CĂRȚI ROMANTICE

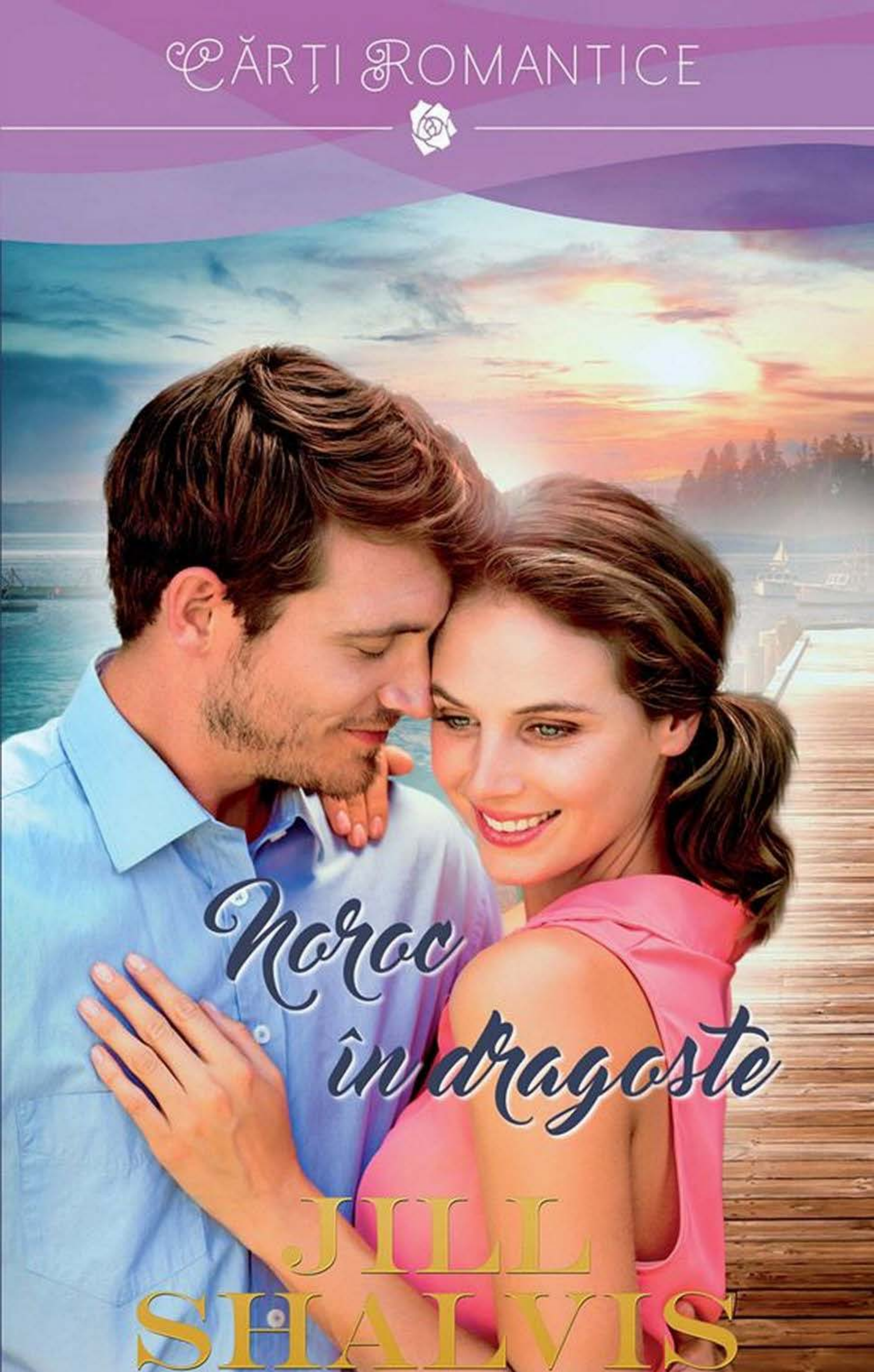

Noroc în dragoste

JILL SHALVIS

Lucky in Love
Jill Shalvis
Copyright © 2012 Jill Shalvis

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Noroc în dragoste
Jill Shalvis

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHALVIS, JILL
Noroc în dragoste / Jill Shalvis;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1427-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JILL SHALVIS

Noroc în dragoste

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

Prolog

Tot ce-ți trebuie e iubire. Dar nu strică nici puțină ciocolată din când în când.

Fulgerul desenă o săgeată pâlpâitoare peste pleoapele închise ale lui Ty Garrison. Peste o clipă, bubuitul tunetului îl făcu să se ridice brusc în capul oaselor, gâfâind ca și cum tocmai ar fi terminat un maraton.

Un vis, doar același vis blestemat de copil de patru ani.

Transpirat și tremurând ca o frunză, își frecă energic mâinile peste față. De ce nu putea să viseze despre ceva plăcut, de exemplu sex cu triplete?

Împinse plapuma la o parte și, gol-puşcă, se duse să deschidă larg fereastra. Răcoarea furtunii de primăvară îi dezmierdă pielea încinsă, ajutându-l să-și combată impulsul de a închide ochii. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi întors acolo.

Amintirile se dovedeau însă prea puternice.

– Aterizăm în zece minute, anunță pilotul în timp ce avionul zbura la mică altitudine, învăluit în beznă, în toiul unei furtuni aprige.

Când mai rămaseră opt minute, aparatul începu să vibreze.

Când mai rămaseră șase fu lovit de trăsnet.

Apoi se produse o explozie, una atât de violentă încât aproape îi sparse timpanele.

Ty își dădu capul pe spate pentru a lăsa ploaia să-i biciuiască trupul prin fereastra deschisă. Ascultând cum valurile Pacificului se izbeau zgomotos de stânci, se forță să inspire adânc aerul parfumat de mireasma pinilor care, în mod straniu pentru luna aprilie, îi amintea de Crăciun.

Nu mai era medic în cadrul forţelor SEAL şi nu mai era cel care îşi târa trupul nevolnic dintr-un avion în flăcări, sufocat de revelaţia că era singurul care încă mai respira, că nu reuşise să salveze absolut pe nimeni. Se afla în statul Washington, în Lucky Harbor, un orăşel de pe litoral. Avea în faţă oceanul, iar în spate munţii Olympic.

Era în siguranţă.

Cu toate acestea, următorul fulger aproape că-l făcu să-şi iasă din minţi de spaimă. Enervat de propria slăbiciune, Ty închise fereastra. În mod clar, era o idee foarte proastă să înfulece o pizza cu ardei iute chiar înainte de culcare.

Ştia însă că explicaţia pentru coşmarurile lui nu se regăsea în ceva atât de simplu precum o pizza. Era neliniştea provocată de lipsa de ocupaţie. Lucra în continuare în domeniul operaţiunilor speciale, dar nu îşi reluase munca de paramedic de urgenţă. În schimb, furniza punctual servicii unor agenţii guvernamentale, activitate care îi oferea o sursă destul de satisfăcătoare de adrenalină. Plus că îi convenea de minune – sau cel puţin îi convenise până cu şase luni în urmă, când, aflat într-o misiune, fusese nevoit să sară pe fereastră de la etajul doi pentru a nu fi împuşcat şi se rănise din nou la picior.

Acum, când îşi întinse piciorul respectiv, se crispă din cauza durerii. Voia să se întoarcă la treabă. *Trebuia* să se întoarcă, dar nu o putea face fără permisiunea medicului. Îşi puse o pereche de blugi, înşfăcă o cămaşă de pe spătarul unui scaun şi ieşi din încăpere în timp ce afară furtuna continuă să facă ravagii. Traversă casa mare şi aproape goală pe care şi-o închiriase provizoriu, îndreptându-se spre garaj. Trebuia să se mulţumească doar cu o cursă rapidă în toiul nopţii şi eventual o oprire scurtă la localul deschis toată noaptea, dar era şi aceasta un punct de pornire.

Inspiră adânc atunci când aprinse lumina, delectându-se cu mirosul de ulei de motor, scule bine gresate şi cauciucuri. În stânga lui se afla un GMC Jimmy din '72, un proiect pe care îl prinsese din zbor. Nu avea nevoie

de bani. Era bine plătit ca agent de operaţiuni speciale, însă recondiţionarea vehiculelor de colecţie avea darul de a-l distrage de la gândurile negre.

Maşina din dreapta lui, un Shelby Mustang din '68, nu era un proiect de umplut timpul liber. Era jucăria lui iubită, iar acum îl striga. Stăpânindu-şi o grimasă de durere, se întinse pe căruciorul plat şi se strecură sub şasiu. Doar aşa putea să-şi alunge din minte problemele, doar aşa putea să le nege, să le evite.

Doar aşa putea să se liniştească în toiul furtunii.

capitolul 1

Pune ciocolata în pungă și nu va avea nimeni de suferit.

Explozia de lumină a fulgerului o orbi pe Mallory Quinn, care tocmai fugea prin ploaie de la mașină la intrarea în local.

O secundă.

Două secunde.

Când ajunse la trei cu numărătoarea în gând, tunetul bubui și făcu pământul să se cutremure. Un vânt sălbatic aproape o dărâmă de pe picioare. Își uitase umbrela în dimineața aceea și era mai bine așa, altfel probabil și-ar fi luat zborul ca Mary Poppins.

O a doua săgeată luminoasă, chiar mai intensă decât prima, brăzdă neuniform văzduhul. Mallory icni când totul se lumină preț de o clipă ca în miezul zilei: cheiul din spatele localului, oceanul tumultuos, cerul amenințător.

În momentul în care peisajul se cufundă din nou în beznă, Mallory se năpusti în cafeneaua Eat Me cu răsuflarea tăiată, de parcă ar fi avut pe urme o întreagă haită de diavoli din iad. Nici măcar nu le-ar fi oferit o pradă prea apetisantă, își zise, privindu-și cizmele urâte din blană artificială.

În Lucky Harbor toate magazinele și localurile aveau tendința să tragă obloanele după ora zece, și nici noaptea aceasta nu făcea excepție. Cafeneaua era pustie, în afară de o singură clientă aflată la bar și chelnerița din spatele tejghelei. Cu o siluetă zveltă și picioare lungi, Amy Michaels cea spirituală și cinică îi amintea lui Mallory de Xena, prințesa războinică. Pe bună dreptate, ținând seama că Amy manifesta o atitudine mai mult decât curajoasă față de greutățile vieții.

În ochii ei întunecați apăru o expresie amuzată la intrarea în forță a prietenei sale.

– Bună, spuse Mallory, luptându-se cu vântul pentru a închide ușa în urma ei.

– Arăți cam speriată, zise Amy în timp ce ștergea tejgheaua barului. Iar citești Stephen King în gărzile mai puțin aglomerate, Soră Nightingale[1]?

Zgribulită, Mallory se scuturâ cât de bine putu de ploaia înghețată. Ziua ei începuse cu un milion de ani în urmă, la prima geană de lumină, când ieșise din casă în mare grabă, ca întotdeauna, fără jachetă. Șaptesprezece ore mai târziu, după o gardă la Urgențe incredibil de lungă, era îmbrăcată tot în halatul medical, cu un pulover subțire deasupra, iar întregul ansamblu i se mula pe corp ca o a doua piele. Ea nu semăna cu o prințesă războinică, nici pe departe. Poate cu o doamnă de companie care tocmai fusese salvată de la înec. Tremurând înfrigurată, răspunse:

– Nu Stephen. Am fost nevoită să renunț la el. Luna trecută n-am fost bună de nimic după ce am recitit *Strălucire*.

– S-au săturat cei de la dispeceratul de urgențe să-ți tot preia apelurile cu „Am văzut o umbră la fereastră"? o întrebă Amy cu prefăcută seriozitate.

– Hei, asta s-a întâmplat *o singură* dată. Renunțând la încercarea de a-și mai stoarce părul, Mallory ignoră chicotul cu subînțeles al prietenei sale. Și țin să te informez că într-adevăr era un bărbat la fereastra mea.

– Da. Septuagenarul domn Wykowski, care se rătăcise în cursul plimbării lui obișnuite prin cartier.

Ceea ce era, din păcate, adevărat. Totuși, chiar dacă domnul Wykowski era un om foarte de treabă, semăna mult cu Jack Nicholson în *Strălucire*.

– Ar fi putut ieși o situație *foarte* urâtă.

Amy clătină din cap în timp ce umplea suporturile de șervețele.

– Locuiești pe Aleea Pensionarilor. Cea mai gravă „situație" în care te-ai putea afla ar fi dacă mașina de transport

[1] Florence Nightingale (1820–1910) – statisticiană și infirmieră britanică, fondatoarea serviciilor moderne de îngrijire a bolnavilor (n.red.)

invalizi nu ar apărea la timp pentru a duce pe toată lumea la seara de Bingo.

Și asta era adevărat. Căsuța lui Mallory era înconjurată de alte căsuțe populate în cea mai mare parte de vârstnici. Dar nu avea motive să se plângă. Vecinii erau niște oameni foarte cumsecade, care întotdeauna aveau de oferit o porție de prăjitură la cafea. Sau o poveste despre o boală sau două. Sau două sute.

Mallory moștenise casa de la bunica ei, cu tot cu o ipotecă atât de apăsătoare, încât probabil ar fi fost nevoită să-și vândă primul născut. Dacă ar fi avut un prim născut. Însă pentru așa ceva ar fi preferat să fie căsătorită, iar pentru a fi căsătorită ar fi trebuit să găsească Tipul Perfect.

Numai că ultimii doi Tipi Perfecți din viața ei o părăsiseră fără multe menajamente.

O rafală puternică o făcu să-și întoarcă privirea spre fereastră, moment în care înlemni. Ningea.

– Uau, ce repede s-a făcut frig!

– E primăvară, bombăni Amy. De ce naiba ninge primăvara? Mi-am schimbat deja cauciucurile de iarnă.

Clienta de la tejghea se răsuci să privească ninsoarea.

– Rahat. Nici eu nu am cauciucuri de iarnă.

Părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani, iar după pronunția sacadată se trăgea din nord-estul țării. Dacă Amy era Xena, iar Mallory o doamnă de companie, femeia aceasta era sora lui Barbie cea Blondă, o variantă mai tânără, mai drăguță și cu mult mai naturală.

– Sunt cu un VW Broscuță din '72, preciză ea.

Cum și anvelopele ei erau extrem de uzate, Mallory își mușcă buza de jos și se uită pe fereastră. Poate dacă ar fi plecat imediat, avea șanse să scape fără probleme.

– Ar trebui să așteptăm până se termină, sugeră Amy. Nu are cum să dureze.

Mallory se abținu s-o contrazică. Oricum, se afla în situația aceea numai din vina ei. Decisese să ignore prognoza după ce, cu o săptămână în urmă, îl luase în serios pe tipul de la meteo, care promisese temperaturi în jur de treizeci de grade. În ziua respectivă fusese un frig crâncen; drept consecință, își petrecuse o zi foarte lungă

dârdâind în unitatea de primiri urgențe, iar sfârcurile o dureau și acum.

– Nu am timp să stau până se termină, spuse ea, hotărâtă să nu piardă nici un minut din cele opt ore neîntrerupte de somn care o așteptau.

Șoferița de VW purta o fustă diafană de vară și două cămășuțe subțiri una peste alta. Mallory nu fusese singura luată prin surprindere. Totuși, femeia nu părea prea îngrijorată, din moment ce înfuleca tacticos o negresă mare și apetisantă.

– Îmi pare rău, murmură Amy, observând că lui Mallory îi lăsa gura apă. Aia a fost ultima.

– Mai bine așa. Oricum, nu voiam decât să iau tortul lui Joe.

Joe, fratele ei mai mic, împlinea douăzeci și patru de ani a doua zi. Ultimul lucru pe care și-l dorise fusese o petrecere în familie, dar, cum în ultima vreme avusese puțin de lucru la atelierul de sudură, planurile de a merge în weekend la Las Vegas cu prietenii nu se materializaseră din lipsă de bani.

În aceste condiții, mama lor se oferise să organizeze petrecerea și o însărcinase pe Mallory să aducă un tort. Mai exact, o însărcinase să *facă* un tort, dar ea era atât de neîndemânatică la bucătărie, încât i se păruse firesc să trișeze.

– Spune-mi, te rog, că nimeni din familia mea nebună nu a văzut deja tortul, ca să pot să mă laud că este opera mea.

– Fata cea cuminte din Lucky Harbor își minte mama, zise Amy țâțâind dezaprobator. Rușine să-ți fie.

Așa o știa tot orașul, „fata cea cuminte". Ca să fie sinceră, chiar juca acest rol. Dar avea motivele ei – motive temeinice –, nu că ar fi vrut să reflecteze la ele acum. Sau altă dată.

– Da, da. Dă-mi-l odată. Sunt așteptată la o întâlnire.

– Ba nu ești. Aș fi auzit și eu dacă era cazul.

– E o întâlnire secretă.

Amy izbucni în râs. Lucky Harbor era un orășel extraordinar, ai cărui locuitori erau modele de cinste. Ai fi putut lăsa un vas plin de aur pe bancheta din spate

și nu ți-ar fi fost furat. Dar era imposibil să păstrezi vreun secret.

– Chiar sunt așteptată la o întâlnire. Cu propriul meu pat, recunoscu Mallory. Ești fericită?

Amy, decizând cu înțelepciune să nu-i împărtășească replica spirituală care-i trecuse prin minte, o luă spre bucătărie ca să aducă tortul. Exact în clipa aceea explodă un nou fulger, urmat îndată de un bubuit asurzitor. Prinsă în ghearele furtunii, întreaga clădire se clătină din temelii. Cum momentul părea să se prelungească la nesfârșit, cele trei femei se traseră cât mai aproape una de cealaltă.

– Brusc nu îmi mai pot scoate din cap scenele din *Strălucire*, murmură blonda.

– Nici o grijă, spuse Amy. Scenele demne de un film de groază nu sunt chiar atât de frecvente în orășelul nostru idilic.

Izbucniră toate trei într-un râs fără vlagă, care se stinse sub bubuitul unui tunet capabil să le spargă timpanele. În clipa următoare, cu un zgomot înfiorător, vântul spulberă atât fereastra din față, cât și ușa.

În tăcerea șocată care se lăsase, creanga unui copac doborât flutura obscen spre ele prin deschizătura nou apărută.

Mallory o înșfăcă pe femeia de lângă ea și amândouă se strecurară rapid în spatele tejghelei lângă Amy.

– Doar în caz că se sparg și alte geamuri, reuși ea să îngaime. Aici suntem cel mai în siguranță, cât mai departe de cioburi.

– Nu am să mai râd niciodată de tine și de domnul Wykowski, bolborosi Amy.

– Aș vrea să-mi dai asta în scris.

Mallory se ridică în genunchi să arunce o privire peste tejghea la copacul care bloca ușa din față.

– De aici nu pot să ajung la negresa mea, oftă Blondina. Am mare nevoie de negresa mea.

– O nevoie și mai presantă ar fi s-o ștergem de aici, murmură Amy.

– Furtuna e deja prea violentă, zise Mallory. E periculos să plecăm. Dar ar trebui să sunăm pe cineva pentru copacul ăla

Blondina își scoase telefonul mobil și se holbă la ecran.

– Am uitat că sunt în fundul pământului. Nu există semnal în jumătate din oraș. Luându-și seama, făcu o grimasă. Scuze. Doar azi am ajuns. Sunt sigură că Lucky Harbor e o fundătură foarte drăguță.

– Are unele momente. Mallory își pipăi buzunarele, căutându-și propriul telefon, apoi își aminti. Rahat! Al meu e în mașină.

– Iar al meu e mort, completă Amy. Însă putem folosi telefonul fix din bucătărie, câtă vreme încă mai avem curent.

Exact în clipa aceea, luminile pâlpâiră și se stinseră. Simțind cum în stomac i se așezase un pietroi uriaș, Mallory își certă prietena:

– Nu te-ai putut abține să nu zici nimic.

Blondina se foi o clipă, apoi, spre mirarea celorlalte, produse o lumină albastră.

– E o aplicație care imită o brichetă, spuse ea arătându-le telefonul pe ecranul căruia jucau flăcările ca la o brichetă Bic adevărată. Singura problemă e că îmi descarcă bateria foarte rapid, așa că va trebui să o ținem închisă până apare o urgență reală.

Apăsă pe butonul de întoarcere la ecranul principal, și totul se cufundă într-o beznă deplină.

Când o pală de vânt proiectă un nou torent de cioburi pe podea, bricheta se reaprinse imediat.

– Urgență, șopti Blondina, ghemuindu-se lângă tovarășele sale de suferință.

– Naiba să-l ia de tort, mormăi Mallory.

– Naiba s-o ia de furtună, îi ținu Amy isonul.

– Naiba s-o ia de viață, încheie Blondina. Palidă, le privi. Asta ar fi momentul perfect ca una din voi să anunțe că are un prieten mare și puternic care o să vină să vă caute.

– Nici o șansă, spuse Amy. Cum te cheamă?

– Grace Brooks.

– Ei bine, Grace, ești nou-venită în Lucky Harbor, așa că dă-mi voie să te pun la curent. Sunt o grămadă de tipi mari și puternici în oraș. Dar eu mă descurc singură și în situațiile dificile.

Grace și Mallory îi studiară fusta scurtă cu imprimeu militar și cizmele de fată cu care nu te pui, completate cu un tricou mulat care îi dezgolea brațele bronzate și tonifiate. Peste întregul ansamblu sexy și dur, Amy purta un șorț roz cu sigla Eat Me care nu se potrivea de nici un fel. Îi dăduse o notă personală aplicând un cerc din bandă adezivă roșie în jurul siglei și trăgând o dungă pe mijlocul acestuia.

– Sunt convinsă, îi spuse Grace cu sinceritate.

– Numele meu e Amy. Smucind din bărbie spre prietena ei, adăugă: Iar ea e Mallory, care e complet opusul meu și e considerată fata cea cuminte a orașului.

– Încetează!

Protestul lui Mallory nu avu nici un succes.

– Dacă o bătrână trebuie ajutată să treacă strada, dacă un copilaș cu genunchiul julit are nevoie de un plasture și un pupic, dacă un bărbat mare și puternic e în căutarea unei domnițe blânde și simpatice, aflate la ananghie, Mallory intervine prompt.

– Și el unde e, atunci? întrebă Grace. Bărbatul ei mare și puternic?

– Întreab-o pe ea, zise Amy ridicând din umeri.

Mallory se strâmbă, dar nu putea să ascundă adevărul.

– Se pare că nu mă prea pricep să-l păstrez lângă mine pe Tipul Perfect.

– Atunci ieși cu un Tip Defect, îi sugeră Amy.

– Mai taci.

Deloc dornică să discute despre viața ei amoroasă – sau despre lipsa acesteia –, Mallory se ridică din nou în genunchi să arunce o privire afară, în speranța că ninsoarea se mai rărise.

Nu era cazul. Rafalele de vânt suflau zăpada grea în lateral, izbind-o în geamurile încă întregi și spulberând-o prin cele deja sparte. Mallory lungi gâtul și se uită spre bucătărie. Dacă ieșea pe ușa din spate trebuia să ocolească

toată clădirea pentru a ajunge la mașina ei, unde se afla telefonul. Și asta printr-o beznă deplină.

Nu avea însă de ales, își spuse. Exact în clipa în care se ridică în picioare, cele două geamuri de deasupra chiuvetei din bucătărie se făcură țăndări cu un zgomot care îi opri inima în loc.

– Sfinte Sisoe! bâigui Grace aprinzând rapid simulacrul de brichetă.

Ținându-se una de cealaltă, se holbară la ramura groasă ce flutura cu nerușinare spre ele prin deschizătura nou apărută.

– Jan o să-și iasă din minți de furie, spuse Amy.

Jan era proprietara localului. Avea cincizeci și ceva de ani, era morocănoasă chiar și în cele mai bune zile ale ei și detesta să cheltuiască și un sfanț din banii câștigați din greu pe orice altceva în afară de partidele de poker online.

Temperatura din bucătărie scăzu considerabil când vântul rece și zăpada ajunseră peste ele.

– Am auzit pe cineva pomenind de tort? întrebă Grace cu glas tremurător.

Jucară piatră-foarfecă-hârtie. Amy pierdu și fu nevoită să se târască până la frigider pentru a aduce tortul.

– Nu te deranjează? o întrebă pe Mallory în timp ce împărțea furculițe.

Mallory coborî privirea spre tort. Cu o lună în urmă avusese impresia că halatul îi era cam strâmt, așa că renunțase la ciocolată. Dar uneori mai trebuia să faci și excepții.

– Este o urgență care necesită tort. Joe o să supraviețuiască.

Prin urmare, în loc să încerce să pornească la drum pe carosabilul înzăpezit, se înfipseră toate trei în tort. Și acolo, în bezna de smoală a nopții, speriate de furtună, dar încurajate de zahăr și ciocolată, stătură la povești.

Grace le spuse că, atunci când economia suferise o prăbușire neașteptată, cariera ei spectaculoasă de bancher de investiții se evaporase peste noapte, deodată cu apartamentul luxos, cardurile de credit și portofoliul de acțiuni. I se oferise o vagă posibilitate de a se angaja

la Seattle, așa că străbătuse întreaga țară pentru a ajunge acolo, dar la sosire descoperise că slujba respectivă presupunea să se culce cu președintele companiei. Evident, îi spusese să-și bage oferta undeva. Acum se gândea să încerce în Los Angeles. Obosită fiind, hotărâse cu câteva ore în urmă să facă o oprire în Lucky Harbor. Cum găsise un cupon de reduceri pentru pensiunea locală, avea de gând să rămână câteva zile ca să-și pună gândurile în ordine.

– Sau până rămân fără bani și ajung în stradă, conchise ea cu un zâmbet trist.

– Ai să găsești tu ceva, zise Mallory luând-o de mână. Sunt sigură de asta.

– Sper că ai dreptate. Grace expiră prelung, tremurător. Îmi pare rău că m-am descărcat pe voi. Presupun că am ținut totul în mine prea mult timp și pur și simplu a dat pe dinafară.

– Să nu-ți pară rău, spuse Amy în timp ce lingea niște glazură de pe deget. Pentru asta sunt nopțile întunecate și furtunoase. Pentru confesiuni.

– Ei bine, m-aș simți mai în largul meu dacă v-ați deșerta și voi sacul.

Mallory, care nu se dădea în vânt după confesiuni, îi aruncă o privire lui Amy.

– Nu te uita la mine, spuse aceasta. Povestea mea nu are nimic special.

– Mi-ar plăcea oricum să o ascult, insistă Grace aplecându-se spre ea plină de speranță.

Amy ridică din umeri, părând la fel de ezitantă ca prietena ei.

– E doar o poveste obișnuită, absolut tipică, despre un om sărăcit peste noapte.

– Poftim? exclamă surprinsă Mallory, cu furculița încremenită în aer.

Deși trecuseră câteva luni de când se stabilise în oraș, Amy nu oferise niciodată prea multe detalii despre viața ei personală.

– Ei bine, mai corect spus ar fi un om îmbogățit peste noapte, doar pentru a sărăci la loc, se corectă Amy.

– Povesteşte-ne, o îndemnă Grace, întinzându-se după încă o bucată de tort.

– În regulă, dar e ditamai clişeul hidos. Unul în care o femeie obişnuită să trăiască în mizerie, într-o rulotă, ajunge să se mărite cu un tip bogat, dar fata ei îl calcă pe coadă pe noul tată vitreg, e alungată cu grosolănie de acasă la vârsta de şaisprezece ani şi dezmoştenită de orice fonduri la care ar fi avut dreptul după majorat. Falită, fără nici un fel de calificare, fata străbate întreaga ţară mergând cu maşini de ocazie, cuplându-se cu oameni complet nepotriviţi, apoi cu alţi oameni nepotriviţi, până se vede pusă în faţa unei alegeri. Ori îşi repară viaţa, ori moare. Decide că e mai bine să-şi repare viaţa şi ajunge în Lucky Harbor, pentru că bunica ei şi-a petrecut aici o vară în urmă cu un milion de ani, iar vara aceea i-a transformat toată viaţa.

Cu inima strânsă, Mallory se întinse să o prindă şi pe Amy de mână.

– Of, draga mea!

– Vezi? îi spuse Amy lui Grace. E bunătatea întruchipată. Nu se poate abţine.

– Ba pot, zise Mallory.

Însă era o minciună. Chiar îi plăcea să ajute oamenii. Amy avusese dreptate, efectiv nu se putea abţine.

– Şi să nu crezi că nu am observat că refuzi să ne destăinui vreunul dintre punctele *tale* vulnerabile, îi atrase Amy atenţia.

– Poate mai târziu, replică Mallory, lingându-şi furculiţa. Sau poate niciodată. Se oferea pe sine în permanenţă şi în întregime, era inevitabil în profesia ei şi era o parte esenţială din firea ei, dar tocmai de aceea ţinea să păstreze intactă o ultimă barieră a intimităţii. Îmi mai iau o bucată, adăugă ea peste câteva clipe.

– Negarea e prietena ei nedespărţită, o informă Amy pe Grace în timp ce Mallory îşi tăia o a doua bucată consistentă de tort. Presupun că are legătură cu faptul că e singura întreagă la cap din toată familia aia nebună. Nu crede că are dreptul la fericire, pentru că ciocolata aia pare să fie un substitut pentru ceva.

– Mersi pentru şedinţa gratuită de terapie.

Însă cuvintele lui Amy se apropiaseră inconfortabil de adevăr. Familia ei chiar era nebună, iar ea făcea eforturi uriaşe pentru a nu o lăsa să se destrame. În plus, de când îi murise sora, Karen, nu-şi mai putea îngădui să fie complet fericită. Cuprinsă de un frison, întrebă:

– Nu există pe aici o cutie cu obiecte pierdute în care să găsim vreo jachetă sau un pulover?

– Nu. Jan vinde totul pe eBay. Amy puse jos furculiţa şi se lăsă pe spate. Uită-te la noi cum stăm aici şi ne îndopăm cu tort pentru că nu avem opţiuni mai bune pentru o seară de vineri.

– Hei, eu, una, am opţiuni, spuse Grace. Doar că o furtună cumplită stă în calea strategiilor noastre de evadare. Când Amy îi aruncă o privire amuzată, îşi lăsă umerii să cadă şi oftă: În regulă, n-am nici o opţiune.

– Nici eu, admise Mallory cu un suspin. Şi eu sunt împotmolită. Sunt mai mult decât împotmolită, bine? Sunt echivalentul unei maşini cu bateria descărcată, pană la toate roţile, fără combustibil în rezervor şi care nici nu are acces la servicii de asistenţă rutieră. Ce ziceţi de *asta* pe post de confesiune?

Grace şi Amy râseră încet, scoţând pe gură norişori de aburi condensaţi. Stăteau ghemuite laolaltă, încercând să-şi împartă căldura trupurilor.

– Ştiţi, spuse Amy, dacă supravieţuim nopţii ăsteia o să...

– Hei, se burzului Mallory. Normal că o să supravieţuim. Imediat ce ninsoarea se mai potoleşte o să dăm la o parte crengile, o să mergem la maşina mea şi o să chemăm ajutoare şi...

– Of, te pricepi ca nimeni alta să distrugi un moment dramatic!

– Scuze. Te rog să continui.

– Mersi. Dacă supravieţuim, repetă Amy cu falsă gravitate, am de gând să păstrez în congelator un tort exact ca ăsta, doar pentru noi. În plus... după câteva clipe de gândire, adăugă pe un ton mai cald: Aş dori să aduc câteva îmbunătăţiri în viaţa mea. Vreau să o trăiesc efectiv, în loc să o las să treacă peste mine. Am să-mi fixez

rădăcini şi am să-mi fac prieteni adevăraţi, chestie de care n-am fost în stare până acum.

– Eu sunt o prietenă adevărată, îi şopti Mallory strângând-o de mână. Mai ales dacă vorbeşti serios în privinţa tortului.

Gura lui Amy se curbă într-un zâmbet. La rândul ei, Grace spuse:

– Dacă supravieţuim, am să-mi găsesc ceva mai mult decât un loc de muncă. M-am săturat să mă tot învârt în jurul cozii. De data asta vreau să caut fericirea, în loc să aştept să mă găsească ea pe mine. Am aşteptat destul.

Amy şi Grace o fixară pe Mallory cu priviri întrebătoare. Oftând, aceasta se gândi că problema nu era să-şi stabilească priorităţile. Voia să se dezlănţuie, să facă tot ce îşi dorea, să nu mai joace rolul de mediator şi liant în toate împrejurările. Cum nu putea să spună asta, îşi scormoni prin minte până găsi ceva convenabil:

– Weekendul viitor organizez un eveniment caritabil în beneficiul spitalului, un dineu de gală. Eu sunt singura asistentă din secţie care nu are partener. Dacă supravieţuim, ar fi grozav să-mi găsesc unul.

– Păi, dacă tot îţi pui o dorinţă, măcar să fie ceva ca lumea, o sfătui Amy. Doreşte-ţi să se lase şi cu o scurtă tăvăleală.

– O tăvăleală, murmură Grace visătoare. O, ce dor mi-e de o tăvăleală.

– O tăvăleală, repetă Mallory.

– Sex fierbinte, îi traduse Grace.

– Şi, din moment ce ai zis deja că treaba cu Tipul Perfect nu-ţi iese niciodată, ar trebui să-ţi cauţi un Tip Defect, trase Amy concluzia.

– Sigur, spuse Mallory, perfect convinsă că, în primul rând, nu exista nici un Tip Defect prin apropiere şi, în al doilea rând, chiar dacă ar fi existat, nu ar fi fost interesat de ea.

Amy îşi scoase din buzunarul şorţului carneţelul pe care îşi nota comenzile.

– Ştii ce? Am să-ţi fac o listă cu posibilii candidaţi. Aşa, fără să mă gândesc prea mult, îmi vin în minte doi. Doctorul Josh Scott de la spital şi Anderson, patronul magazinului de amenajări interioare. Mai sunt şi alţii, fără îndoială. Promite-mi că dacă îţi iese în cale vreun Tip Defect, ai să-i dai o şansă. Câtă vreme nu e vreun infractor, desigur.

Era bine de ştiut că existau totuşi nişte limite. Când Amy îi întinse degetul mic de la mână într-un gest care îi amintea de jurămintele solemne făcute între copii, Mallory nu avu de ales decât să accepte pactul.

– Promit... Se întrerupse când din dreptul zidului din faţă răsună o bufnitură. Cu glas tremurător, şopti: Aia n-a fost o creangă. A părut a fi un pumn.

– Se poate să fi fost o piatră, spuse Grace, veşnica optimistă.

Dădură toate din cap, deşi explicaţia cu piatra nu li se părea plauzibilă. Mallory fusese cuprinsă de o presimţire neagră, aceeaşi care o lovea uneori la Urgenţe înainte să le sosească un caz grav.

– Îmi dai voie? o întrebă pe Grace, arătând spre smartphone-ul acesteia.

Când Grace i-l oferi, se ridică în picioare şi folosi aplicaţia brichetă ca să arunce o privire peste marginea tejghelei.

Nu era de bine.

Uşa deschisă era acum blocată de un noian de zăpadă. Era de-a dreptul incredibil pentru perioada aceea din an, dar din cer cădeau fulgi mari şi rotunzi care se acumulau rapid.

Bufnitura răsună din nou, iar peste urletul sălbatic al vântului Mallory avu impresia că deslueşa şi un geamăt. Un geamăt de durere.

– Poate că cineva încearcă să ajungă înăuntru. Poate că e rănit.

– Mallory, spuse Amy. Nu face asta.

– E prea periculos să ieşi în momentul ăsta, zise şi Grace prinzând-o de mână.

– Dar nu pot să-l ignor pur şi simplu.

Cu braţele strânse în jurul corpului, Mallory porni hotărâtă spre uşă. Nu putea să stea deoparte când un om avea necazuri. Era eternul sindrom al copilului mijlociu şi totodată blestemul profesiei de asistentă medicală.

Simţind cum cioburile îi scrâşneau sub tălpi, se înfioră când ninsoarea o izbi în faţă. În mod uluitor, cadrul de aluminiu al uşii supravieţuise impactului în momentul în care sticla se făcuse ţăndări. Împinse deoparte o creangă groasă, ridică telefonul în faţa ei şi scrută întunericul.

Nimic în afară de ninsoarea densă.

- Hei, strigă ea făcând un pas afară, pe treptele de beton de la intrare. E cineva...

Când o mână i se încolăci în jurul gleznei, Mallory se întrerupse cu un ţipăt speriat şi căzu la pământ.

capitolul 2

Dacă am de ales între bărbaţi şi ciocolată, daţi-mi ciocolata!

Mallory se târî în spate, sau cel puţin încercă, însă o mână masivă îi imobiliza glezna. Mâna părea să aparţină un trup şi mai masiv. Simţind cum spaima îi înclešta pieptul ca o gheară, reacţionă fără să gândească şi izbi cu telefonul lui Grace în capul acoperit de glugă al atacatorului.

Bărbatul, care era lăţit pe spate, pe jumătate acoperit de zăpadă, gemu fără să-i dea drumul la gleznă. Sunetul nu o scoase pe Mallory din starea de panică, însă îi aduse o altă emoţie la suprafaţă. Îngrijorare. Cum individul nu încercase să o rănească, se aplecă peste el şi şterse zăpada ca să-l vadă mai bine - ceea ce nu se dovedi deloc uşor, căci vântul o izbea din toate părţile, aducând noi rafale de zăpadă îngheţată care o plesneau peste faţa dezgolită.

- Eşti rănit?

Necunoscutul nu răspunse. Geaca de puf îi era deschisă, era ud şi dârdâia. Dându-i la o parte de pe frunte părul castaniu, Mallory observă prima problemă. Avea o tăietură urâtă deasupra unei sprâncene, o rană care sângera într-un firicel ce i se scurgea peste tâmplă şi peste ochiul umflat. Nu din locul unde îl lovise

ea cu telefonul mobil, din fericire, ci în urma impactului cu un obiect mult mai mare şi mai greu, probabil o parte din copacul căzut la pământ.

Bărbatul deschise brusc ochii, iar privirea i se fixă asupra ei.

- Eşti bine, spuse ea cât mai convingător cu putinţă. Se pare că ai fost lovit de o creangă mare. O să ai nevoie de copci, dar deocamdată pot...

Nu apucă să-şi termine ideea, că se trezi rostogolită sub un trup ce nu putea să aibă mai puţin de nouăzeci de kilograme, o masă de muşchi tari ce o apăsa neîndurător în zăpadă. Fără a încerca s-o rănească, în câteva secunde o imobilizase complet.

- Cine dracu' eşti? întrebă el cu o voce gravă şi aspră care i-ar fi făcut pielea de găină dacă nu ar fi avut-o deja.

- Mallory Quinn, îngăimă ea, luptându-se să se elibereze.

Ar fi avut şanse mai mari dacă ar fi încercat să deplaseze o lespede de ciment.

Cu respiraţia gâfâită şi ochii dilataţi, vizibil ieşit din minţi, bărbatul se aplecă peste ea. Viscolul i se învolbura în jurul capului, creând un halo straniu.

- Eşti rănit, îi spuse ea pe tonul ferm, ce nu lăsa loc de comentarii, pe care îl folosea atât cu pacienţii de la Urgenţe, cât şi cu fraţii ei nebuni. Eşti în hipotermie. Iar pe obraz începuse să i se formeze ditamai pata roşie, probabil din cauza telefonului cu care îl lovise. Era mai bine să nu-l supere amintindu-i acel detaliu, se gândi Mallory. Te pot ajuta dacă mă laşi.

El se mulţumi să o scruteze fără să clipească în timp ce furtuna se înteţea în jurul lor. Nu era complet conştient, cel puţin atât era clar.

Chiar şi aşa, trupul lui radia testosteron şi o tensiune primejdioasă, ambele scoase în evidenţă de strânsoarea brutală în care o imobilizase. Mallory tocmai îşi trecea în revistă opţiunile când următoarea pală de vânt lovi suficient de puternic cât să-i dea pe spate gluga, permiţându-i să-l recunoască.

Misteriosul Tip Drăguţ.

Acesta era numele sub care era cunoscut în Lucky Harbor. Apăruse pe neobservate în oraș cu șase luni în urmă, fără a face nici cel mai mic efort să se integreze.

Localnicii nu erau obișnuiți cu o astfel de atitudine. Considerau că era dreptul lor de la Dumnezeu să bârfească și să își vâre nasul în treburile altora, și nimeni nu era scutit. Tot ce se știa despre acest bărbat era că închiriase o casă mare de pe faleză.

Fusese observat ocazional la Love Shack, barul local care servea și preparate la grătar, la sala de sport și la benzinărie, unde făcea plinul unei mașini sport clasice. Însă Mallory nu-l văzuse decât o singură dată, în parcarea magazinului alimentar, cu o pungă în mână. Era înalt, cu umeri lați și un corp atât de bine lucrat, încât mușchii spatelui amenințaseră să-i rupă cămașa când vârâse mâna în buzunar după chei. Își băgase picioarele lungi în mașină și dispăruse în viteză din parcare, permițându-i lui Mallory să întrezărească doar pentru o clipă o pereche de ochelari de soare, o bărbie fermă și o gură posacă.

Un frison mărunt de excitare îi urcase pe șira spinării în ziua respectivă, iar acum, deși era udă și înfrigurată și strivită de corpul lui, îl simți din nou. Dar urgența era cu totul alta. Tipul părea mult mai înghețat decât ea; cine știe de cât timp era acolo? Probabil suferise o comoție, însă rana de la cap avea să fie cea mai mică dintre problemele lui dacă nu reușea să-l încălzească și nu chema ajutoare.

– Hai să te duc înăuntru. Mallory încetă să se mai zbată sub el, sperând că acest lucru avea să-l calmeze, însă nu obținu nici o reacție, nici măcar o tresărire măruntă a vreunui mușchi. Trebuie să mă lași să mă ridic, insistă ea. Pot să te ajut dacă mă lași să mă ridic.

La aceste cuvinte, bărbatul păru să-și vină puțin în fire. Se trase încet în spate până ajunse în genunchi, fără a-și desprinde mâna care-i strângea ambele încheieturi ca o cătușă. Mallory nu putea să-i vadă ochii prin întuneric, dar nu avea nevoie de lumină ca să perceapă tensiunea care radia dinspre el în valuri.

– Ești rănită?

– Tu ești cel care e rănit.

– Ba nu sunt.

Ce răspuns tipic pentru un bărbat. Sângera și aproape își pierduse cunoștința, dar nu era rănit. Era bine de știut, își zise Mallory.

– Sângerezi și trebuie să facem cumva să te încălzești, așa că...

El o întrerupse bombănind ceva neinteligibil. Dintr-odată, își dădu ochii peste cap și, mișcându-se cu încetinitorul, începu să se răstoarne. Mallory de-abia reuși să îl prindă de jachetă, amortizându-i căderea cu propriul trup pentru a nu-l lăsa să se lovească din nou la cap. Însă bărbatul era atât de greu, încât se prăbușiră amândoi.

– O, Doamne, răsună vocea tremurătoare a lui Grace. Ce mult sânge!

Mallory se strecură de sub corpul inert cât să vadă că Amy și Grace priveau scena printre crengile copacului căzut.

– Sfinte Sisoe, murmură Amy. E bine?

– Va fi. Mallory culese telefonul lui Grace din zăpadă și i-l aruncă. Am nevoie de ajutor. I-am zis că am să-l duc înăuntru, dar în mașina mea e mai bine, cred. Acolo am semnal la mobil, așa că putem suna să cerem ajutoare. În plus, pot face căldură dacă pornesc motorul.

Amy se aplecă peste bărbatul căzut și-i examină chipul.

– Stai așa. Se uită la Mallory. Știi cine e ăsta, nu? E Misteriosul Tip Drăguț. Vine să mănânce la Eat Me.

– Nu știam, zise Mallory cu o notă de reproș în glas.

– Nu scoate niciodată nici un cuvânt, replică Amy ridicând din umeri. Însă lasă bacșișuri generoase.

– Cine e Misteriosul Tip Drăguț? se interesă Grace.

– Când ajungi într-o zonă cu semnal GSM, accesează pagina de Facebook a orașului Lucky Harbor, o sfătui Amy. Vei găsi o listă cu aparițiile Misteriosului Tip Drăguț, alături de programul serilor de Bingo și numărul femeilor care au reușit să se lase trase pe dreapta de șeriful Vino-Încoace weekendul trecut. Sawyer e logodit acum, deci nu mai e la fel de palpitant să-l faci să te oprească, dar Misteriosul Tip Drăguț are șanse mari să-i ia locul în top.

Grace căzu pe gânduri, de parcă ar fi încercat să digere ideea că aterizase în Zona Crepusculară.

Mallory îşi încolăci braţele în jurul Misteriosului Tip Drăguţ şi-i ridică încet capul şi umerii în poala ei. Bărbatul nu se clinti, ceea ce nu era bine deloc.

– Grace, prinde-l de picioare, ordonă ea. Amy, tu de mijloc. Haideţi.

– E karma, ştii asta, nu? spuse Amy, gâfâind şi pufăind în timp ce târau corpul greu. Pentru că ai promis că îl vei accepta pe primul Tip Defect care îţi va ateriza la picioare. Şi iată-l aici. La propriu.

– Trebuie să precizez că mă refeream la unul conştient.

– Îl trecem totuşi pe listă, zise Amy.

– Ai grijă! o mustră Mallory pe Grace, care scăpase picioarele rănitului.

Prea târziu. Surprinse în plin avânt, căzură toate trei în fund în zăpadă, cu Misteriosul Tip Drăguţ lăfăit peste ele.

– Scuze, icni Grace. Are o tonă.

– Dar e numai piele şi muşchi, remarcă Amy.

Vorbea în cunoştinţă de cauză, din moment ce ţinea în palme o bună parte din fesierii tipului.

În cele din urmă, mijind ochii în faţa viscolului şi înfruntând vântul, reuşiră să ajungă la maşina lui Mallory. Nu o încuiase, ba chiar lăsase cheile în contact, ceea ce o făcu pe Grace să clatine din cap dojenitor.

– Suntem în Lucky Harbor, spuse Mallory în apărarea ei.

– Nu m-ar interesa nici dacă am fi pe un tărâm de poveste, replică Grace. Trebuie să-ţi încui maşina.

Se opintiră să-l urce pe Misteriosul Tip Drăguţ pe bancheta din spate, nici pe departe suficient de mare pentru el, iar Mallory se aşeză într-un colţ şi îi puse din nou capul în poală.

– Porneşte motorul, îi spuse lui Amy. Şi dă drumul la căldură. Ia-mi telefonul de pe locul din dreapta, îi ceru lui Grace. Sună la 911. Spune-le că avem un bărbat, aproximativ treizeci de ani, inconştient, cu o rană la cap şi posibilă hipotermie. Dă-le adresa ca să poată trimite o ambulanţă.

Amândouă se grăbiră să-i îndeplinească ordinele. Amy bombăni totuşi în barbă:

– Creatură mică şi dominatoare! După ce porni motorul şi dădu căldura la maximum, se întoarse spre bancheta din spate. Părul îi era acoperit de o pulbere fină de zăpadă, făcând-o să semene cu o zână. Mai respiră?

– Da.

– Eşti sigură? Pentru că s-ar putea să aibă nevoie de respiraţie gură la gură.

– Amy!

– Era doar o sugestie, calmează-te.

În acel moment, Grace încheie conversaţia cu dispeceratul de urgenţă.

– Au zis că ajung în cincisprezece minute. Trebuie să încercăm să-l încălzim şi să-l uscăm. Ceea ce înseamnă că una dintre noi trebuie să se dezbrace lângă el pentru a-i ţine de cald, nu? Aşa se procedează în filme.

– O, Doamne, încetaţi odată! răbufni Mallory.

Amy i se adresă atunci lui Grace:

– Va trebui să-i dăm o lecţie despre cum să fie o Fată Rea, ştii asta, nu?

Mallory le ignoră şi coborî privirea spre pacientul ei. Fruntea lui era în continuare încreţită într-o expresie de încruntare feroce, iar gura îi rămăsese crispată. Indiferent unde s-ar fi aflat în visul în care se cufundase, nu era un loc fericit.

Dintr-odată, muşchii gâtului şi ai umerilor i se tensionară.

– Eşti bine, murmură ea prinzându-i faţa în palme pentru a-l ţine nemişcat.

Clătinând din cap, bărbatul scoase un geamăt de suferinţă profundă.

– Sunt morţi. Sunt morţi... toţi.

Cele trei femei se holbară una la cealaltă pentru o clipă, apoi Mallory se aplecă şi mai mult peste el.

– Hei, spuse ea blând, ştiind că nu ar fi fost o idee bună să-l trezească brusc. Eşti în siguranţă. Te afli în Lucky Harbour şi...

El îi împinse mâna la o parte şi se ridică în capul oaselor atât de rapid, încât aproape se lovi cu fruntea de bărbia ei.

– Am chemat o ambulanţă, adăugă Mallory. Eşti bine?

Bărbatul se răsuci şi se holbă la ea, cu ochii înecaţi în umbre.

– Da.

– Sigur? Pentru că ultima dată când ai zis asta ai leşinat.

Necunoscutul îşi trecu palma peste tâmplă şi se uită fix la sângele ce îi mânjea antebraţul.

– Fir-ar să fie!

– Da. Vezi, nu eşti tocmai bine...

Pufnetul lui dispreţuitor se transformă într-un geamăt de durere când îşi prinse capul în mâini.

– Stai nemişcat, îl îndemnă Mallory, forţându-l să se întindă din nou pe spate.

– Eşti tiranică, bombăni el. Dar sexy.

„Sexy?" Chiar spusese asta? Mallory îşi studie ţinuta. Purta un halat medical şifonat şi nişte cizme oribile, iar părul ei, fără nici o îndoială, era un dezastru de proporţii biblice. Nici un orb n-ar fi putut să afirme că era sexy, ceea ce însemna că rănitul încerca să-i vândă gogoşi.

– E Tipul Defect, îi şopti Amy.

Mda, slabă consolare. Neputând să se abţină, Mallory îi privi chipul superb şi plin de sânge şi fu nevoită să admită că era adevărat. Nu ar fi putut să-şi găsească un tip mai Defect de-atât nici dacă s-ar fi străduit.

Ty se trezi pe jumătate când o voce de femeie reuşi să-i ajungă până la creierul zguduit:

– Păstrez deschisă lista cu Tipi Defecţi pentru tine. Ăsta s-ar putea să nu supravieţuiască până la licitaţia din weekend.

– Încetează, spuse o altă femeie.

– Glumesc doar.

– Eu în continuare votez să-l dezbrăcăm la piele.

Era vocea unei a treia femei.

Stai aşa. Trei femei? Cumva murise şi ajunsese într-un rai al orgiilor? Treaz de-a binelea acum, Ty evaluă situaţia. Nu era mort. Şi, indiferent cine ar fi fost Tipul

Defect, el în mod cert avea să supravieţuiască. Era îndesat pe bancheta din spate a unei maşini, a unei maşini *mici*, cu piciorul accidentat chinuit de crampe înfiorătoare. Capul îi era cuibărit pe... Se foi şi încercă să-şi dea seama, iar durerea îl străfulgeră direct prin ochi. Lingându-şi buzele uscate, încercă să se concentreze.

– Sunt întreg.

– Bun, zise una dintre ele. Este întreg, cică. În acelaşi timp sângerează ca un porc înjunghiat. Bărbaţii sunt ridicoli.

– Nu te mişca, îi spuse o femeie aflată aproape de el, aceeaşi care îl informase mai devreme că fusese lovit de o creangă.

Avea impresia că mai degrabă fusese un camion de mare tonaj. Cum vocea se auzea chiar de deasupra capului lui, făcu un efort să-şi întindă gâtul ca s-o vadă. Ceea ce se dovedi dificil pentru că, în primul rând, era întuneric şi, în al doilea rând, vedea dublu. Îi observă părul. Cândva fusese strâns în creştet într-o coadă de cal, dar acum se desfăcuse parţial din elastic şi îi dădea tipei – în ambele versiuni pe care le avea în faţa ochilor – un aer de fetişcană ciufulită, abia dată jos din pat. Arătând cam şifonată, purta un halat medical sub care, din câte îi spuneau lui simţurile, se ascundea o siluetă feminină foarte plăcută. Era frumoasă într-un fel care nu sărea în ochi, cu trăsături delicate, dar cu o expresie hotărâtă.

Era doctoriţă, poate. Doar că îi lipsea aroganţa specifică majorităţii medicilor. Asistentă, mai curând.

– Ştiu că ai impresia că ai pierdut mult sânge, dar rănile la cap întotdeauna sângerează mai tare, ceea ce le face să pară mai grave decât sunt.

Da. Asistentă. Ar fi putut să-i spună că văzuse mai multe răni la cap decât şi-ar fi putut închipui ea. O dată văzuse un cap spulberat complet de pe corp, dar nu era o poveste cu care să înceapă o conversaţie.

Când mâna ei binecuvântat de caldă îl atinse pe obraz, se aşeză mai bine şi încercă să gândească. Mai devreme, după ce se trezise din coşmar, se apucase să lucreze la Shelby, apoi, simţind nevoia de viteză, ieşise să dea o tură. Firește, totul se întâmplase înainte de începerea

ninsorii, pentru că nici măcar el nu era atât de nesăbuit. Își amintea că se plimbase pe șoseaua întortocheată, având în dreapta stâncile, iar în stânga, mult sub el, oceanul Pacific. Marea se zbătuse mânioasă când furtuna își înfipsese degetele lungi și argintii în apă. Ținea minte că ajunsese în oraș, ținea minte că i se făcuse poftă de plăcintă și că văzuse luminile aprinse în local, prin urmare parcase. Apoi, din cer începuseră să cadă valuri după valuri de fulgi mari și grei.

Aproape ajunsese la ușă când memoria îl părăsise brusc. Pe toți dracii! Dădu să se ridice în capul oaselor, dar se trezi cu șase mâini împingându-l la loc. Dumnezeule! Să-i fie învățătură de minte să nu-și mai dorească un vis cu triplete.

Când ecranul unui telefon se aprinse, luminând slab interiorul mașinii, Ty își impuse să se concentreze, în ciuda bubuitului pe care-l simțea în creier. Nu îi fu ușor, dar descoperi că dacă făcea un efort reușea să vadă dincolo de pânza care i se așternuse peste ochi. Oarecum.

Femeia care stătea pe locul șoferului era chelnerița de la local, deși în momentul acela semăna întru câtva cu un șobolan înecat. Tânăra din dreapta ei era o blondă înaltă și subțire pe care nu o cunoștea.

La fel cum nu o cunoștea nici pe femeia ai cărei sâni îi serveau drept pernă.

– Mersi, îi spuse acesteia. Că mi-ai salvat pielea.

– Deci... se poate spune că îi ești dator? vru să știe chelnerița.

– Amy, rosti asistenta pe un ton de avertizare. Apoi îi aruncă lui Ty un zâmbet. Ai avut o noapte de pomină.

La fel și ea. Nu o spuse – nici nu era nevoie –, însă Ty o văzu în ochii ei de căprioară.

– Ambulanța o să ajungă în scurt timp.

– N-am nevoie.

Mallory nu se obosi să-i atragă atenția că era întins pe spate, incapabil să se miște. Fără să-și ia mâinile de pe el, se încruntă, arătându-i că, în ciuda ochilor blânzi, nu era genul care să se lase călcată în picioare.

– O să te peticim. Și o să-ți dăm niște medicamente pentru durere.

– Nu.

„Pe toți dracii, nu!" se gândi el.

– Ascultă, e limpede că ai dureri, așa că...

– Fără narcotice, mârâi Ty.

Nevoit să-și încleștеze mâinile pe cap ca să nu-i zboare de pe umeri, scrâșni din dinți până când îi trecu noul val de durere. Stelele verzi care-i jucau în fața ochilor se micșorară, apoi dispărură complet când se cufundă iarăși în beznă.

– Au trecut pe lângă noi, spuse Grace îngrijorată, răsucindu-se să urmărească girofarul ambulanței care făcuse o tură lentă prin parcare, apoi plecase.

– Le-ai spus că suntem în mașina mea? o întrebă Mallory.

– Nu. Fir-ar să fie! Grace înșfăcă din nou telefonul lui Mallory. Scuze. Îi sun din nou chiar acum.

Mallory coborî privirea spre pacientul ei. Păr întunecat, mătăsos. Obraz cu linii drepte, neras. O cicatrice veche de-a lungul tâmplei, una nouă care tocmai se forma pe sprânceană. Era palid și ținea ochii închiși, dar se trezise.

– Încetișor, îi spuse, gândindu-se că ar fi fost o minune dacă tipul se abținea să nu vomite până îl dădeau jos din mașină.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el cu fălcile încleștate, fără să deschidă ochii.

Pierderile de memorie erau frecvente după un traumatism cranian, așa că îi explică:

– Te-a lovit un copac în moalele capului.

– Apoi Sora Nightingale aici de față a sărit să te salveze, completă Amy. Iar tu ai zis că îi rămâi dator.

– Amy, se răsti Mallory.

– Are nevoie de un partener weekendul ăsta, continuă Amy neabătut.

– N-o băga în seamă.

Peste capul rănitului, Mallory schiță spre Amy gestul universal cu un deget tăind beregata, însă prietena ei o ignoră.

– Dacă o însoțești la licitația caritabilă de sâmbătă seara de la Vets' Hall, o vei scuti de o mulțime de glume răutăcioase. Singură nu-și poate găsi un partener, înțelegi.

– Mersi, oftă Mallory. Îți sunt recunoscătoare. Dar n-am nici o îndoială că voi reuși să-mi găsesc...

Nu îi veni să-și creadă urechilor când pacientul ei o întrerupse, murmurând ceva ce aducea a consimțământ. În acel moment, Amy rânji și bătu palma cu Grace într-un gest de triumf.

– Pe cinci dolari că Tipul Defect o să-i dea lumea peste cap.

Grace coborî o privire nesigură spre bărbatul întins în poala lui Mallory, apoi șopti:

– Mă bag.

Cu un suspin iritat, Mallory îi aruncă o privire rănitului. Chiar și așa, întins neputincios pe spate, era de o frumusețe fatală. Nu putea decât să-și imagineze cum ar fi arătat în picioare și îmbrăcat la patru ace.

– Ea te va aștepta la eveniment, desigur, îi explică Amy. Pentru că, deși ne aflăm în Lucky Harbor, nu o să-ți dăm adresa ei. S-ar putea să fii un ucigaș în serie. Sau, mai grav, să te dovedești până la urmă un Tip Perfect.

Un alt mormăit aprobator din partea Misteriosului Tip Drăguț. Ceea ce, la drept vorbind, ar fi putut fi mai degrabă un oftat de exasperare că acceptase o asemenea nebunie.

„Îți dau perfectă dreptate, Tipule Defect. Îți dau perfectă dreptate."

capitolul 3

Până la vârsta de treizeci și cinci de ani, femeilor le mai rămân doar câteva papile gustative: una pentru alcool, una pentru brânzeturi și una pentru ciocolată.

Peste o săptămână, în ziua licitației, Mallory umbla cu capul în nori, pradă unei nerăbdări pe care nu știa cum s-o controleze. Era limpede că Misteriosul Tip Drăguț nu avea să-și facă apariția; cu toate astea,

o părticică minusculă din ea își dorea să constate că se înșelase.

Nu că ar fi *ales* efectiv să iasă cu un bărbat ca el, cu ochii mereu impenetrabili și atitudinea bătăioasă. Nici măcar nu-i știa numele. Fără a mai pomeni că îl izbise cu un telefon în față.

Tipul Defect, cunoscut și drept Misteriosul Tip Drăguț...

Evenimentele din acea noapte furtunoasă i se încâlciseră în minte într-o ceață confuză. Ambulanța îi găsise în cele din urmă și preluase pacientul. Cum ninsoarea încetase, Mallory putuse să se întoarcă acasă cu mașina, nu înainte de a jura împreună cu Amy și Grace, din vârful degetului mic, să se întâlnească toate trei săptămânal.

Grupul lor avea să se numească DC, Dependentele de Ciocolată, cu obiectivul principal de a consuma tort de ciocolată la fiecare întrunire.

Mallory își petrecuse restul săptămânii alternând între gărzi lungi la Urgențe și pregătirea licitației. O parte din încasări aveau să ajungă la proiectul ei de suflet, Clinica de Servicii Medicale pe care intenționa s-o deschidă în colaborare cu Fundația Spitalului Districtual. La CSM, orice locuitor al statului avea să beneficieze de tratamente de dezintoxicare, servicii pentru adolescenți, consiliere în situații de criză și tot felul de alte programe pe care de câțiva ani tot încerca să le pună în funcțiune. Mai avea nevoie de aprobarea consiliului de administrație al spitalului, dar spera că banii obținuți în urma licitației aveau să i-o asigure.

Asta ar fi trebuit să fie preocuparea ei principală; în schimb, toate gândurile îi erau ocupate de Misteriosul Tip Drăguț. Cum tocmai ajunsese în dreptul biroului asistentelor, aruncă o privire spre computer. Din cauza HIPPA, o lege foarte strictă ce proteja intimitatea pacienților, nu avea acces la dosarul unei persoane decât dacă urma să-i administreze un tratament în ziua respectivă. Prin urmare, dacă voia să afle numele bărbatului, trebuia să o întrebe pe asistenta care îl preluase la internare.

Din nefericire, asistenta cu pricina era chiar mama ei, aşa că era exclus s-o abordeze pe acel subiect.

Din fericire, avea şase pacienţi care să o ţină ocupată. Problema era că Alyss, colega ei, flirta intens cu noul medic rezident, neglijându-şi sarcinile de serviciu. În consecinţă, Mallory avu parte de o dimineaţă foarte obositoare, situaţie agravată şi de faptul că printre pacienţi se număra doamna Louisa Burland. Doamna Burland suferea de o aritmie complicată de sincope vasovagale, afecţiune care provoca frecvent ameţeli, stări de slăbiciune şi leşin la persoanele vârstnice. Şi mai suferea şi de o afecţiune numită Răutate.

– V-am adus sucul pe care l-aţi cerut, spuse Mallory, intrând în rezerva doamnei B.

– L-am cerut acum trei ore. Ce-i cu tine? Te mişti mai încet decât un melc.

Mallory ignoră critica. În primul rând, trecuseră doar cinci minute, nu trei ore. În al doilea rând, doamna B. era atât de arţăgoasă, încât chiar şi voluntarii care le făceau vizite pacienţilor îi ocoleau de fiecare dată rezerva. Înainte să iasă la pensie fusese învăţătoare la clasa întâi, şi o mulţime de locuitori ai oraşului îşi aminteau şi acum cu spaimă de arătătorul descărnat pe care obişnuia să-l fluture ameninţător pe sub nasul elevilor. Era atât de dificilă, că până şi fiica ei, care locuia la doi paşi, în Seattle, refuza să o sune sau să o viziteze.

– Te ţin minte, să ştii, bombăni doamna Burland. Ai făcut pe tine în faţa întregii clase.

Mallory descoperi cu uimire că amintirea acelui moment ruşinos o ustura chiar şi după atâţia ani.

– Pentru că nu mi-aţi dat voie să merg la toaletă.

– Mai aveai doar cinci minute până la pauză.

– Ei bine, în mod evident nu mai puteam aştepta.

– Iar acum mă faci pe mine să aştept. Eşti o asistentă îngrozitoare dacă permiţi ca atitudinea ta profesională să fie afectată negativ de interacţiunile noastre din trecut.

Fără s-o ia în seamă, Mallory puse sucul, cu tot cu pai, pe noptiera de lângă pat.

– Eu am vrut suc de *mere*, se răsti doamna B.

– Aţi cerut de merişoare.

Pacienta întinse fulgerător mâna şi răsturnă paharul, astfel că sucul se vărsă pe aşternuturi, pe podea, pe stativul de perfuzie şi pe Mallory. Simţind cum lichidul colorat îi picura de pe nas, tânăra femeie oftă. Perfect. Îi luă douăzeci de minute să cureţe întregul dezastru şi încă zece să o mute înapoi pe doamna Burland în patul înfăţat în aşternuturi proaspete. Gâfâia uşor din cauza efortului, ceea ce o făcu pe doamna B. să remarce pe un ton acru:

– Ţi-ai ieşit din formă sau doar ai început să te îngraşi puţin?

Mallory îşi supse burta şi încercă să nu se simtă vinovată pentru melcul cu scorţişoară pe care îl devorase într-o pauză scurtă cu două ore în urmă. Hotărâtă să nu uite că rolul ei era să ajute la salvarea de vieţi, nu la curmarea lor, ieşi din încăpere cu paşi mari, evitând să se privească din mers în oglinda de deasupra chiuvetei.

Paramedicii tocmai aduceau un pacient nou, un copilaş de doi ani cu o rană care necesita copci. Mallory i-o curăţă cu meticulozitate şi pregăti sala pentru intervenţia medicului. Trase lidocaină în seringă, aşeză în ordine bandajele şi materialele de sutură, apoi îl asistă pe chirurg la coaserea rănii.

Ritmul de activitate nu slăbi nici după aceea. La prima pauză se retrase în oficiul asistentelor şi îşi scoase prânzul din frigider, apoi se îndreptă spre sora ei mai mare, Tammy. Cândva, Tammy fusese teribil de zvăpăiată. La fel şi Joe, fratele mai mic, la fel şi sora geamănă a lui Tammy, Karen. În adolescenţă, toţi trei fuseseră aproape imposibil de controlat.

Nu şi Mallory. Ea fusese dintotdeauna copilul cuminte, care încercase să-şi aline părinţii chinuiţi de stresul creşterii unor adevărate sălbăticiuni.

Apoi, Karen murise.

Tammy şi Joe continuaseră în acelaşi stil, de dragul lui Karen, însă pentru Mallory totul se oprise brusc şi brutal. Considerându-se vinovată, căzuse în abisul durerii şi disperării. Întotdeauna se străduise să aibă un comportament exemplar, dar acum împingea acea atitudine

la o nouă extremă, înspăimântată să nu facă ceva greșit, să nu agraveze suferința părinților ei. În cursul acelei perioade teribile i se întâmplase o dată să uite să plătească pentru un balsam de buze; fără să stea pe gânduri, se recunoscuse vinovată de furt. Vânzătoarea refuzase să depună plângere la poliție și, în schimb, o sunase pe mama ei, invitând-o să-și recupereze fiica de la magazin.

Mallory simțise nevoia de a fi pedepsită cumva pentru faptul că nu îi acordase suficientă atenție lui Karen, pentru că fusese o soră rea, pentru ceva, *orice*. Își investise toată energia în vindecarea familiei sale, însă nu reușise nici pe departe. Părinții divorțaseră, iar tatăl ei plecase în Australia pentru a face surfing. Nu se mai întorsese niciodată. Cât despre Tammy și Joe, aceștia nu făcuseră decât să se afunde și mai mult într-o existență lipsită de repere morale.

Joe se descurca mai bine în ultima vreme, petrecându-și mult mai puțin timp la secția de poliție și mult mai mult timp la muncă. Tammy începuse și ea să își vină în fire. Sigur, anul trecut plecase în Las Vegas pentru un weekend și se întorsese de acolo cu un soț. Însă, spre șocul tuturor, nunta nu fusese urmarea unei sarcini nedorite. Nici măcar nu fusese o decizie luată sub influența alcoolului.

Ei bine, poate că alcoolul avusese o oarecare influență, însă, în mod incredibil, Tammy și fostul paznic de hotel devenit peste noapte soțul ei erau în continuare căsătoriți. Tammy reușise să se angajeze în echipa de curățenie a spitalului și – minune! – chiar se ținuse de treabă, la fel cum se ținea și de căsnicie. Iar cum mama lor era asistentă-șefă, acum *trei* dintre membrele familiei Quinn lucrau împreună în spital. Sau, mai exact, Tammy și Ella lucrau ca doi magneți de polarități opuse, în timp ce Mallory se străduia din răsputeri să se țină de amândouă.

Tammy fusese de serviciu în noaptea acelei furtuni sălbatice și, pentru că îi plăcea să le știe pe toate, cel mai probabil știa și numele Misteriosului Tip Drăguț.

Ar fi fost mai simplu s-o întrebe pe ea decât pe mama lor – sau să arunce o privire în computer și să-și piardă

locul de muncă, fără a mai vorbi de faptul că ar fi încălcat complet dreptul tipului la intimitate –, dar risca să primească un răspuns în doi peri. Cel mai bine ar fi fost să aducă vorba cu mare abilitate, chipurile întâmplător, despre pacientul misterios. Important era ca Tammy să nu se prindă ce urmărea, altfel jocul s-ar fi terminat într-o clipită.

Oficiul asistentelor era aglomerat, ca în fiecare zi la ora prânzului. Pe lângă o mulțime de colege și membre ale personalului auxiliar, Mallory o zări pe Lucille, care, îmbrăcată în uniforma ei de voluntar, sorbea dintr-o ceașcă de cafea.

Nimeni nu știa exact ce vârstă avea Lucille, dar era practic dintotdeauna proprietara galeriei de artă din oraș și, în același timp, principalul dispecer al bârfelor din Lucky Harbor. Se implica sută la sută în tot ce făcea, iar în această categorie intra și activitatea ei de voluntariat. Cum Lucille cunoștea *pe toată lumea*, o ajutase enorm pe Mallory să câștige susținere pentru Clinica de Servicii Medicale.

Mallory îi făcu afectuos cu mâna, apoi se așeză lângă sora ei la masa rotundă din mijlocul încăperii.

– Am aflat ce-o să se întâmple diseară, spuse Tammy zâmbind.

Mallory încremeni cu sendvișul în mână. Poate că misiunea avea să se dovedească mai ușoară decât crezuse.

– Ce-o să se întâmple diseară?

– Se zvonește că vei fi însoțită la licitație de un partener foarte sexy și misterios.

– Nu, eu... Îngheță. Stai o clipă. De unde ai auzit asta?

– Am puteri paranormale, râse Tammy întinzând mâna să șterpelească punga de chipsuri a lui Mallory.

Fir-ar să fie, *avea nevoie* de chipsurile acelea! Apoi, amintindu-și comentariul doamnei Burland despre siluета ei, oftă din rărunchi.

– Doar pentru că ai plătit un curs online ca să înveți să-ți stăpânești puterile de vrăjitoare nu înseamnă că *ai* efectiv puteri. De unde ai auzit despre partenerul meu?

– Mi-a spus Amy ieri, când am trecut pe la Eat Me să iau prânzul.

În regulă, avea s-o ucidă pe Amy mai târziu, la întâlnirea grupului lor secret. Deocamdată, tocmai i se oferise introducerea de care avea nevoie.

– În primul rând, treaba cu partenerul e doar un zvon stupid. Chiar dacă în secret spera că nu avea să fie așa. Și în al doilea rând... nu cumva ți-a zis Amy și *cine* ar fi partenerul pomenit în acel zvon stupid?

– Ba da.

Sora ei ronțăia din chipsuri și gemea de plăcere, naiba s-o ia! Mallory spera că avea să pună măcar două kilograme.

– Nu-mi vine să cred că l-ai prins în plasă chiar pe Misteriosul Tip Drăguț, spuse Tammy lingându-și sarea de pe degete.

– *Șșșșt!* Mallory aruncă o privire scurtă în jur, conștientă că Lucille era la doar câțiva metri distanță, cu urechile ciulite. Vorbește mai încet!

Deloc convinsă de nevoia de a păstra discreția, Tammy continuă:

– Sunt impresionată, să știi. Nu te credeam în stare de asta. La urma urmei, ultimul tău iubit a fost contabilul ăla scorțos din Seattle, ții minte? În ce-l privea, singura chestie misterioasă era ce naiba găsiseși la el.

– Erai aici weekendul trecut, când a fost adus la Urgențe, zise Mallory.

– Contabilul?

– *Partenerul* meu.

Tammy zâmbi, încântată că reușea să-și tachineze sora ca la carte.

– Deci este doar un zvon stupid? Sau o întâlnire adevărată?

– Las-o baltă! Mallory ezită. Dar... ai auzit ceva despre el?

– Cum ar fi?

Lucille se întinsese atât de mult ca să audă conversația, încât stătea să cadă de pe canapea. Mallory își întoarse ușor scaunul spre sora ei și șopti:

– Cum ar fi numele lui.

Lui Tammy nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Stai așa. Nu știi cum îl cheamă? Vai, câtă nesăbuință! Tu nu ai mai făcut nimic nesăbuit de când aveai șaisprezece ani și te-ai predat singură pe motiv că ai fi furat din magazin. Acum s-ar putea să ai o întâlnire cu un tip pe care nu știi cum îl cheamă. O încercare fascinantă de a atrage atenția. Tammy întoarse capul. Auzi și tu toate astea, Lucille?

– O, știi bine că da. Lucille scoase un smartphone și începu să tasteze cu degetele mari. Probabil scria pe pagina de Facebook. E de bine, continuați discuția.

În culmea disperării, Mallory își lovi fruntea de masă; din păcate, nu își pierdu cunoștința, după cum spera, așa că fu nevoită să-și termine garda cu o durere cumplită de cap.

După muncă se duse acasă și udă florile vecinei, pentru că doamna Tyler era imobilizată într-un cărucior cu rotile și nu o putea face singură. Apoi udă florile iubite ale bunicii ei și hrăni pisica neagră matusalemică pe care o moștenise la pachet cu restul casei. Animalul răspundea doar la numele de „Dulceață", și asta numai când era vorba să primească mâncare. Într-un final, înainte să facă un duș și să se pregătească pentru dineul și licitația din seara aceea, își verifică rapid e-mailul.

Își dori să nu o fi făcut, căci anunțul de pe Facebook o umplu de rușine.

Cumpărați neapărat bilete la dineul de gală și licitația din seara aceasta, oameni buni! Evenimentul susținut de spital și organizat de către asistente o are în frunte pe Mallory Quinn, iar toate încasările vor fi virate în conturile Fundației Spitalului pentru a finanța Clinica de Servicii Medicale pe care Mallory se tot străduiește să ne-o vâre pe gât. (Glumeam doar, Mallory!)

Și dacă tot veni vorba de domnișoara Quinn, se zvonește că „s-ar putea" să îl aibă drept partener la eveniment pe Misteriosul Tip Drăguț!

Dă-i bătaie, Mallory!

P.S. Dacă cineva dintre cei prezenți face poze, să mi le trimită și mie. Îi voi rămâne profund recunoscătoare!

capitolul 4

Ciocolata nu te va lăsa niciodată baltă.

Rutina lui Ty nu se schimbase prea mult în cele șase luni de când se afla în Lucky Harbor. Se trezea dimineața și fie înota în ocean, fie mergea la sală, de regulă cu Matt Bowers, șef de district silvic și proprietar al bijuteriei de GMC Jimmy din '72.

Înainte de a face parte din forțele SWAT din Chicago, Matt fusese pușcaș marin. El și Ty urmaseră împreună instrucția preliminară.

Când Ty se rănise din nou la picior, Matt îl convinsese să se retragă pe coasta de vest până se refăcea. Își petreceau timpul la poligonul de tir, dar cel mai mult le plăcea să se snopească reciproc în bătaie pe rogojinile din sala de arte marțiale.

Aveau o rutină. Zăceau gâfâind unul lângă celălalt, întinși pe spate pe podea.

– Mai băgăm o rundă? întreba de regulă Matt.

– Clar, răspundea Ty.

Timp de câteva clipe, nici unul din ei nu se mișca.

– Ești bine? întreba apoi Matt.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, răspundea Ty.

Iar Matt abandona subiectul.

Ty se ducea pe țărm, înotând până când extenuarea aproape îl făcea să-și piardă cunoștința. După aceea se forța să facă o plimbare pe plaja accidentată și pietroasă, doar pentru a dovedi că putea sta în picioare. La început fusese lent – pe toți dracii, practic se târâse –, dar acum o putea străbate la pas. Era o adevărată realizare, după spusele doctorului său, și trebuia să-i dea dreptate. În definitiv, cu patru ani în urmă, după accidentul de avion, aproape își pierduse piciorul stâng din cauza unei infecții postoperatorii.

Asta era însă infinit mai puțin decât ceea ce pierduseră Brad, Tommy, Kelly și Trevor.

Gândul la ziua când își pierduse echipa îi stârni o încleștare familiară în măruntaie. Nu putuse să-l salveze pe nici unul dintre ei. Deși era paramedic specializat în tratarea traumatismelor, rănile lor fuseseră mult prea grave. Tragedia îl marcase în așa măsură, încât, după trecerea în rezervă, renunțase complet la profesia medicală; nici măcar nu mai pusese un plasture cuiva.

Reorientarea spre sectorul privat se dovedise o mișcare inspirată. La drept vorbind, făcea cam același lucru ca în armată, doar că plata era mai bună și avea posibilitatea să-și aleagă misiunile. Însă șase luni fără muncă îi lăsau prea mult timp să reflecteze. Nu era obișnuit să aibă o pauză atât de lungă. Întreaga lui viață se mutase de la o bază la alta, de la o misiune la alta. Era pregătit să se întoarcă în lumea aceea. Avea *nevoie* să se întoarcă în lumea aceea, pentru că numai așa putea să se asigure că moartea echipei lui nu fusese în van.

Însă doctorul Josh Scott, cel care se ocupa de tratamentul lui până la vindecarea completă, îi examina în fiecare săptămână radiografiile și, de fiecare dată, clătina din cap.

În aceste condiții, își continua recuperarea în casa pe care Matt o închiriase pentru el la Lucky Harbor, departe de lumea lui, departe de locul în care crescuse, departe de cei dragi. Ceea ce era cu atât mai bine, pentru că oricum muriseră toți. Tatăl lui fusese ucis în operațiunea Furtună în Deșert. Mama lui se stinsese cu doi ani în urmă. Acum că cei mai apropiați prieteni ai lui se odihneau la Arlington sub lespezi funerare din marmură, nu mai avea pe nimeni altcineva: nici soție, nici iubită, nici copii. Din acest motiv, lista lui de contacte din telefon era foarte scurtă.

Ca să nu se gândească la asta, își petrecea timpul reparând mașini în loc de oameni – Jimmy-ul din 1972 al lui Matt, propriul lui Shelby. Mașinile nu mureau, lăsând în urmă o durere imposibil de alinat.

În ziua dineului de gală, după ce înlocui transmisia la mașina lui Matt, Ty se curăță de vaselină și făcu duș,

ca de fiecare dată. Însă spre deosebire de alte dăţi, renunţă la blugii lui obişnuiţi în favoarea unui costum. Abia dacă-l recunoscu pe bărbatul care-l privea din oglindă. Încă avea copci deasupra unui ochi şi o vânătaie pe obraz de la incidentul din timpul furtunii. De asemenea, îi crescuse barba, iar părul ar fi avut nevoie de o tunsoare. Slăbise în ultimele şase luni, ceea ce făcea unghiurile feţei să-i iasă mai puternic în relief, iar ochii îi păreau goi, reflectând prăpastia care i se căscase în suflet. Chiar dacă trupul îşi revenise în bună măsură, la capitolul suflet încă mai avea de lucrat.

Vârî mâna în buzunar şi scoase flaconul de Vicodin pe care îl avea întotdeauna la el. Era gol de două luni deja, şi ar fi dat jumătate din bijuteriile Coroanei pentru a-l reumple. Avea dreptul să-l reumple încă de două ori, după cum scria chiar pe etichetă, dar, de când descoperise că simţea nevoia disperată să-şi amorţească simţurile, renunţase brusc şi complet la medicamente. Ceea ce nu îl ajuta deloc în problema cu piciorul, îşi zise el aplecându-se să-l frecţioneze.

Întoarse spatele oglinzii, spunându-şi că habar nu avea de ce acceptase să participe la licitaţie. Şi totuşi, ştia. Avea să se ducă pentru că întregul oraş urma să fie acolo şi, fără voia lui, era curios.

Voia să o revadă pe asistenta lui tiranică şi sexy.

Ce idee ridicolă! Fusese atât de întuneric în noaptea furtunii, încât nu era sigur dacă ar fi recunoscut-o pe stradă. Ştia totuşi că i-ar fi recunoscut vocea, acea voce blândă şi caldă. Felul în care îl alinase vocea acelei femei era cam singurul lucru pe care şi-l amintea din seara cu pricina.

Traversă cu paşi mari dormitorul şi îşi vârî cheile şi banii în buzunare. Renunţă în ultimul moment la pistol, deşi era conştient că greutatea lui familiară avea să-i lipsească. Telefonul înregistrase deja cincizeci şi cinci de apeluri ratate, un adevărat record. După o clipă de ezitare, apelă mesageria vocală şi aşteptă inevitabilul.

– Ty, spuse o voce sexy de femeie. Sună-mă.

Frances St. Claire era cea mai sexy roşcată pe care o cunoscuse în viaţa lui şi totodată cea mai nemiloasă. Mesajele datau de aproximativ o lună.

Îl şterse.

– Ty, serios. Sună-mă.

Îl şterse.

– Ty, nu-mi arde de glume. Trebuie să dau de tine.

Îl şterse.

– Ty, fir-ar să fie de treabă! Sună-mă, ticălosule!

Îl şterse.

Cum şi restul mesajelor erau variaţiuni pe aceeaşi temă, cu injurii despre originea lui Ty şi moralitatea lui îndoielnică, continuă să apese nemilos pe butonul de ştergere.

Nu era cazul să o sune înapoi. Ştia exact ce îşi dorea. Ca Ty să se întoarcă la muncă. Acelaşi lucru şi-l dorea şi el.

Mallory se plimba prin foaierul de la holul Vets' Hall în rochiţa ei neagră şi pantofii imitaţie de designer, salutând din cap câte un întârziat care tocmai îşi făcea apariţia. Din sala încăpătoare în care se strânseseră oaspeţii simţea aromele cinei delicioase care le era servită. Ştia că ar fi trebuit să fie acolo. Mâncând. Zâmbind. Socializând. Stârnind entuziasmul oamenilor faţă de licitaţie şi îndemnându-i să îşi cheltuiască banii.

Îi lipsea însă ceva. Un partener.

Misteriosul Tip Defect nu îşi făcuse apariţia, ceea ce nu era o surpriză prea mare. Nu prea se aşteptase să vină, dar... pe toţi dracii! Amy o încurajase să îşi facă speranţe. Că tot venise vorba de lup, Mallory clipi şocată când o femeie înaltă, stilată, *superbă* se opri în faţa ei.

– Uau!

Nu o văzuse niciodată pe Amy purtând machiaj, nici rochie, dacă tot venea vorba, dar în seara aceea le purta pe amândouă. Afişa o rochie strânsă pe corp absolut criminală şi o pereche de sandale cu toc stil gladiator, întreaga ţinută punându-i în valoare picioarele fără sfârşit.

– De la magazinul de chilipiruri al spitalului, zise Amy ridicând din umeri.

– Uau, repetă Mallory. Arăți de parcă ai fi ieșit dintr-un film cu supereroi.

– Da, sigur. Ascultă, am venit să te întreb dacă e cazul să revizuim misiunea ta din seara asta cu Tipul Defect.

– Nu. Misiunea a fost anulată.

– Poftim? Unde e partenerul tău?

– Știm amândouă că nu am de fapt nici un partener. Mallory clătină din cap. Arăți fantastic! Aproape că nu te recunosc.

– Nu poți judeca după aparențe, spuse Amy nepăsătoare. Ai văzut-o pe Grace? Nu cunoștea nici un tip din oraș, iar, în ceea ce mă privește, nu există nimeni de care să fiu interesată, așa că ea e partenera mea în seara asta.

De când se mutase în Lucky Harbor, Mallory nu o văzuse niciodată pe Amy să iasă cu vreun bărbat. Ori de câte ori o lua la întrebări pe această temă, Amy spunea ridicând din umeri că nu avea de unde să aleagă.

– Poate că ar trebui să redactez eu o listă cu Tipi Perfecți pentru voi două, se oferi Mallory.

– Am făcut-o și pe asta, râse Amy.

Matt Bowers veni să o salute pe Mallory. Era obișnuită să-l vadă în uniforma de ranger, înarmat și pregătit de muncă, dar în seara aceea purta un costum scump de culoare închisă, care îi venea ca turnat. Avea un metru optzeci înălțime, brațe și picioare lungi și zvelte și mușchi fără urmă de grăsime care-i trădau pasiunea pentru box din timpul liber. Avea părul decolorat de soare după zilele lungi petrecute pe munte, ochii căprui-deschis și un zâmbet larg și sincer.

– Bună,

– Bună și ție, îi răspunse ea zâmbind.

Matt își îndreptă politicos atenția spre Amy, apoi în ochii lui apăru o expresie de surpriză bruscă.

– *Amy?*

– Da, știu. Arăt bine când mă aranjez. Vocea îi era complet lipsită de emoție, iar zâmbetul îi dispăruse când se întoarse spre Mallory. Ne vedem înăuntru.

Privirea lui o urmări pe Amy în timp ce traversa cu pași mari holul de la intrare. Da, Matt arăta teribil de bine în seara aceea – și doar o idee nedumerit, își zise Mallory.

Îl știa drept un tip liniștit, foarte inteligent și extrem de dur. Trebuia să fie, având în vedere că, după o carieră în poliție, ajunsese la conducerea districtului silvic. Rareori se întâmpla ca vreun eveniment sau vreo persoană să-i tulbure calmul.

Amy o făcuse însă. Interesant. În mod cert era un subiect de discutat la următoarea întâlnire a Dependentelor de Ciocolată.

– Ai uitat să-i lași bacșiș la local sau ceva de genul ăsta? îl întrebă Mallory.

– Sau ceva de genul ăsta, mormăi el, după care se îndepărtă.

Mallory se uită în jur. Fusese atât de ocupată să pregătească sala și apoi să întâmpine invitații, încât nu se gândise la eventualitatea în care Tipul Defect nu își făcea apariția.

Nu avea să fie plăcut, își dădu ea seama. Străbătu din nou întreaga lungime a holului și se opri să se uite pe geam în parcare, apoi, mârâind frustrată, se întoarse cu pași mari până la ușa salonului unde avea loc dineul și aruncă un ochi înăuntru.

Era plin de lume, ceea ce era în același timp și de bine, și de rău. Era de bine pentru că toate acele buzunare conțineau o grămadă de bani potențiali. Era de rău pentru că avea de înfruntat o umilință cumplită dacă își făcea intrarea de una singură după ce se anunțase că avea partener.

Dacă stătea să se gândească, trecuse ea și prin situații mai grele. Mult mai grele. Chiar și așa, mai trase de timp cinci minute trecând în revistă pentru a mia oară obiectele expuse spre licitație și, la fel cum făcuse de fiecare dată, zăbovi mai mult în fața brățării de argint cu talismane. Fiecare amuletă era reprezentativă pentru Lucky Harbor într-un fel sau altul: o minusculă pensiune victoriană, un chei în miniatură, o tăviță pentru spălarea aurului din epoca goanei după aur.

În mod normal, singura bijuterie pe care o purta Mallory era un lănțișor de aur cu un talisman simbolizând infinitul, lănțișor care îi aparținuse lui Karen. Nu-și dorise niciodată altceva, însă această brățară îi tot atrăgea atenția, îndemnând-o să cheltuiască niște bani pe care nu-i avea.

– Nu e un obiect prea practic pentru o asistentă de la Urgențe.

Mallory se întoarse și o văzu în spatele ei pe doamna Burland sprijinindu-se greoi într-un baston, cu trăsăturile schimonosite într-un zâmbet care nu putea fi numit astfel decât pentru că îi dezgolea dinții.

– Doamnă Burland. Vă simțiți mai bine?

– Nici vorbă. Gleznele mi-s umflate, degetele amorțite și sunt atât de constipată, că nu m-ar mai desfunda nici o armată de instalatori.

Mallory era obișnuită ca oamenii să-i povestească diverse detalii care nu ar fi fost pomenite în conversații normale.

– Trebuie să vă hidratați. Vă luați medicamentele?

– A fost o încurcătură la farmacie.

– Aveți nevoie de medicamentele acelea, insistă Mallory.

– Am încercat să-mi sun doctorul. E un idiot. Și are doisprezece ani.

Medicul curant al doamnei B. era Josh Scott. În vârstă de treizeci și doi de ani, acesta era unul dintre cei mai buni generaliști de pe Coasta de Vest.

– Se bazează doar pe faptul că e drăguț, se smiorcăi doamna Burland.

Mallory nu l-ar fi descris pe Josh ca fiind drăguț. Chipeș, da. În mod cert avea o fizionomie remarcabilă și... serioasă, chiar și când zâmbea. Atât de serioasă, încât arăta mereu ca și cum ar fi făcut o excursie în iad și s-ar fi întors de acolo. Și ar fi descoperit o grămadă de chestii pe parcurs.

Toate aceste amănunte nu aveau nici o legătură cu aptitudinile lui profesionale. Josh muncea pe brânci.

– Sunteți foarte nedreaptă față de omul care v-a ajutat să vă bucurați din nou de viață. Am să verific problema cu medicamentele mâine la prima oră.

– Da, s-o faci neapărat. Unde e partenerul tău?

Mallory trase adânc aer în piept.

– Ei bine...

– Ți-a tras clapa? Păcat. Ținând seama de hainele pe care le-ai pus pe tine, pari gata să faci orice.

Acestea fiind zise, femeia se îndepărtă.

Mallory se întoarse să admire brățara. Doamna B. avea dreptate într-o privință: *chiar* era complet nepotrivită pentru una ca ea, care trebuia să pună aspectele practice mai presus de orice. Amuletele s-ar fi agățat în toate, de la senzorii de monitorizare ai pacienților până la balustradele paturilor.

– Scumpo, ce cauți aici?

Perfect! Mama ei. Rochia bleu, cea mai șic din garderobă, îi scotea în evidență bronzul obținut pe terasa de la ultimul etaj al spitalului, unde mergea în pauze să citească romane de dragoste și să pună la cale planuri de căsătorie pentru odrasla care era în pericol să rămână fată bătrână.

– E drăguță, spuse Ella referindu-se la brățară, dar...

– Deloc practică, zise Mallory. Știu.

– De fapt, voiam să spun că e genul de obiect pe care ți l-ar oferi în dar un iubit. Ai nevoie de un iubit. Da, avea să treacă mai târziu pe la magazinul de iubiți și să-și ia unul, se gândi Mallory, însă mama ei nu era pregătită să abandoneze subiectul: Unde ți-e partenerul?

„O, grozav, întrebarea mea favorită!"

– Vai, scumpo. Individul ți-a tras clapa?

Mallory își făcu ostentativ de lucru îndreptând eticheta brățării expuse.

– Poate că doar întârzie puțin, atâta tot.

– Ei bine, asta nu este de bun augur pentru relația voastră.

Da, după cum nu era de bun augur nici faptul că *nu aveau* o relație.

– Și tu ar trebui să ai un partener, mamă.

– Eu? întrebă Ella vizibil surprinsă. O, nu. Eu nu sunt pregătită pentru un alt bărbat, știi asta.

Cum să n-o știe? O tot auzise din gura Ellei în ultimii zece ani, de la Divorț încoace, eveniment pentru care Mallory – în stilul ei sucit – se considera sută la sută vinovată.

– Nu prea pari în apele tale, scumpo. Poate ai luat și tu gripa aia afurisită care tot circulă în ultima vreme.

Nu, ceea ce luase era Sindromul Fraierei Lăsate Baltă.

– Sunt bine, mamă. Nu-ți face griji.

– În regulă, atunci mă întorc înăuntru. Urmează să se servească desertul.

Ella o sărută pe obraz și plecă.

Mallory își continuă turul articolelor expuse pentru licitație. Aruncă din nou o privire prin parcare, căutându-l pe Misteriosul Tip Nu-Tocmai-Drăguț. Între timp, se încheiase și servirea desertului. Când luminile scăzură și începu prezentarea în PowerPoint a obiectelor pentru care urma să se liciteze, se strecură înăuntru. Furișându-se în vârful picioarelor până la una dintre mesele din spate, se trânti pe primul scaun gol pe care îl găsi și oftă ușurată.

Până aici totul era în regulă.

Le aruncă o privire furișă oamenilor de la masa ei, dar era prea întuneric ca să distingă fețele. În dreapta ei se afla un scaun gol. În stânga era un bărbat care stătea întors spre ecranul pe care rula prezentarea. Mallory mijii ochii, încercând să-și dea seama de ce îi părea familiar, dar chiar în clipa aceea o mână i se așeză pe umăr.

– Mallory, aici erai.

Șefa ei. *Rahat!* Mallory lungi gâtul și zâmbi:

– Bună, Jane.

– Te-am căutat peste tot. Ai întârziat.

Jane Miller, asistenta-șefă, fusese probabil regină peste propria ei planetă într-o viață anterioară. Avea un stil de a se mișca și a vorbi care impunea atenție și promitea subtil moartea prin decapitare dacă cineva ar fi dezamăgit-o câtuși de puțin.

– O, dar am venit de mult, o asigură Mallory. Am fost în spatele scenei toată noaptea.

– Hmm. Și...?

– Și totul decurge impecabil, se grăbi Mallory să o asigure. Am vândut toate biletele. Merge bine.

– În regulă atunci. Un ton rar de aprobare apăru în vocea lui Jane. Asta e fantastic. Aruncând o privire spre scaunul gol din dreapta lui Mallory, se interesă: Partenerul tău nu și-a făcut apariția?

În clipa aceea, Mallory ceda și făcu o greșeală. Dacă ar fi fost întrebată ce o apucase, n-ar fi știut ce să răspundă: poate fusese simpla extenuare acumulată în urma unei săptămâni foarte lungi sau poate faptul că pantofii cu toc deja începuseră să-i chinuie picioarele. Dar cel mai probabil fusese doar mândria ei pură și neînduplecată, despre care bunica ei îi spusese dintotdeauna că avea s-o piardă.

– Partenerul meu e chiar aici, șopti ea.

Cât mai discret posibil, arătă cu bărbia spre bărbatul din stânga ei, rugându-se ca partenera acestuia să nu-și aleagă tocmai atunci momentul pentru a se întoarce de la toaletă.

– Minunat. Jane zâmbi politicos spre ceafa bărbatului. Nu ai de gând să ne faci cunoștință?

O, pentru numele lui Dumnezeu! Mallory îi aruncă o privire bărbatului, recunoscătoare că acesta nu le acorda nici o atenție.

– E foarte ocupat să urmărească prezentarea.

Zâmbetul lui Jane rămase neclintit, la fel și coloana ei vertebrală. Era postura ei tipică de lider, cea care-i făcea pe administratorii spitalului, pe politicieni și chiar pe Dumnezeu însuși să se dea peste cap pentru ea.

Mallory scrâșni din dinți și se uită din nou la „partenerul" ei, sperând că era în continuare cu ochii la ecran.

Constată disperată că se întorsese s-o privească fix. Mai mult, prezentarea se încheie chiar în clipa aceea, iar luminile se aprinseră din nou.

Bărbatul avea un plasture pe arcadă, plasture care, după cum știa Mallory, acoperea suturile unei răni, iar

pe obraz avea o mică vânătaie în locul unde îl izbise cu telefonul mobil al lui Grace.

Misteriosul Tip Drăguț.

capitolul 5

Nu deranjați: Fantezie cu ciocolată în desfășurare.

Primul gând al lui Mallory la vederea Misteriosului Tip Drăguț fu: „Sfinte Sisoe!" În noaptea furtunii nu apucase să-l vadă prea bine, dar acum putea să-i observe expresia tăioasă, ochii periculoși, trupul înalt și solid învești mântat într-un costum negru de seară. O impresionase și când zăcuse neputincios, întins pe burtă, însă acum efectul era de o sută de ori mai puternic. Era încă pradă confuziei când lumina unui reflector se revărsă pe scenă, dezvăluind un microfon.

– Pe tine te așteaptă, îi spuse Jane, invitând-o să se ridice. Tu dai startul licitației, nu?

Fusese salvată de clopoțel. Sau de încheierea prezentării PowerPoint.

– Da.

– Păi, dacă tot ești partenerul ei, ar trebui s-o conduci până acolo, i se adresă Jane Tipului Drăguț.

Expresia de calm rece de pe chipul lui nu se schimbă nici o clipă. Deși Mallory habar nu avea cu ce se ocupa în mod normal, sau măcar cum îl chema, ar fi fost gata să pună rămășag pe ultimii trei dolari din portofelul ei că prea puțini oameni, dacă exista vreunul, îndrăzneau vreodată să-i dea ordine.

– E în regulă, nu-i nevoie să...

Deja în picioare, tipul îi puse o mână pe spate și îi făcu semn s-o ia înainte. Cum Mallory îl privea fix, incapabilă să se miște, el ridică dintr-o sprânceană, cu buzele vag curbate a zâmbet.

„Sexy", așa o numise. Desigur, o numise și „tiranică" și nu fusese în deplinătatea facultăților mentale la momentul respectiv, dar amintirea îi stârni furnicături în locuri în care furnicăturile nu ar fi avut ce să caute.

– Mallory, rosti Jane, folosind din nou tonul de Regină Iritată. Dă-i bătaie.

– Chiar așa, Mallory, spuse „partenerul" ei cu o voce aspră din care răzbătea doar o urmă de ironie. Hai să-i dăm bătaie.

Mallory fu pe punctul de a izbucni într-un hohot de râs isteric, dar își puse o mână peste gură. Mai târziu. Avea să moară de rușine mai târziu. Se forță să zâmbească în caz că îi privea cineva, moment în care descoperi că *toată lumea* îi privea. Vorbind din colțul gurii, ca să n-o audă decât el, îi șopti:

– Nu e nevoie să te prefaci că ești partenerul meu, când de la bun început nu ți-ai dorit asta.

Preț de o clipă foarte scurtă ceva scânteie în ochii lui, dar își reprimă rapid tresărirea și reveni la expresia seacă și impasibilă. Confuzie? Nu era sigură, și oricum nu mai conta. Bineînțeles, i-ar fi plăcut ca tipul să-și ceară scuze că îi trăsese clapa, însă calul de dar nu îl puteai căuta la dinți. Indiferent de motive, era dispus să-i facă jocul, iar în contextul acela, cu privirea lui Jane care o sfredelea din spate, trebuia să-i fie recunoscătoare.

Își croi drum printre mese până la scenă, reușind să le zâmbească tuturor celor care îi apăreau în câmpul vizual. Totuși, nu putea să asocieze nici unul dintre acele chipuri cu un nume. Nu când era complet absorbită de mâna mare și caldă de pe spatele ei, aparținându-i bărbatului masiv, puternic și superb care o escorta. Era suficient de aproape de ea cât să-i simtă mirosul.

Care, că tot veni vorba, era și el fantastic, naiba să-l ia!

Când ajunseră la treptele scenei, Mallory observă că bărbatul șchiopăta. Coborî privirea spre piciorul lui. Ce se întâmplase? Nu se rănise la picior în timpul furtunii, din câte știa ea.

– Ești bine?

– Mai târziu, murmură el împingând-o ușor pe scară.

Conștientă că asupra ei erau ațintite cinci sute de priviri, Mallory abandonă subiectul și luă microfonul.

– Bună seara, Lucky Harbor!

Mulțimea izbucni în chiote și urale.

Primirea entuziastă o făcu să zâmbească fără voia ei. Crescuse în orașul acela, își descoperise pasiunea de-o viață îngrijind pacienții de la spitalul local și știa că, și dacă s-ar fi întâmplat ca, dintr-un motiv sau altul, să ajungă în celălalt capăt al lumii, gândul la Lucky Harbor avea să-i aducă întotdeauna un zâmbet pe chip.

– Haideți să strângem niște bani pentru servicii medicale în seara asta, bine?

Publicul izbucni din nou în aplauze furtunoase. Apoi cineva strigă:

– Cine-i frumușelul de lângă tine?

Întrebarea venise de la Tammy, desigur, așezată la una dintre mesele din față, cu mâinile făcute căuș în jurul gurii ca vocea ei să ajungă până la scenă.

Mallory se străduí să-i ignore intervenția enervantă și se întoarse spre ecranul mare din spatele ei.

– În regulă, toată lumea să își pregătească paletele de licitare, pentru că în seara aceasta v-am pregătit niște chestii grozave. Sub conducerea agentului nostru de licitație favorit, Charles Tennessee, mă aștept ca acțiunea să se încingă. Vreau să văd bătălii înverșunate, oameni buni. Să vă văd trăgându-vă de păr dacă se va dovedi necesar. Orice e nevoie pentru a continua licitarea. Deci să înceapă distracția...

– Vrem să-l cunoaștem pe partenerul tău!

Mallory expiră prelung și coborî privirea spre Lucille, așezată la o altă masă din față.

Lucille o salută cu o fluturare din deget, pe care Mallory alese din nou să o ignore, însă nu putea să ignore și strigătul scandat de „Fă-o! Fă-o! Fă-o!" ce răsuna acum de la masa lui Tammy. Fratele ei era și el acolo, arătând ca un pasionat de ciclism montan, ceea ce și era, cu nelipsitul bronz cu urme de ochelari și părul lung și castaniu cu șuvițe decolorate de soare. Înalt și zvelt, Joe stătea cu brațul petrecut pe după blonda care era prietena lui în săptămâna aceea.

Dintr-odată, Mallory surprinse mișcare în dreapta ei. Când aruncă o privire, îl văzu pe așa-zisul ei partener urcând agale treptele scenei. O, Doamne! Clătină vehement din cap spre el pentru a-i face semn s-o ia înapoi, însă bărbatul nu păru să-i observe disperarea.

Ar fi putut să jure că râdea de ea fără ca gura să-i tresară nici măcar milimetric. Ochii îi scânteiau de inteligență și umor, fără a vădi vreo urmă de remușcare sau rușine pentru că îi trăsese clapa. Probabil trebuia să îl ierte pentru acest lucru, și încă rapid, căci atenția întregii mulțimi era acum ațintită asupra lor. Neavând altă opțiune decât să se poarte cât mai onorabil cu putință, Mallory oftă și spuse tare:

– Sunteți niște fiare însetate de sânge! În râsetele publicului, adăugă: Într-o bună zi o să vă găsiți ceva interesant și în propria viață.

Toată lumea râse din nou, dar Mallory își dădu seama că nimeni nu avea să acorde atenție licitației până nu făcea ceea ce i se ceruse, până nu îl prezenta pe Misteriosul Tip Drăguț.

– În regulă. Dar să nu încercați să-mi spuneți că nu-l cunoașteți pe bărbatul de lângă mine. Am văzut cum e urmărit pe Facebook.

Se auziră din nou râsete și ceva ce ar fi putut fi o ușoară nedumerire din partea personajului în discuție.

– Oameni buni, spuse ea, faceți cunoștință cu...

Se întrerupse cu un gând neașteptat. Pe toți dracii! Greu de crezut că ar mai fi fost în stare să adauge încă un moment jenant la apariția ei din seara aceea, dar nu ar fi trebuit să se subestimeze. Trase adânc aer în piept și se întoarse spre el, moment în care își dădu seama că tipul știa ce anume îi lipsea.

Numele lui.

Din nou, doar umbra vagă a unui zâmbet înflori în colțul buzelor lui când o privi cu o sprânceană arcuită. Avea de gând să o forțeze să-l întrebe, ca un ticălos mare și sexy ce era. Ei bine, asta merita dacă își dorise un Tip Perfect Defect, un Băiat Rău, un Bărbat Sexy ca un Diavol. Urma să se frigă, fără nici o îndoială, și întreaga vină o purtau prietenele ei din grupul Dependentelor de Ciocolată. Însă avea să țipe la Amy și la Grace mai târziu. Deocamdată trebuia să gestioneze situația. Întrebarea era, cum? Habar nu avea.

„Mă dau bătută", îi șopti mut în cele din urmă.

Tipul se aplecă până când pieptul lui lat se izbi de umărul ei și, făcând-o să se înfioare, își încolăci degetele bronzate și asprite de muncă în jurul degetelor ei, peste microfon.

– Mallory are un acces de timiditate, explică el, după care îi aruncă o privire piezișă. Eu sunt Ty Garrison. Eu sunt... partenerul ei.

Timiditate, vezi să nu! În plus, habar nu avusese cum o chema până nu-i rostise Jane numele. Îi venea să-i dea o palmă pentru acel rânjet de băiat rău, dar cel puțin misterul fusese rezolvat.

Ty Garrison. I se potrivea. Cunoscuse cândva un băiat pe nume Ty, în clasa întâi. O trăsese de păr, îi făcuse bucăți caietul de teme și îi spusese doamnei Burland că Mallory i-l furase pe al lui. Vedea negru în fața ochilor doar când își amintea.

– Deci iată-l pe enigmaticul meu partener, spuse ea preluând controlul asupra microfonului. Acum să trecem la licitație și să ne distrăm.

Odată introducerea făcută, se grăbi să coboare de pe scenă, fericită să iasă din atenția publicului. Într-adevăr, toți spectatorii aveau privirile ațintite asupra agentului de licitație, cu excepția lui Lucille.

Lucille, îmbrăcată într-o rochie de bal argintie care arăta ca o bilă disco, o fotografie rapid cu telefonul, apoi îi făcu cu ochiul.

Mallory oftă și porni glonț spre scaunul ei, dar fu interceptată de Ella, care o trase într-o îmbrățișare. Habar nu avea unde dispăruse presupusul ei partener. Se făcuse nevăzut în clipa în care ea coborâse de pe scenă, ceea ce îi convenea. Nu voia să-l supună unei întâlniri cu mama ei.

Licitația începu cu brățara, iar Mallory luă în grabă o paletă de licitare de pe masa Ellei. Cum nimeni altcineva nu-și manifestă interesul, își spuse că făcea un sacrificiu pentru o cauză nobilă și ridică paleta.

– Mallory, o mustră mama ei. Nu-ți permiți brățara aia.

Era adevărat. Enervant, dar adevărat.

– Am treizeci de ani, mamă. Acum am dreptul să iau singură decizii prostești, ai uitat?

– Cum ar fi să ieși cu un individ pe care nici măcar nu știai cum îl cheamă? Asta e la fel de rău ca a-ți găsi un bărbat pe... Coborî vocea până la o șoaptă oripilată, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret de stat, și încheie: Pe *Internet*!

– Nu îmi caut bărbat pe Internet. Și chestia cu Ty e doar de o noapte.

Cineva din spatele lor câștigă brățara, iar agentul de licitație trecu la următorul obiect.

– Ascultă-mă, scumpo, spuse Ella. Ty Garrison nu e genul de bărbat care să te ia de soție și să-mi ofere nepoți.

Ei bine, mama ei avea perfectă dreptate în această privință.

– Nici eu nu asta caut.

Cel puțin nu în momentul acela.

– Atunci *ce anume* cauți?

Bună întrebare.

– Nu știu exact. Aruncă o privire în jur, studiind mulțimea ce părea mult mai interesată de atmosfera festivă decât de licitație. Presupun că sunt... plictisită.

Mama ei făcu o față ca și cum tocmai i-ar fi mărturisit că obișnuia să prizeze cocaină.

– Și sunt și agitată, continuă Mallory. Și... tristă, dacă vrei să știi întregul adevăr urât.

Era prea târziu ca să-și retragă acea mărturisire de o sinceritate jenantă, își dădu ea seama.

– O, scumpo. Ella o strânse de mână, cu ochii suspect de umezi. Dintre toți copiii mei, tu ai fost întotdeauna cea ușor de crescut. Cum rumoarea se înteți în sală, ridică și ea tonul ca să continue: Ești copilul meu cuminte, și uneori uit să te întreb ce mai faci. Mai ales după Karen...

– Sunt bine.

În tot cazul, era capabilă să se descurce. Dar, fir-ar să fie, se săturase. Se săturase să corespundă mereu așteptărilor celorlalți, se săturase de sentimentul că rata ceva important.

– Mallory, spuse mama ei pe un ton îngrijorat. Tu ai fost dintotdeauna cea deșteaptă. Nu ai să faci în noaptea asta vreo tâmpenie pe care să o regreți mai târziu, așa-i?

Depindea de sensul pe care-l dădea Ella cuvântului „tâmpenie". Cât despre regrete, se străduia din răsputeri să trăiască fără ele.

– Așa sper.

Brusc, Ella se uită peste umărul ei și scoase un sunet gâtuit. Mallory încremeni o fracțiune de secundă. Când se întoarse, dădu ochii – *desigur* – cu Ty.

Acesta ținea în mână două pahare de vin. Îi întinse unul lui Mallory, iar ea îl acceptă bucuroasă, dându-și seama că avea nevoie de o băutură mai mult ca oricând. Spera din tot sufletul ca el să nu fi auzit dialogul de mai devreme.

– Ty Garrison, zise Ella cu un aer gânditor. E fiica mea în siguranță cu tine?

– Mamă! se grăbi Mallory se intervină. Ce dracu'?

– Nu înjura, scumpo. Ridicând o mână în semn de împăcare, Ella spuse: În regulă. Am să reformulez. Ai de gând să o rănești pe fiica mea?

– E prea deșteaptă ca să-mi permită să fac așa ceva, răspunse el privind-o pe Mallory.

Așadar auzise totul, până la ultimul cuvânt. Minunat. Doamne, în ce se băgase! Fără nici o îndoială, răspunsul la întrebarea dacă avea de gând să facă vreo tâmpenie era un „Da" răsunător.

Ca și cum ar fi putut să-i citească gândurile, Ty ridică paharul schițând un mic toast sardonic, apoi, spre mirarea ei, se îndepărtă.

– Ei bine, a fost foarte distractiv, nu? oftă Mallory.

– Am să presupun că asta a fost o replică sarcastică, spuse Ella.

– Am avut de la cine să moștenesc prezența de spirit.

Mallory se aplecă s-o sărute pe obraz, apoi se întoarse la masa ei, unde își lăsase poșeta. Trebuia să se adune, deoarece invitații din seara aceea acordau mult mai multă atenție socializării decât licitației. Când veni rândul unui pachet intitulat „Plimbare cu barca în port"

și nimeni nu ridică paleta, Jane își ațintă privirea nemulțumită în ochii ei.

Mallory îi zâmbi liniștitor, cu toate că în sinea ei tremura. „Vă rog, licitați, vă implor", îndemnă ea publicul în gând, sperând să-i convingă să participe prin simpla forță a voinței.

În cele din urmă cineva o făcu, deși vânzarea nu aduse încasările la care se așteptase.

Urma un pachet costisitor, un sejur de lux la Seattle care includea o plimbare cu limuzina, o cină elegantă și un concert simfonic. În timp ce agentul amenința să încheie licitația la prețul de pornire, Mallory întâlni privirea severă a lui Jane și simți un nod în gât.

Dintr-odată, o siluetă masivă se trânti pe scaun lângă ea. Cum sfârcurile i se întăriră instantaneu, știu că era Ty.

– Șterge-o, îi șopti, fără a-și lua ochii de la scenă.

Fără să-i răspundă, Ty ridică paleta, licitând cu două sute de dolari mai mult decât s-ar fi gândit ea vreodată să ofere.

– Ce faci? îl întrebă șocată.

El se mulțumi să studieze publicul cu o expresie vag interesată și un zâmbet pe care Mallory nu i-l mai văzuse până atunci. Când cineva licită peste oferta lui, surâse larg și ridică iarăși paleta.

Apoi se întâmplă ceva absolut bizar: alte și alte persoane își manifestară interesul pentru pachetul „Noapte în oraș". Licitația continuă încă cinci minute, până când suma oferită ajunse la un nivel de-a dreptul amețitor.

Ty câștigă.

Aparent satisfăcut, puse jos paleta și se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele lungi. Mallory ar fi trebuit să fie atentă la licitație, însă nu-și putea lua ochii de la el. Atmosfera din jur se însuflețise, invitații se băteau în oferte, încercând în joacă să-i depășească pe ceilalți sau, în unele cazuri, nu tocmai în joacă. Era minunat. Dar ei nu-i ieșea din minte gândul că Ty cheltuise sute de dolari pentru a pune întreaga treabă în mișcare.

– Ce ai de gând să faci cu pachetul pe care tocmai l-ai câștigat?

– Să petrec o noapte în oraş, se pare.

În nici un caz nu era genul care să meargă la un concert simfonic, îşi zise ea.

– Dar...

– Probleme în dreapta ta, o avertiză el pe un ton relaxat.

Când se întoarse, Mallory văzu că Lucille îşi înfrunta o prietenă din grupul de scorpii cu părul albastru pentru următorul pachet scos la licitaţie – o întâlnire cu Anderson Moore, simpaticul proprietar al magazinului de amenajări interioare din oraş.

– Tipul ăsta, Anderson, are vreo nouăzeci de ani, aşa-i? îi şopti Ty lui Mallory în timp ce Lucille şi amica ei ofereau sume tot mai mari cu o înverşunare alarmantă.

Agentul de licitaţie sugeră în glumă ca cele două doamne vârstnice să meargă împreună la întâlnire, iar competiţia se încheie paşnic.

Ty îl compătimea sincer pe Anderson, nevoit să suporte nu doar o singură bătrânică pisăloagă, ci două.

– Eu, una, nu-i plâng de milă, ripostă Mallory. O merită. Se ţine după orice are sâni.

– Eşti puţin cam răutăcioasă, observă el aruncându-i o privire piezişă.

Ea râse. Era adevărat, chiar dacă absolut nimeni din Lucky Harbor nu ar fi crezut aşa ceva. I se părea însă bizar că Ty, care îi era complet străin, o citise mai bine decât toţi cunoscuţii ei.

– Îmi plac femeile uşor răutăcioase, murmură el cu un zâmbet

– Nu-ţi irosi farmecul pe mine. Sunt imună, replică ea, mintindu-l fără nici o remuşcare.

– Explică-mi ceva.

– Ce anume?

– De ce crede toată lumea că ţi-am fost partener seara asta?

Mallory îl privi uimită.

– Weekendul trecut, când te-am salvat din furtună, Amy ţi-a povestit despre licitaţie şi despre faptul că am nevoie de un partener, mai ţii minte?

– Nu, ca să fiu cinstit.

– Serios?

– Ţin minte furtuna, spuse el rar, ca şi cum şi-ar fi scormonit prin minte. Ţin minte că am fost lovit de copac. Şi te ţin minte pe tine. Mallory tocmai se întreba dacă era de bine sau de rău când Ty adăugă: Oarecum.

Oarecum? „Oarecum" o ţinea minte? Ce mai însemna şi asta? Se întinse după pahar, dorindu-şi ca în loc de vin să aibă ceva mai tare.

– Ţin minte că exista o listă. O listă cu... Tipi Defecţi. Lui Mallory i se opri vinul în gât, însă el continuă imperturbabil: Şi ţin minte clar când m-am trezit în ambulanţă cu o durere de cap cruntă.

Mallory tăcu şocată preţ de o fracţiune de secundă. Ty habar nu avea că ar fi trebuit să fie partenerul ei în seara aceea! Ei bine, aşa se explicau o mulţime de lucruri, de pildă faptul că îi trăsese clapa. Cum ar mai fi putut să i-o reproşeze? Pe de altă parte, simţea nevoia să-i atragă atenţia.

– Aha. Data viitoare când îmi dau întâlnire cu un tip care a suferit o traumă craniană o să-i prind un bileţel de guler ca să nu uite.

– Bun plan. Îmi pare rău că am uitat de întâlnirea noastră, să ştii.

Ty îşi lăsă degetul mare să alunece peste degetele ei, o atingere măruntă, aproape accidentală, care îi stârni un fior din cap până în picioare. Era atât de aproape, încât putea să-i vadă toate nuanţele de verde din ochi şi să-i simtă pe tâmplă răsuflarea caldă. În spaţiul aglomerat de la Vets' Hall, apropierea lor nu era cu nimic diferită de a celorlalte cupluri care discutau despre mersul licitaţiei sau râdeau la vreo glumă, însă Mallory nici nu licita, nici nu râdea. Inima îi bubuia nebuneşte în gât, iar în pântec începuseră să i se zbată nişte fluturi.

– Sunt şi eu pe lista aia, Mallory? o întrebă el pe un ton grav şi senzual. Sunt un Tip Defect?

Of, chiar că dăduse de naiba! Îi plăcea mult prea mult să-şi audă numele pe buzele lui.

– Să nu ţi se urce la cap. Mai sunt şi alţii pe listă.

Ridică mâna pentru a-i atinge vânătaia de pe obraz, însă el o prinse de încheietură.

- Nu asta am întrebat.
- Da, recunoscu ea în cele din urmă. Ești și tu pe listă. Ești în capul listei.

capitolul 6

Ce a fost mai întâi, femeia – sau batonul de ciocolată?

Ty se întrebă cum de ajunsese să flirteze cu Mallory, dar pentru a obține răspunsul nu avu nevoie de mari eforturi de introspecție: se simțea plin de energie pentru prima dată în ultimele șase luni. Poate chiar ultimii patru ani.

Licărirea din ochii ei căprui și blânzi și nuanța trandafirie din obraji îi spuseră că și Mallory era dornică de aventură. Totuși, ea probabil nu se întreba dacă-i mai rămăsese vreun prezervativ în portofel și nu încerca să calculeze cât era de vechi.

Dacă Mallory avea o listă, și el avea una. O listă scurtă, pe care se afla un singur nume: cel al femeii din fața lui.

- De ce ar avea o tipă ca tine nevoie de o listă?
- Ca mine?
- Frumoasă. Deșteaptă. Amuzantă.

Ea râse, apoi clătină din cap.

- Nu știu. Presupun că nu am prea mult timp ca să explorez.

O înțelegea. Pe toți dracii, nici nu mai ținea minte când ieșise ultima dată cu o tipă. Acum, Mallory îi stârnea toate simțurile. Ținuta ei era înșelător de modestă, o rochie neagră și scurtă ce se mula după rotunjimile șoldurilor, cu bretele fine încrucișate peste omoplați. Sandalele cu toc înalt îi puneau în evidență picioarele absolut superbe, pe care până atunci le ținuse ascunse sub halatul medical. Își prinsese părul sus, într-un coc răsucit lejer din care ieșeau câteva șuvițe rebele. Singura bijuterie pe care o purta era un mic lănțișor de aur – nu avea cercei care să-l împiedice s-o sărute pe gât până

îi ajungea la ureche, unde, dacă ar fi avut chef, s-ar fi oprit să-i șoptească tot felul de promisiuni.

Nu ar fi trebuit să aibă chef. Mallory Quinn era dulce, caldă și afectuoasă. Era genul care merita o casă cu gard alb și numărul standard de copii. Genul care merita un inel cu diamante. Genul pe care un bărbat ar fi vrut s-o păstreze.

Nu el. Nu putea fi niciodată a lui. El nu păstra niciodată femeile.

Și totuși, în acea fracțiune de secundă, simți... că tânjea. Simți că tânjea dureros după ceva. După cineva. Voia să strângă în brațe o femeie, pe acea femeie, și să se piardă în parfumul ei.

Dintr-odată, tipa severă pe care o văzuse mai devreme o bătu pe Mallory pe umăr. Înaltă, subțire, de o frumusețe rece, parcă mereu nemulțumită, emana un aer autoritar cu aceeași nonșalanță cu care purta și șiragul de diamante de la gât.

Mallory tresări și se îndreptă de spate cu o deferență instinctivă.

- Am nevoie de o clipă cu tine, spuse Jane.
- Desigur, zise Mallory, după care își urmă șefa în foaier.

Licitația continua plină de avânt. Oamenii intraseră în atmosferă, așa că țopăiau și fluturau din mâini în timp ce își anunțau ofertele. Spunându-și că nu era câtuși de puțin curios să afle ce stârnise expresia fulgurantă de iritare de pe chipul lui Mallory, ci pur și simplu trebuia să-și întindă piciorul care îl durea, Ty ieși la rândul lui din sală.

În hol, Mallory stătea cu spatele spre el, înfruntând-o pe Cruella Deville.

- Firește, o auzi spunând. Urc și o aduc imediat. Îți mulțumesc pentru contribuție, Jane.

Apoi Jane o luă într-o direcție, iar Mallory în cealaltă, mișcându-și fundul drăgălaș cât de repede îi permiteau pantofii sexy cu toc.

„Las-o baltă, omule. Las-o baltă", își spuse Ty. Auzise destule de la mama ei ca să știe că Mallory era o fată cuminte dornică să guste puțin, dar numai puțin din

viaţa unei femei fără inhibiţii. Probabil crescuse în Lucky Harbor, înfăşurată în folie de protecţie. Nu era potrivită pentru el.

Doar că... Doar că acum, sub ochii lui, făcea eforturi evidente să se ridice la înălţimea unor aşteptări destul de dure din partea familiei, a colegilor de muncă şi a societăţii în general, încercând în acelaşi timp să-şi deschidă propriile aripi. Era curajoasă, sexy şi adorabilă, însă, oricât s-ar fi străduit să-şi lărgească orizontul, nu avea cum să devină egala lui în materie de experienţe de viaţă. Nici pe departe.

Mallory era pură şi nu cunoscuse blazarea. Era exact opusul lui. Era prea bună pentru el. Mult prea bună, chiar şi atunci când se expunea şi îşi asuma riscuri. Merita considerabil mai mult decât avea Ty de oferit, aşa că soluţia cea mai potrivită era să-i întoarcă spatele. În fond, el avea să dispară din peisaj, poate chiar peste o săptămână. Dus ca vântul şi ca gândul.

Îşi spuse toate acestea, şi le repetă, şi totuşi o urmă pe hol.

Mallory urca scările, blestemând pantofii cu toc care îi chinuiau picioarele. Jane o trimisese într-o misiune imposibilă, în căutarea unei vaze care fusese exclusă accidental din lotul obiectelor scoase la licitaţie.

Familia lui Jane construise Vets' Hall la începutul deceniului al cincilea. Aparent, vaza dispărută fusese expusă în foaier ani la rând, până în primăvara trecută, când se efectuaseră lucrări de renovare. Piesa de epocă nu mai fusese pusă la loc, iar acum Jane găsise prilejul perfect de a se descotorosi de ea.

Tot ce avea Mallory de făcut era s-o găsească.

Etajul se întindea pe toată lungimea clădirii. Pe o parte se înşirau încăperile folosite de centrul de recreere şi diverse alte asociaţii locale, iar cealaltă parte alcătuia un imens spaţiu de depozitare închis. Mallory intră şi aprinse luminile. Mult deasupra capului ei se afla un tavan cu grinzile la vedere şi o mansardă care găzduia diverse nimicuri aruncate la întâmplare. Spera din tot sufletul că avea să găsească vaza repede, fără a fi nevoită

să se cațăre pe scara şubredă în rochia strâmtă şi pantofii aceia enervanţi.

Aerul din încăpere era cald, înăbuşitor şi mirosind a uitare. Aruncă o privire atentă în jur şi simţi o tresărire de panică la gândul că avea să-i fie greu să nu se rătăcească acolo, darămite să găsească piesa dispărută. Trecu pe lângă un şir uriaş de rafturi pline până la refuz cu obiecte de recuzită şi diverse elemente de scenografie, dar nu zări nici o vază.

Ocoli doi brazi artificiali gigantici, montaţi în ghivece, înainte de a ajunge la un vraf mare de cutii sprijinite de perete. Presupunând că vaza nu avea cum să fie îndesată acolo, merse mai departe, căutând din priviri. Aproape de mijlocul încăperii dădu peste un alt şir lung de rafturi. Aici, printre câteva echipamente de birotică, zări o vază înaltă care se potrivea exact cu descrierea pe care i-o oferise Jane. Nevenindu-i să creadă că scăpase atât de uşor, o luă şi se întoarse să plece, moment în care se ciocni de un zid de cărămidă.

Un zid de cărămidă care era pieptul unui bărbat. Al lui Ty.

Apăruse efectiv de nicăieri, speriind-o de moarte. Vaza îi zbură din mâini şi s-ar fi făcut ţăndări pe podea dacă nu ar fi prins-o el.

Deşi îi conferea un aer sofisticat, ţinuta de gală nu reuşea să-i ascundă atitudinea de macho. Părul îi era uşor ciufulit, ca şi cum şi-ar fi trecut frecvent degetele prin el. La un alt bărbat acest lucru ar fi avut darul de a-i îmblânzi aspectul, dar nu şi la Ty. Mallory nu se lăsă amăgită. După cum o ştia prea bine, tipul acela reprezenta o invitaţie la dezastru.

Îşi duse mâna la inima care îi bubuia de spaimă şi îngăimă:

- Ce faci?

- Ce faci *tu*?

- Lucrez, pufni ea înşfăcându-i vaza din mâini.

- Păi atunci, am venit să-mi ajut partenera la lucru.

- Nu eşti partenerul meu adevărat. Nici măcar nu ai ştiut că trebuia să-mi fii partener.

– Deci eşti genul de femeie care poartă pică mult timp? spuse el amuzat.

– Nu! Sunt...

De undeva din spatele lor se auzi scârţâitul uşii.

– Hei? Mallory?

– *Rahat*, şopti ea îngrozită. E Lucille.

– Mama ta ţi-a spus să nu înjuri.

– Mallory? Aceasta îşi trânti o mână peste gură ca să nu-şi demaşte prezenţa, dar Lucille nu se dădu bătută: Hei, scumpo! L-am văzut pe partenerul tău sexy urmându-te aici. Vreau doar să fac o poză cu voi doi s-o pun pe Facebook.

„O, nu. Nu, nu, nu..."

Mallory se învârti rapid prin încăperea sufocantă şi prăfuită, căutând cu disperare un loc unde să se ascundă.

Ty, ghicindu-i panica, ridică scurt un deget la buze pentru a-i face semn să nu scoată un sunet, apoi luă vaza într-o mână şi o trase după el prin întuneric.

Mallory îl urma păşind pe vârfuri ca să evite ţăcănitul tocurilor pe podea, când el o lipi brusc de perete.

– Şşşt, îi şopti la ureche.

Acolo erau perfect invizibili, înţelese ea. Fu străbătută de un fior electrizant când îi simţi gura atât de aproape şi trupul apăsându-se peste al ei.

– Mallory? strigă Lucille.

Ty intrase în pielea unui agent secret. Ochii cercetau împrejurimile, corpul îi era în alertă şi pregătit pentru orice eventualitate. Deschise un panou pe care Mallory nici măcar nu-l observase, apoi scoase ceva din buzunar şi meşteri câteva clipe. În secunda următoare se stinseră toate luminile.

Icni speriată, dar Ty îşi strecură o mână peste gura ei. Gestul lui, adăugându-se forţei cu care o ţinea lipită de perete, îi stârni un val gigantic de senzaţii nepermise care o inundă din cap până în picioare.

– Nu te mişca.

Rămase neclintit până când ea încuviinţă din cap, apoi dispăru.

În realitate, nu făcuse decât să se ghemuiască, îşi dădu Mallory seama, tresărind când îi simţi mâinile pe glezne. Aşezat pe vine în faţa ei, începuse să-i dezlege baretele sandalelor. Întinse braţele ca să-şi ţină echilibrul, moment în care, din greşeală, îl lovi în cap. Cu un chicot aproape inaudibil, Ty o prinse din nou de mână şi o invită să-l urmeze.

Părea să vadă la perfecţie prin întuneric, de vreme ce se deplasa cu o uşurinţă uimitoare, în ciuda obstacolelor. De câte ori ajungeau într-un loc mai strâmt mâinile lui alunecau pe şoldurile ei, ghidând-o cu mare grijă ca să nu se izbească de nimic.

Fără să-şi mai pună întrebări în privinţa capacităţii lui de orientare, Mallory îl urmă orbeşte, căci era o opţiune mai bună decât alternativa.

De fiecare dată când se opreau, se trezea lipită de trupul lui masiv şi cald. Era atât de bine, că începuse să aştepte cu nerăbdare acel moment.

– Mallory?

De data aceasta, vocea lui Lucille fu însoţită de o mică rază de lumină.

Dumnezeule mare! Femeia avea aceeaşi aplicaţie de telefon pe care o folosise şi Grace în timpul furtunii.

– O, pentru numele lui...

Buzele lui calde le acoperiră pe ale ei.

– Şşşt.

Corect. Trebuia să tacă. O mână de-a ei era într-a lui, prinsă între trupurile lor, însă cealaltă alunecă în sus pe pieptul lui, se strecură pe după gât şi îi ajunse în păr. Pentru că avea nevoie să se ţină cu mâna de ceva, îşi spuse.

– Cât de tare îţi doreşti să nu te vadă? o întrebă Ty.

Fiecare silabă vibrase din adâncul pieptului lui până într-al ei. Mallory se trezi legănându-se spre el şi încleştându-şi mai strâns mâna în părul lui. Îi luă o clipă prelungă până să-i înţeleagă vorbele, pentru că deja creierul ei nu mai funcţiona la capacitatea normală.

– Mallory.

Doamne, cât îi plăcea să îşi audă numele pe buzele lui! Şi îi plăcea şi emoţia care o copleşise, acea pulsaţie languroasă, dar în acelaşi timp intensă de nerăbdare. În mod cert, nu mai era nici plictisită, nici tristă.

- Hmm?
- Cât de tare?

Cât de tare îl dorea? *Tare de tot.*

Cu un pufnet scurt care ar fi putut fi un hohot de râs, Ty o prinse mai zdravăn și o întoarse cu spatele spre el, punându-i mâinile pe ceva ce părea a fi o bară de oțel rece.

- Ține-te bine.

În clipa următoare își împinse trupul masiv peste al ei, imobilizând-o.

Mintea ei încremeni complet, însă trupul reacționă umezindu-se la gândul obraznic că ar fi putut să o facă acolo, așa. Pe la spate.

- Sus, o îndemnă el, risipindu-i brusc fantezia.

Nu, Ty nu își dorea sex. O pusese în fața unei scări și îi cerea să o urce.

Din fericire, bezna îi ascunse valul fierbinte de roșeață pe care îl simțea pe chip. O luă pe trepte, conștientă de faptul că posteriorul ei se unduia în fața lui. Din moment ce era capabil să vadă în întuneric, însemna că putea să-i observe pe sub fustă slipul tanga de mătase neagră, cel mai frumos pe care îl avea, își zise Mallory fâstâcită.

În cele din urmă ajunse în mansardă. Lumina lunii se strecura pieziș prin unica fereastră rotundă, dezvăluind alte obiecte puse la păstrare, de la poze înrămate la jardiniere goale, plus o canapea și o masă plină cu fleacuri, înconjurată de scaune.

Mallory se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Ty să urce și el, însă spațiul era atât de mic, încât își pierdu echilibrul și căzu pe canapea.

În clipa următoare, Ty se trânti peste ea.

Și în noaptea furtunii se trezise sub el, dar de data aceasta senzația era diferită, se gândi ea lăsând să-i scape un mic hohot de râs.

Ty îi acoperi gura cu mâna, după care își schimbă ușor poziția ca să n-o strivească, împingându-și coapsa între ale ei. Mallory se opri instantaneu din râs și scoase un geamăt – un geamăt complet involuntar, accidental, care suna desfrânat și lacom. Și îngrozitor de tare.

Încremeniră amândoi. Cu gâturile lungite, coborâră privirea spre depozitul cufundat în beznă, urmărind raza de lumină proiectată de Lucille în timp ce își croia drum printre rafturi.

- Dacă nu cumva îi vine ideea să urce pe scară, stăm cuminți aici până se dă bătută și pleacă, murmură el.

Da. Da, puteau sta cuminți. Sau foarte obraznici, în funcție de cum priveai lucrurile.

Era țintuită în loc de trupul lui, un pachet solid și fierbinte de testosteron și mușchi. Nu știa cum să interpreteze faptul că se simțea vag neputincioasă și încolțită, iar asta îi plăcea. Mult.

Îi mai plăcea și că, la fiecare respirație, Ty îi presa sexul, trezindu-i senzații și dorințe care, contrar sfaturilor rațiunii, o îndemnau să se desfete din plin.

- N-o să se dea bătută, șopti ea cu răsuflarea întretăiată.
- Fii atentă.

Ty se mută din nou – o, Doamne, *coapsa lui!* –, scoase ceva din buzunar și aruncă obiectul pe jos.

Mallory auzi zăngănitul monedei când aceasta aterizâ cu o precizie mortală în capătul opus al uriașei încăperi de dedesubt, chiar lângă ușă. Era un țintaș desăvârșit, remarcă ea impresionată.

- Ah! o auziră pe Lucille exclamând, în timp ce se răsucea pe călcâie în direcția sunetului. Încerci să fugi, șmechero. Fir-ar să fie de treabă!

Fasciculul de lumină parcurse șovăitor drumul până la intrare, apoi dispăru complet.

Se așternu o tăcere deplină, întreruptă doar de bubuitul asurzitor al inimii lui Mallory. Se afla în podul clădirii, strivită sub Tipul ei Defect. Instinctul de conservare îi striga să fugă, dar fata rea care se ascundea în sufletul ei o implora: „Te rog, n-am putea să ne bucurăm de el? Măcar o dată?"

- Ești bine? vru Ty să știe.

O întrebare plină de subînțelesuri, se gândi ea.

- Ai niște abilități impresionante. Mă simt ca eroina unui film cu James Bond.

– Nu te-ai descurcat prea rău nici tu. Felul în care te-ai unduit cățărându-te pe scara aia o să-mi alimenteze fanteziile o vreme.

Deci *chiar* vedea pe întuneric! Acum, sub lumina lunii ce revărsa pe fereastră, putea și ea să-l vadă. Și să-l simtă. Sânii, striviți sub pieptul lui, i se ridicau sugestiv din rochie. Nu era sigură dacă el observase; totuși, în clipa următoare Ty își înclină capul și își trecu delicat buzele peste pielea ei dezgolită. Trupul lui se trezise la viață, remarcă Mallory. Deci observase.

– Am exersat o grămadă cățăratul pe scară, spuse ea fără să se gândească.

– A, da? Te cațări frecvent pe scări la Urgențe?

– Ăăă, nu. Emoțiile o făceau să râdă. Și să vorbească prostii. Dar toamna trecută am fost nevoită să curăț jgheabul de scurgere al casei înainte să înceapă ploile. A fost cât pe ce să cad când am dat peste un păianjen cât pumnul, dar am reușit să nu mă sinucid accidental. Când Ty lăsă să-i scape un hohot de râs, îl întrebă: Așadar, de ce ai făcut-o?

– De ce m-am cățărat pe scară după tine? Nu aveam unde să mă duc în altă parte.

– Nu. De ce m-ai ajutat să mă ascund? Și mersi, că tot veni vorba. Mi-ai salvat fundul.

„Din nou", adăugă ea în gând.

Ty o mângâie alene până când, spre stupefacția ei, își închise palma peste fundul respectiv.

– Plăcerea a fost de partea mea.

La cuvintele lui, la atingerea lui, tot trupul ei se lichefie. Felul în care degetele lui i se încleștau pe fese o îndemna să se zvârcolească și să se împingă în el, ceea ce și făcu.

Ty încremeni. Mallory nu știa cum să-i interpreteze reacția, dar trăia senzații pe care nu le mai trăise de mult prea mult timp, senzații cărora intenționa să le dea curs. Prin urmare, se foi din nou.

– Mallory.

Auzi un ton de avertizare în vocea lui gravă și sexy, o avertizare foarte serioasă.

Și-ar fi dorit s-o sărute, dar să-l audă rostindu-i numele astfel era aproape la fel de plăcut. Iar acum își dorea mai mult. Își dorea lucruri pe care nici măcar nu știa să le numească. Se foi din nou, sperând din tot sufletul că reușea să se facă înțeleasă, pentru că nu avea prea multă experiență în materie de erotism. Amy avusese dreptate, trebuia să ia lecții. Își notă în gând să ridice și această problemă la următoarea întâlnire a Dependentelor de Ciocolată. Deocamdată avea să improvizeze.

– Da?

– Încerci să sari pe mine?

– Dacă e să fim obiectivi, tu ești deasupra, ceea ce înseamnă că *tu* încerci să sari pe mine.

Ty își lipi fruntea de a ei și înjură în barbă.

Deși Mallory ar fi trebuit să se aștepte la acest lucru, nu se așteptase. Nu o dorea. Până la urmă, ținând seama de felul cum se desfășurase restul nopții, era firesc. Oripilată, umilită, îl împinse deoparte.

– Scuze. M-am lăsat dusă de val. Nu mă pricep prea bine la chestiile astea. Cum el nu se clinti, îl îmbrânci din nou. Scuză-mă.

– La ce anume nu te pricepi, mai exact? o întrebă Ty prinzând-o mai strâns.

– Serios? Chiar vrei să o spun? Ei bine, nu mă pricep să atrag bărbați, oftă ea. Acum te rog, fii bun și dă-te jos.

Ty înălță capul și, cu ochii scânteindu-i de pasiune, își închise o mână mare peste ceafa ei.

– Tu prima, îi ceru el cu o voce aspră și hârâită, nelăsând loc de interpretare.

Profită de icnetul ei surprins ca s-o sărute. Buzele lui se mișcară peste gura ei până o făcu să icnească din nou, doar că din pură plăcere de data aceasta.

Lucrurile o luară razna când gura lui fermă și flămândă o invadă fără menajamente. Pentru numele lui Dumnezeu, aproape uitase cum era să fie sărutată astfel, ca și cum nu ar fi existat pe pământ nimic mai important decât ea. Fiorul de mult uitat al excitației senzuale o străbătu din cap până în picioare.

Apoi Ty ridică din nou capul, zgâriindu-i obrazul cu țepii începutului de barbă.

– Să fie clar, sunt *foarte* atras de tine.

Îl crezu, căci simțea dovada afirmației lui apăsând-o tare pe șold.

– Cred că e din cauza ochilor tăi, adăugă el.

Surprinsă de romantismul declarației, Mallory își îngădui să se piardă o clipă în focul mocnit din privirea lui. Mintea i se goli când își reluară sărutul, pentru că nu exista pe lume nici un bărbat care să sărute mai bine. I se părea minunat faptul că el nu părea să se grăbească și nu trata sărutul drept mijloc spre atingerea unui scop.

Abia mai putea să respire când Ty dădu să se retragă. Din reflex, se agăță de el.

– Stai așa. Gata, s-a terminat?

– Da, murmură el frecându-și obrazul de al ei.

– Dar de ce?

Ty lăsă să-i scape un geamăt surd, viril.

– Pentru că nu ești genul de femeie care și-o trage cu un străin într-o mansardă în timp ce o așteaptă șefa ei.

Ei bine, când punea astfel problema... Fir-ar să fie! Fata cea cuminte preluă iarăși controlul asupra minții ei.

„Tu nu consideri că ai dreptul la fericire", îi spusese Amy. Nu, nu avea să fie niciodată genul care să-și ofere inima unui străin, cu atât mai puțin trupul.

Însă acum nu era vorba despre inima ei, iar Ty nu mai era un străin. Era bărbatul care, cu multă bunăvoință, îi sărise în ajutor atunci când avusese nevoie de el. În repetate rânduri. Era bărbatul care tocmai îi oferise cel mai fabulos sărut de când se știa. Pe bună dreptate, își dorea ca tot el să fie și cel care să-i alunge neliniștea și singurătatea.

– În noaptea asta sunt, șopti ea strângându-l în brațe.

– Mallory, nu sunt o opțiune pe termen lung. Pe toți dracii, nu sunt nici măcar o opțiune pe termen scurt.

– Îmi doresc doar asta. Aici. Acum. Cu tine.

Pentru a fi mai convingătoare, se undui sub el, smulgându-i un geamăt foarte aspru și foarte masculin.

– Dumnezeule, ce ochi ai, spuse el expirând prelung. Vino încoace atunci.

Înainte ca ea să apuce să se miște, gura lui coborî într-o dâră de foc peste gâtul și clavicula ei.

Aparent nu era genul care să stea prea mult pe gânduri sau să-și pună la îndoială deciziile. Era bine de știut. În clipa următoare îi trase scurt bretelele, iar acestea îi alunecară de pe umeri până la coate, imobilizându-i mâinile pe lângă corp și dezgolindu-i sânii, totul dintr-un singur gest economic.

Nu cheltuia mai multă energie decât era necesar. Și acest lucru era bine de știut.

– Mmm, făcu el cu un mârâit gutural.

Se aplecă asupra sânilor ei și îi ronțăi pe îndelete sfârcurile. Când Mallory începu să se zvârcolească de plăcere, coborî agale spre pântec, dezmierdându-i pielea cu răsuflarea lui caldă.

Degetele lui asprite de muncă îi împinseră în sus rochia, ridicându-i-o până la brâu. Coborî privirea spre slipul ei, scoase un nou mârâit aprobator, apoi împinse într-o parte minuscula fâșie de mătase neagră. Și astfel îi dezgoli toate secretele, sub razele lunii și privirea lui încinsă. O sărută îndelung, folosindu-și buzele și limba, până când se arcui înnebunită spre el. Peste câteva minute Mallory începu să strige, strângându-și mâinile în pumni în părul lui când o ploaie de stele explodă în spatele pleoapelor ei închise.

Ty se dezbrăcă rapid de sacou, apoi își descheie cureaua, își trase fermoarul și își puse un prezervativ. Mallory nu apucă să se bucure de priveliște, că îl simți împingându-se în ea și i se tăie răsuflarea. El îi lăsă o clipă de răgaz să se acomodeze cu mărimea lui, după care îi căută buzele și o sărută profund. Să-și simtă propriul gust pe limba lui era o experiență atât de senzuală și atât de departe de tot ceea ce trăise ea până atunci, încât nu putu decât să își înfigă unghiile în spatele lui, lăsându-se în voia pasiunii.

O pătrunse și mai adânc, făcând-o să se cutremure sub imperiul unui val de senzații incredibile, apoi o împinse iarăși în pragul orgasmului. Mădularul lui lung

și tare o izbea cu forță în timp ce limba lui îi invada gura, revendicând-o fără drept de apel. Mallory era deja cuprinsă de spasmele extazului când i se alătură și Ty, pierzându-se în propria plăcere. Pierzându-se în ea.

Gândul aproape că îi provocă un nou orgasm, la fel și geamătul răgușit pe care îl scoase Ty când termină și, gâfâind, își lăsă capul să cadă în scobitura gâtului ei.

Era încă îngropat adânc în ea când își ridică fruntea pentru a o privi în față.

– Ce-i? șopti Mallory.

– Voiam să mă asigur că ești bine. Zâmbești.

– Ba nu.

Ba da. Doamne, cum zâmbea! Probabil aveau să treacă zile bune până să scape de acel zâmbet. Dar asta nu însemna decât că aplicase conștiincios regulile stabilite în cadrul clubului lor de Dependente de Ciocolată. Tocmai făcuse amor cu Tipul ei Defect. Într-un depozit de la mansardă.

Până atunci, Mallory crezuse că exista o legătură indestructibilă între sex și implicarea emoțională, așa că se pregăti sufletește să fie asaltată de vinovăție.

Dar nu se întâmplă nimic. Dimpotrivă, se simțea surprinzător de bine.

– Fără regrete, șopti ea.

Ty îi aruncă o privire nedumerită, apoi zâmbi.

– Îmi place cum gândești.

Mallory își trecu un deget peste plasturele de pe fruntea lui, apoi peste vânătaia de pe obraz.

– Îmi pare rău pentru asta. Că ți-am dat cu telefonul în cap când credeam că ești vreun răufăcător.

– Nu-mi amintesc partea aia, o asigură el cu prefăcută seriozitate.

– Ups. Atunci lasă. Aplauzele furtunoase care se auziră în acel moment de sub ei o făcură să tresară. Licitația! O, Doamne, trebuie să plecăm. Tu primul. Grăbește-te!

Îi dădu un ghiont, dar el nu se clinti.

– N-am de gând să te las pur și simplu aici.

– Ba da! Nu putem fi văzuți ieșind împreună. Panicată, îl împinse din nou. Pleacă! Grăbește-te!

Ty o privi lung și se aplecă să-și apese buzele pe tâmpla ei umedă, apoi o ajută să își aranjeze hainele înainte de a se ocupa de el însuși.

Mallory încă zăcea pe canapea, complet vlăguită, când el dispăru pe scară. Îi oferise exact ceea ce îi ceruse, o experiență unică, se gândi ea. Însă momentul acela se încheiase.

capitolul 7

Nu există sărut mai dulce decât al unei bomboane de ciocolată.

În noaptea aceea, Ty avu un somn profund, fără vise. După cum se părea, sexul constituia un remediu pentru coșmaruri. Era bine de știut.

Dimineața începu ca de obicei, cu o baie în mare împreună cu Matt. Înotaseră deja câțiva kilometri când Matt fu prins de un cârcel și se duse la fund. Cum Ty era destul de departe, avu nevoie de eforturi supraomenești ca să ajungă la prietenul său și să-l târască afară din apă.

Odată ajunși pe nisip, se apucă să-i maseze gamba ca să-i destindă mușchiul. Când termină, se prăbuși și el alături de Matt și oftă din rărunchi.

– Nu mai facem asta niciodată.

– Ai dreptate, icni Matt. Ești ca un nenorocit de monstru marin. Nimeni nu ar trebui să poată înota atât de mult și cu o asemenea viteză.

– Nu, mă refer la faptul că era să te îneci.

– Ei bine, nu m-am înecat decât pe jumătate, datorită ție, spuse Matt ridicându-se în capul oaselor.

– Dă-o dracului, nu glumesc. Nu mai vii să înoți cu mine.

Zâmbetul lui Matt păli.

– Ești conștient că nu toată lumea din jurul tău o să moară, nu-i așa?

– Taci naibii!

– Ce băţ ţi s-a înfipt în fund azi? Aseară păreai în formă. Chiar te-am văzut zâmbindu-i lui Mallory.

Mallory. O, Doamne, Mallory. Ty se ridică în picioare şi, deşi membrele încă îi tremurau, o luă din loc.

– Plăcută conversaţie, îi strigă Matt din urmă.

Ty îşi continuă drumul spre casă. Ar fi vrut să alerge, dar piciorul rănit nu era de aceeaşi părere. Scrâşnind din dinţi, se forţă să înainteze pe nisipul moale şi denivelat rămas în urma refluxului.

Voia să simtă durerea, să îşi amintească de ce naiba se afla acolo. În nici un caz pentru a avea o aventură cu Mallory Quinn cea dulce, caldă, generoasă şi al dracului de sexy.

Pe de altă parte, de fiecare dată când şi-o amintea întinsă lasciv, aşteptându-l pe canapeaua aceea, se întărea instantaneu.

Era o prostie. Ba nu, ceea ce făcuse în noaptea precedentă fusese mult mai grav decât o prostie. Fusese totodată un gest egoist, şi nu avea nici o scuză în afară de faptul că Mallory îl luase complet prin surprindere cu propunerea ei atât de sinceră şi senzuală. Ar fi trebuit să ignore atracţia, fusese pe deplin hotărât să o facă, însă nu prea reuşise să-şi pună în aplicare intenţiile, iar Mallory probabil că îl detesta acum.

Ajuns acasă, făcu un duş lung şi fierbinte. În timp ce se îmbrăca, îşi aruncă privirea spre flaconul gol de Vicodin de pe măsuţa de toaletă. Era un adevărat ritual, această privire. La sfârşit îndesă flaconul în buzunar, cum făcea de fiecare dată, dorindu-şi să aibă la îndemână ceva care să-l ancoreze în realitate. Ceva care să-i aducă aminte să nu-şi piardă capul, să rămână concentrat pe obiectivul lui final – acela de a-şi relua activitatea.

Cu acest gând porni spre cabinetul medicului pentru consultaţia programată.

– Arată mai bine, spuse Josh în timp ce examina radiografia.

– Mă simt mult mai bine, minţi Ty fără să clipească.

După toate activităţile din dimineaţa aceea, piciorul îl durea cumplit.

– Chiar aşa?

– M-aş descurca la misiuni uşoare.

– Aha. Josh se lăsă pe spate în scaun şi îl studie. Misiuni mai uşoare decât, spre exemplu, coborârea pe frânghie din elicopter ori salvarea demnitarilor?

„Asta e problema când şeful te forţează să-ţi iei concediu medical până primeşti undă verde de la medic", îşi zise Ty. Din cauza lui Frances, Josh ştia mult prea multe despre el. Răsuflând zgomotos, se gândi că nu era vina lui Josh. Era un tip de treabă, şi în alte împrejurări l-ar fi considerat chiar prieten.

Dacă ar fi avut prieteni. Nu avea. Îşi lăsase prietenii să moară în vârful unui munte cu patru ani în urmă.

„Şi Matt ce-a fost atunci?" îl întrebă o mică voce enervantă. „Sau Mallory?" Doar accidente, decise el.

– Vrei să scapi de aici, spuse Josh, trezindu-l din reverie. Pricep. Se apropie momentul acela. Totuşi, hai să mai aşteptăm o săptămână, bine?

Încă o blestemată de săptămână. Dar nu l-ar fi ajutat cu nimic să reacţioneze urât. Avea să folosească săptămâna aceea ca să termine ce mai avea de făcut la Jimmy, maşina lui Matt. Şi la Shelby, propria lui maşină. Nu putea pleca fără Shelby.

– În regulă. Dar spune-i *tu* asta.

– Lui Frances? Josh zâmbi sumbru. Cu plăcere.

Când Ty ajunse acasă, becul telefonului clipea, anunţându-l că avea apeluri nepreluate. Le şterse fără să le arunce măcar o privire, apoi se apucă de lucru la maşina lui Matt. Mai târziu trecu la adevărata lui iubire, Shelby, dar trebui să se oprească pentru a căuta nişte piese pe internet. Un e-mail de la Matt îi atrase atenţia.

Fusese etichetat pe Facebook. De fapt, pe pagina dedicată oraşului Lucky Harbor avea o rubrică întreagă, în care se menţionau ocaziile când fusese zărit şi diverse noutăţi. Era numit *Misteriosul Tip Drăguţ*.

Ar fi fost suficient pentru a-i da coşmaruri oricărui bărbat. Doar că el avea deja coşmaruri...

Biruit de foame, se duse cu maşina în oraş. Lucky Harbor, situat într-un golfuleţ stâncos, era construit într-un stil arhitectural eclectic în care vechiul se împletea cu noul. Strada principală era străjuită de clădiri victoriene ce găzduiau băcănia, poşta, benzinăria şi magazinul de amenajări interioare. Un drum secundar ducea la plaja propriu-zisă, unde, de-a lungul cheiului ce se întindea până în apă, se înşirau alte magazine, un mic parc de distracţii, precum şi localul Eat Me.

Eat Me părea desprins dintr-un orăşel imaginar din alte vremuri, doar că într-un astfel de orăşel imaginar probabil nu ar fi ajuns să şi-o tragă cu o femeie în Vets' Hall, într-un pod transformat în spaţiu de depozitare, când toţi locuitorii petreceau dedesubt.

Deschise uşa de la intrare, observând că era nou-nouţă, intră în local şi se aşeză la bar. Amy îi turnă în tăcere o cană de cafea. Era rutina lor; de luni întregi jucau acelaşi joc, rareori deschizând gura să vorbească. Ty aprecia sincer această calitate la o chelneriţă şi o plăcea pe Amy infinit mai mult decât pe veşnic ursuza proprietăreasă a localului. De Jan îi era puţin teamă, trebuia s-o recunoască.

Dintr-odată, Amy îi trânti în faţă ziarul local şi se cocoţă cu un şold pe bufet.

Ty îşi împinse încet ochelarii de soare în creştet şi o fixă cu o privire calmă. Amy îi răspunse cu o expresie de obrăznicie fătişă. Purta un tricou negru cu un simbol chinezesc şi inevitabilul şort roz cu volănaşe care nu se potrivea nicidecum cu bocancii, fusta de blugi scurtă şi atitudinea ei de fată dură. Arătă spre ziar cu o smucitură din cap, invitându-l să-l citească.

Titlul de pe prima pagină anunţa:

LICITAŢIA SPITALULUI DISTRICTUAL -
UN SUCCES URIAŞ

Până aici era bine, îşi spuse el. Articolul punea succesul licitaţiei în seama asistentelor şi în special a lui Mallory Quinn, care, împreună cu noul ei iubit, reuşiseră

să însufleţească atmosfera şi să-i provoace pe participanţi să se întreacă în oferte.

Ty reciti articolul. Noul ei iubit? *Misteriosul Tip Drăguţ?* Îi aruncă lui Amy privirea lui de „scuteşte-mă de prostii şi nu-mi vinde gogoşi". Privire care reuşise să intimideze pe mulţi.

Cum tânăra nu părea impresionată, puse jos ziarul şi îl împinse deoparte, dar Amy i-l împinse înapoi cu un singur deget.

- Încerci să-mi spui ceva?

- Mai multe chestii. În primul rând, Mallory este prietena mea. Şi recent am încurajat-o să facă o schimbare în viaţa ei. Tu ai fost acea schimbare. Nu mă face să regret.

Ty nu prea era obişnuit cu ameninţările, oricât de suav ar fi fost formulate. Părinţii lui, militari de carieră, se ocupaseră pe rând de el când consortul era plecat în misiuni peste ocean. Fusese iubit, dar nu i se tolerase nici o slăbiciune. Chiar şi activitatea lui actuală satisfăcea dezideratul unei vieţi trăite după reguli, disciplină, agerime a minţii şi onoare.

Partea care ţinea de onoare îl sâcâia acum.

Cumva, fără voia lui şi în ciuda atitudinii sale rezervate, reuşise să ajungă la statutul de vedetă în orăşelul acela nebun şi înapoiat. Mai grav, acum exista şi Mallory, care voia ca el să-i fie ghid într-o scurtă incursiune în viaţa unei fete rele.

Ceea ce era o idee proastă. *Cea mai proastă.*

O făcuse totuşi, căzuse prizonier în faţa acelor ochi de ciocolată topită, deşi era conştient că urma să dispară din Lucky Harbor în foarte scurt timp.

- E femeie în toată firea, spuse într-un final.

Amy îl fixă cu privirea preţ de o clipă prelungă, apoi clătină din cap şi se îndepărtă, bombănind nişte remarci deloc amabile la adresa bărbaţilor în general.

Când îşi plăti cafeaua, Ty avu parte de o nouă privire plină de subînţeles din partea chelneriţei.

Pricepuse mesajul, însă nu era încă hotărât dacă să ţină cont de avertizarea ei. Se întoarse glonţ la casa lui mare şi goală şi, dând muzica asurzitor de tare, se apucă

din nou de lucru la Shelby. Văzuse mașina în ziar în ziua când sosise la Lucky Harbor și nu fusese în stare să-i reziste.

Nu fusese niciodată în stare să reziste unei mașini splendide. Nici, aparent, unei femei splendide...

Mallory se afla la ședința consiliului de administrație al spitalului, participând la ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai importantă discuție din viața ei. În schimb, mintea îi era la milioane de kilometri distanță. Sau, mai exact, într-un anumit spațiu de depozitare de la mansardă.

Amintirea momentelor petrecute acolo împreună cu Ty îi ridica temperatura corpului și o făcea să se îmbujoreze.

Tot nu-i venea să creadă cât de repede se dezbrăcase în fața lui.

Ei bine, nu se dezbrăcase de tot, își aminti. Se grăbise atât de tare, încât nici măcar nu-și dăduse jos chiloții, nu complet. Ty pur și simplu îi împinsese la o parte cu degetele.

Simplul gând o făcu să se umezească din nou. Doamne! În viața ei nu i se mai întâmplase să ia foc atât de violent și atât de rapid.

Ajunsese în rai. Ty o dusese în rai în șapte minute. Un record pentru ea. Și ar fi făcut-o din nou, fără să ezite o clipă.

Ar fi făcut-o, dacă bărbatul care o dusese în rai nu ar fi dispărut de la licitație fără un cuvânt. Ar fi trebuit să-i fie învățătură de minte să nu mai facă vreodată sex cu un bărbat al cărui nume îl aflase cu nici jumătate de oră mai devreme.

Din întreaga experiență se alesese însă cu o lecție complet diferită: viața ei erotică fusese nulă până atunci. Mai grav, se temea că la următoarea lor întâlnire avea să-l împingă în cea mai apropiată debara pentru încă un număr.

Apoi încă unul.

Mallory își acordă o clipă de răgaz pentru acea fantezie, imaginându-și ce avea să poarte. Rochița neagră

n-ar fi fost o idee proastă; părea să-i placă mult lui Ty. Și poate data viitoare avea să-și lase chiloții acasă...

– Mallory?

Clipi, spulberând visul despre Ty și chiloții ei. Dădu nas în nas cu Jane, care nu era deloc amuzată.

– Totalul? întrebă aceasta pe un ton iritat.

– Optsprezece mii. Mallory coborî privirea spre cecul din mâinile ei, un cec de care era incredibil de mândră – totalul încasărilor obținute în urma licitației. După cum spuneai, consiliul de administrație va dona douăzeci și cinci la sută din această sumă către Clinica de Servicii Medicale.

– Nu există o Clinică de Servicii Medicale, spuse Jane. Nu încă.

Mallory își înăbuși replica, știind că nu ar fi fost o idee bună să-și trădeze slăbiciunea:

– Va exista. Am dovedit că e nevoie de așa ceva.

– A, da?

– Da. Mallory se forță să-i privească în ochi pe ceilalți membri ai consiliului de administrație în timp ce vorbea. Doctorul Scott era și el acolo, șifonat și chipeș ca întotdeauna. Cu excepția lui, toți cei din jurul mesei își feriră privirile. Trăgând aer în piept, continuă: Necesitatea e evidentă. Nu există nici un alt loc în tot districtul care să ofere programe pentru dependenții de droguri, consiliere pentru adolescentele rămase însărcinate, servicii pentru femei sau o linie de urgență pentru victimele abuzurilor. Știm cu toții acest lucru. Unitatea de Primire Urgențe pierde bani din cauză că preluăm pacienți care ar fi mai bine deserviți de o asemenea clinică.

– Te referi oameni care nu pot sau nu vor să plătească.

Replica venise de la Bill Lawson, președintele consiliului de administrație. Înalt și atletic, arăta de patruzeci de ani, nu cincizeci și cinci cât avea în realitate. Avea ochi ageri, o minte și mai ageră și punea accentul exclusiv pe rezultate. Întotdeauna. Îi era totuși recunoscătoare pentru că o ascultase. Era un aspect important pentru ea, fusese încă de la moartea lui Karen, care

nu avusese posibilitatea să primească serviciile de care avea o nevoie disperată.

Oamenii rareori vorbeau despre ceea ce i se întâmplase lui Karen, însă Mallory nu uitase absolut nimic. Nici o fată de optsprezece ani nu trebuia cunoască neputința și teroarea pe care le trăise sora ei.

Spitalul, aflat la marginea orășelului, deservea întregul district, dar era în proprietate privată. Prin urmare, hotărî să i se adreseze direct lui Bill, căci numai el ar fi reușit să-i convingă pe membrii consiliului de administrație.

– Am făcut toate calculele. O Clinică de Servicii Medicale ar avea acces la programe și finanțări care nu sunt disponibile și pentru Unitatea de Primiri Urgențe. Am scris deja solicitările de sponsorizare. Dacă aplicați planul propus de mine și permiteți utilizarea vechii aripi de vest, atunci veniturile obținute de Clinică se vor întoarce în proporție de sută la sută în conturile spitalului.

– În același timp ar însemna ca întreaga responsabilitate financiară pentru Clinica de Servicii Medicale să cadă în cârca spitalului, remarcă Bill.

– Da, consimți Mallory. Dar, susținută de sponsorizări și donații, Clinica va aduce profit și, pe termen lung, va recupera pierderile de la Urgențe. Deja avem cea mai mare parte din fondurile necesare pentru primul an.

– Îți lipsesc vreo zece mii zdravene.

– E drept, dar n-am să mă opresc până nu obțin și restul, promise ea. E un pas logic pentru comunitatea noastră, Bill, și e ceea ce trebuie făcut. După o scurtă ezitare, mărturisi: Am să vă tot sâcâi cu treaba asta.

– Asta ai de gând? Bill clătină ironic din cap. Ascultă, Mallory, cred în proiectul tău și vreau să te ajut, dar hai să privim lucrurile în față. Programele propuse de tine vor atrage în Lucky Harbor o anumită... categorie de oameni, genul de oameni pe care de regulă îi orientăm spre alte localități din district. Orașul nu prea ne susține ideea.

– Orașul poate fi convins. Oamenii au anumite nevoi pe care Clinica de Servicii Medicale le poate îndeplini.

Bill tăcu preț de câteva clipe lungi. Mallory se străduia să-și controleze agitația, dar nu reuși decât în mică măsură. În cele din urmă, el spuse:

– Uite ce-ți propun. La ședința consiliului local de săptămâna asta am să fac o prezentare oficială pentru toată lumea, apoi am să le cer părerea.

Oamenii mergeau la ședințele consiliului local așa cum mergeau la magazinul alimentar sau la benzinărie. Dacă Bill cerea păreri, avea să le primească, și încă în număr mare.

– Dacă obținem o reacție pozitivă, voi lua în calcul posibilitatea de a deschide Clinica de Servicii Medicale pentru o perioadă de probă de o lună. O singură lună, Mallory, adăugă el sever. Apoi vom reevalua situația pe baza costurilor reale și a rezultatului contabil. Dacă după luna respectivă ai bugetul pentru restul anului și dacă nu au fost probleme, îi dăm drumul. Dacă nu, renunți la proiect. O fixă cu o privire insistentă. Condițiile astea sunt acceptabile pentru tine?

– Da, domnule director, răspunse ea, cu un entuziasm atent temperat.

– A, și în bugetul pe care îl faci ar fi bine să nu incluzi și salariul tău pe motiv că mergi să ridici de la farmacie medicamentele pacienților noștri și apoi le livrezi la domiciliul acestora.

Se referea la faptul că în dimineața aceea luase medicamentele doamnei Burland și i le dusese acasă. Nu era mare mister cum anume aflase. În Lucky Harbor exista o singură farmacie, în interiorul magazinului alimentar, așa că oricine ar fi putut să o vadă, mai ales că nu făcuse nici un efort să se ascundă.

La fel cum nici doamna Burland nu-și ascunsese părerea despre gestul ei.

– Aștepți și bacșiș? o întrebase aceasta. Mai bine îți dau un sfat. Fardează-te puțin și fă ceva cu părul ăla, altfel n-o să pui niciodată mâna pe un soț.

Când își aminti, Mallory simți o zvâcnire în colțul ochiului, dar nu o lăsă să-i stârbească bucuria. Era mai aproape decât oricând de deschiderea Clinicii.

– Am făcut asta în timpul meu liber.

– În regulă. Şi dacă, printr-un miracol, şedinţa consiliului local decurge bine, de cât timp ai avea nevoie ca să pui Clinica pe picioare?

Mallory formase deja o echipă de profesionişti voluntari din tot districtul, pregătiţi să vină în orice clipă.

– Aş deschide imediat cu un pachet restrâns de servicii, apoi aş adăuga şi altele pe măsură ce reuşesc să programez livrarea de materiale şi angajarea de personal.

– Să ai grijă ca „imediat" să însemne efectiv „imediat", spuse Bill. Şi mă voi aştepta să îmi raportezi săptămânal situaţia financiară.

– Desigur, domnule director.

O oră mai târziu, la etajul Unităţii de Primire Urgenţe, Mallory tot mai ţopăia fericită. În sfârşit avea şi alt subiect de gândire în afară de Ty cel sexy, pentru că între speranţa de a obţine aprobarea consiliului local şi obţinerea ei efectivă era foarte mare diferenţă.

Nu că ar fi avut timp să reflecteze prea mult la asta, căci garda era extrem de aglomerată. Printre pacienţi se numărau o victimă a unui accident vascular cerebral, un diabetic pe punctul de a-şi pierde degetele de la picioare, un băieţaş de cartier care fusese împuşcat la Seattle şi reuşise să ajungă tocmai până în Lucky Harbor înainte să decidă că era pe moarte, doi beţivi, un bărbat cu dureri de stomac şi tot felul de mărunţişuri pe deasupra.

Între doi pacienţi dădu telefoane peste telefoane, pregătindu-se pentru o posibilă deschidere a Clinicii de Servicii Medicale în săptămâna următoare.

Aripa de vest a spitalului servise cândva drept secţie de urgenţe, înainte de a se fi construit noul corp, cu trei ani în urmă. Era perfect echipată pentru clinică şi uşor accesibilă, având propria parcare, aşa că mai trebuia doar o curăţenie generală. În plus, avea nevoie de personal cât mai rapid cu putinţă. Lista lucrurilor de rezolvat era nesfârşită.

Când căscă pentru a zecea oară, Mallory se duse să îşi caute cafea. În timp ce aştepta ca băutura fierbinte să-şi facă efectul, mintea ei se desprinse din realitatea imediată şi se întoarse într-un anume spaţiu de depozitare...

la mâinile lui mari şi calde, aspre şi blânde în acelaşi timp, dezmierdând-o...

– Mallory, pentru numele lui Dumnezeu. Unde te-ai rătăcit în căpşorul ăla drăgălaş al tău, în Disneyland?

Fantezia i se risipi instantaneu. Ella continuă cu un aer nedumerit:

– Te-am strigat de trei ori, şi la fel s-a întâmplat şi la şedinţa consiliului de administraţie. Scumpo, oare la ce te gândeşti azi?

Se gândise la sunetul pe care îl scosese Ty în momentul orgasmului, un sunet grav, inconfundabil masculin, care îi stârnea fiori chiar şi acum.

– La desert, murmură ea. Mă gândesc la desert.

– Hm. Ella nu păru convinsă, dar nici nu o acuză că mintea. Ai văzut ziarul.

– Te referi la fiţuica locală de bârfe care se dă drept mare publicaţie de ştiri? Da, l-am văzut.

Absolut toate persoanele peste care dăduse în cursul zilei avuseseră grijă să o întrebe despre „iubitul" ei despre care se vorbea în articol.

– Scumpo, pur şi simplu nu cred că este o idee bună să rişti atât de mult pentru un bărbat despre care nu ştii nimic.

– Nu-i vorba de riscat, mamă.

Şi chiar nu era. Mallory nu îşi asumase nici un risc, nu în mod real. Ei bine, poate riscase să fie prinsă făcând sex sălbatic într-un loc public, dar se simţise în siguranţă, altfel n-ar fi făcut-o niciodată. Nu, faptul că se bucurase fără rezerve de acea situaţie pe care şi-o dorise fusese un exerciţiu inedit de egoism. Poate că asta avea să-i aducă unele consecinţe dezastruoase în viaţa personală, dar de când era obligatoriu să-şi facă griji pentru ceea ce gândeau oamenii?

De multă vreme. De când îşi băgase în cap că trebuia să fie bună pentru a fi iubită.

– Mallory, serios, insistă Ella. Este atât de atipic pentru tine să ieşi cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoşti!

Da, ce şoc! Ce oroare! Fata cea cuminte avea tupeul să-şi dorească ceva şi pentru ea însăşi. Cum îndrăznea?

– Nu ieşim împreună.

Sau cel puţin nu în sensul la care se referea mama ei.

– Dar în ziar scria...

– Nu ieşim, repetă Mallory.

Ty nu i-o spusese în cuvinte, de fapt nu pomenise absolut nimic pe această temă, dar faptul că dispăruse fusese un mesaj cât se poate de limpede.

– Deci vrei să spui că n-am motive să-mi fac griji? întrebă Ella.

– Doar dacă nu cumva îţi face plăcere să-ţi tot vopseşti firele gri din păr o dată la trei săptămâni. Stai liniştită, e în regulă.

Mama ei îşi pipăi stingherită părul brunet.

– Au trecut patru săptămâni deja. E cazul să-mi vopsesc rădăcinile?

Chiar în clipa aceea, Camilla se năpusti în fugă pe uşă, cu răsuflarea tăiată. Camilla terminase şcoala de asistente de atât de puţin timp, încât papucii încă îi scârţâiau la fiecare pas. Era în perioada de practică şi, din acest motiv, primea toate însărcinările neplăcute. De pildă, întocmirea fişelor pentru pacienţii noi.

– E aici, şopti ea dramatic, aproape tremurând când dădu vestea. În sala de aşteptare.

– Cine? întrebă Mallory.

– *El.*

– Şi acest „el" are şi un nume? întrebă Ella sec.

– Misteriosul Tip Drăguţ!

Mama ei îi aruncă o privire piezişă, însă Mallory era prea ocupată să-şi repornească inima ca să reacţioneze. „Ce caută aici?"

– E rănit? E bolnav?

– A cerut să îl vadă pe doctorul Scott, spuse Camilla pe nerăsuflate. Dar doctorul Scott a fost chemat la o urgenţă.

– Îl preiau eu, zise Mallory pornind spre uşă.

– Eşti sigură? întrebă Camilla. Pentru că bucuroasă las...

– Sunt sigură.

Cu pulsul bătându-i nebuneşte, Mallory o luă pe coridor spre sala de aşteptare. Îşi trecu rapid ţinuta în revistă. Halatul arăta decent, dar nu mai ţinea minte dacă

îşi aplicase sau nu rimel. În plus, ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi aranjat părul în pauză!

Ty se afla într-adevăr în sala de aşteptare. Nu prezenta nici o rană vizibilă. Stătea cu capul dat pe spate şi ochii închişi, cu un picior întins în faţă. Într-o pereche de blugi Levi's spălăciţi şi un tricou negru, arăta ca întruchiparea perfectă a Bărbatului Înalt, Sumbru şi Periculos. S-ar fi putut crede că aţipise acolo, însă Mallory ghici că era la fel de relaxat ca un şarpe cu clopoţei pregătit de atac.

Deschise ochii şi o privi.

Inexplicabil emoţionată, aruncă o privire spre televizorul montat sus, într-un colţ, pe ecranul căruia rula un serial siropos. O brunetă superbă tocmai şi-o punea cu un tip având jumătate din vârsta ei, într-o cadă cu hidromasaj. Femeia gâfâia şi ţipa:

– O, Brad. O, te rog, Brad!

Grozav. De parcă situaţia n-ar fi fost destul de jenantă. Aruncă rapid o privire în jur, căutând telecomanda, dar aceasta dispăruse cu totul. Firește.

Ty ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic; nici nu ar fi avut nevoie. Ultima dată când se văzuseră, îşi exercitase tot farmecul asupra ei şi îi ajunsese în chiloţi cu o uşurinţă şocantă.

Pe lângă farmec, avusese şi altă armă de o eficienţă teribilă: acea privire pătrunzătoare şi fierbinte care o excitase până în măduva oaselor.

Aparent, nu se schimbaseră prea multe din acest punct de vedere. Tocmai se ocupase de trei urgenţe la rând cu un calm desăvârşit, dar acum inima i se zbătea violent, bubuindu-i în piept şi lovindu-i-se de cutia toracică într-un ritm care ar fi putut să-i provoace un atac de cord.

Nu trebuia totuşi să uite că Ty îi întorsese spatele şi în mod evident nu intenţionase să ducă mai departe relaţia lor – dacă aşa se numea mai nou o partidă de sex la repezeală.

Femeia de la televizor ţipa în continuare ca şi cum s-ar fi aflat în probe pentru un film porno:

– O, Doamne, o, Brad, *da!*

Aerul condiționat era pornit. Cum se explica atunci valul de căldură care o lovise brusc? Se răsuci pe călcâie și continuă să caute disperată telecomanda, pe care o găsi în cele din urmă așezată nevinovat pe un scaun din colț. Îi luă mult prea mult timp să găsească butonul de închidere a sonorului, dar apoi tăcerea care se lăsă îi păru chiar mai asurzitoare decât fuseseră exclamațiile femeii de pe ecran.

Își mușcă buza de jos. Singurul lucru la care se putea gândi era că Ty o făcuse și pe ea să țipe astfel. Dar cel puțin ea nu-l implorase.

– Ți-aș oferi un bănuț pentru gândurile tale, spuse el. Dar am impresia că valorează mult mai mult.

– Nu mă gândesc la nimic, se grăbi ea să răspundă, însă valul de roșeață care-i urca în obraji o trădă.

– Mincinoaso.

Ty se ridică de pe scaun și veni mai aproape, moment în care Mallory încremeni. Pur și simplu încetă să mai respire. Ceea ce nu era bine, pentru că avea *mare* nevoie de aer.

– Tu n-ai fost chiar atât de gălăgioasă, îi murmură el la ureche.

Mallory închise ochii, simțind că fața îi devenise de-a dreptul stacojie.

– Un tip decent nici măcar n-ar menționa asta.

El ridică din umeri, arătându-i limpede că nu era un tip decent. Și, la drept vorbind, nici nu pretinsese vreodată că ar fi fost.

Sala de așteptare era goală, dar în cealaltă parte a coridorului, la recepție, Camilla și mama ei nu se oboseau să pretindă că ar fi făcut altceva în afară de a se holba la ei cu o curiozitate lacomă. Întorcându-le spatele, Mallory șopti:

– N-am fost gălăgioasă.

O, Dumnezeule! Nu era deloc ceea ce intenționase să spună. Pe chipul lui Ty apăru un zâmbet sincer care îi încreți colțurile ochilor și îi îmblânzi trăsăturile feței, făcându-l și mai ucigător de chipeș, dacă așa ceva era posibil.

– Ba da. Ai fost.

În regulă, poate că fusese. Dar nu ar fi avut cum să se abțină.

– Trecuse ceva vreme, mărturisi ea posacă.

Iar el dovedise o pricepere fantastică. După cum menționase și Tammy, ultimul ei iubit fusese Allen, contabilul din Seattle, care hotărâse că Mallory nu era suficient de importantă cât să justifice naveta. Asta se întâmplase cu un an în urmă. Deci fusese un an foarte lung și lipsit de satisfacții...

Ochii lui Ty se îmblânziră, iar Mallory își dădu seama că nu erau de un verde curat, nici pe departe. Dincolo de suprafață se ascundeau straturi de nuanțe diferite, descoperi ea emoționată. O ținuse în brațe ca nimeni altul, îi șoptise nimicuri dulci și fierbinți la ureche, iar ea într-adevăr gâfâise și țipase și îl implorase, exact ca actrița din acel serial siropos. Fir-ar să fie, era în stare să se excite doar amintindu-și forța cu care o ținuseră brațele lui în momentul orgasmului și combinația îmbătătoare de siguranță absolută și abandon.

– Și pentru mine trecuse multă vreme, mărturisi el, surprinzând-o.

Cum putea un tip care emana feromoni și testosteron prin fiecare por să *nu* facă sex „multă vreme"?

Pe ecranul din spatele lui, femeia își vedea în continuare de treabă. Cu sunetul oprit, scena părea și mai pornografică.

– Eu *nu* mi-am dat drumul în halul ăla, murmură ea. Deși Ty alese cu înțelepciune să-și țină gura, expresia lui fu mai mult decât grăitoare, așa că îl întrebă șocată: Ce, tu crezi că da?

Privirea lui alunecă o clipă spre ecran, apoi se întoarse pe chipul ei.

– Dacă te ajută cu ceva, tu arătai mult mai sexy, iar gemetele tale erau mult mai senzuale.

O, Doamne! Ajunsese deja la ușă când vocea lui gravă răsună din nou:

– Unde pleci?

– Unde văd cu ochii.

– De fapt, sunt aici în calitate de pacient.

Acestea erau singurele cuvinte care ar fi putut să o facă să se întoarcă.

– A, da? Eşti bolnav?

– Josh mi-a zis să mă întorc peste zece zile să-mi scoată firele, spuse el arătând spre plasturele de pe frunte.

Josh? Se tutuia cu doctorul Scott?

– Doctorul Scott a fost chemat la Seattle. Expirând prelung, adăugă: Dar dacă a lăsat instrucţiuni, pot eu să-ţi scot firele.

Mama ei şi Camilla continuau să-i privească. Li se alăturaseră şi alţi angajaţi, care aparent nu aveau nimic mai bun de făcut decât să tragă cu urechea la discuţia dintre Mallory şi Misteriosul Tip Drăguţ. Ar fi pus rămăşag că *această* apariţie a Tipului Drăguţ avea să fie consemnată pe pagina de Facebook înainte de sfârşitul turei.

Dar nu putea să facă nimic în această privinţă.

– Hai s-o facem odată.

– O să mă doară?

Mallory se uită la Ty, la trupul lui masiv şi solid, la felul în care şchiopăta foarte uşor cu piciorul stâng, apoi îl privi în ochi. Unde văzu o expresie amuzată.

O tachina.

Ei bine, în regulă. Era capabilă să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

– Ceva îmi spune că o să reziști.

capitolul 8

Eva a părăsit Grădina Edenului pentru ciocolată.

După ce Ty se aşeză pe un pat din sala de pansamente, Mallory trase o draperie pentru a-i asigura intimitatea.

În armată, Ty învăţase tactici defensive şi modalităţi de disimulare. Cum excelase la amândouă, îi venea foarte uşor să-şi ascundă emoţiile, mai ales că nu prea găsise loc de emoţii în zonele de conflict din Lumea a Treia unde lucrase. Devenise cu mult timp în urmă un maestru desăvârşit al expresiilor indescifrabile şi era capabil

să le utilizeze ca pe un instrument valoros. O făcea din reflex, cel puţin până s-o cunoască pe Mallory.

În prezenţa ei părea să-şi piardă toate aptitudinile îndelung exersate. Ca acum, de exemplu: deşi se simţise uşurat să o vadă, se chinuia din răsputeri să-i ascundă acest lucru.

– Mă întorc imediat.

Fără să-i arunce o privire, Mallory ieşi din sală.

Ceea ce era corect. Şi el o abandonase în seara licitaţiei, aşteptându-se să n-o mai vadă niciodată. Într-un colţ al sufletului totuşi, sperase că avea s-o reîntâlnească.

Probabil că era o asistentă foarte bună. În noaptea furtunii se descurcase perfect, reuşind să-şi păstreze calmul şi sângele-rece într-o situaţie de urgenţă.

Nu la fel reacţionase în seara licitaţiei, în braţele lui. Atunci fusese lacomă, exact opusul unei femei calme şi cu sânge-rece.

Acum reintrase în pielea persoanei stăpâne pe ea însăşi. Arăta drăguţ în halatul medical roz, cu o inimioară roşie brodată pe buzunarul din dreptul sânului stâng.

Lui Ty îi plăcea în mod special aerul de autoritate pe care îl afişa. Pe toţi dracii, îi plăcea totul la ea, inclusiv gustul. Da, era delicioasă. Aşa se şi explica prezenţa lui acolo, pentru că, evident, ar fi fost în stare să-şi scoată şi singur blestematele de fire.

Dintr-odată auzi un geamăt discret de teamă şi durere. Ty se ridică, reacţionând instinctiv la sunet, cum nu o mai făcuse de patru ani. Patru ani în care ignorase chemările în ajutor.

Închise ochii când auzi un nou geamăt. Dumnezeule, ce bine ar fi făcut dacă ar fi stat acasă! În cele din urmă, neputând să se abţină, scoase capul de după draperie. În patul de alături se afla un bărbat cu mască de oxigen, perfuzii şi tub de drenaj. Avea puţin peste patruzeci de ani, mirosea ca o fabrică de bere şi fie nu mai făcuse duş de o săptămână, fie se tăvălise în gunoi. Părul cenuşiu, cu smocuri lipsă, părea să nu fi cunoscut niciodată pieptănul. Un vagabond, se gândi Ty.

– Eşti bine? Ai nevoie de asistentă?

Bărbatul clătină din cap, dar continuă să geamă, fluturând haotic din mâna liberă. Pupilele îi erau dilatate, probabil sub efectul unui drog.

Ty se duse lângă patul lui să arunce o privire spre perfuzie. Îl hidratau, ceea ce era bine. Îi luă mâna și o strânse ușor.

– Ce se petrece?

– Stomacul. Mă doare.

Hainele bărbatului erau murdare și zdrențuite, lăsând la iveală un tatuaj ce reprezenta un trident. Ty simți că i se redeschidea o rană profundă.

– Militar?

– Forțele terestre, îngăimă celălalt cu limba împleticită.

Ty dădu din cap. Poate i-ar fi întors spatele, dar bărbatul stătea agățat de mâna lui ca de un colac de salvare, așa că, fără să-i dea drumul, se așeză pe taburet.

– Eu am fost în Marină, se auzi spunând. Nu menționă că făcuse parte din forțele speciale; nu o făcea niciodată. Nu că n-ar fi fost mândru de activitatea lui, dar în general evita să răspundă la orice fel de întrebări. Și *mereu* i se puneau întrebări. M-am retras de câtva timp, preciză el după câteva clipe.

– Nu te poți retrage niciodată, mormăi suferindul. Ar trebui să ne plătească pentru nopțile lungi în care suntem chinuiți de coșmaruri. Tăcu o vreme, adunându-și gândurile, ceea ce părea să necesite un efort considerabil. Ty ar fi vrut să-i spună să nu încerce prea tare, dar bărbatul vorbi din nou: Și ar trebui să ni se dea și soldă de război suplimentară pentru halul în care ne-au nenorocit viețile.

Era o idee pe care Ty ar fi susținut-o. Privindu-l pe necunoscutul pe jumătate adormit, simți cum îl năpădea greața. Greață până în adâncul măruntaielor. Greață până în străfundurile sufletului. Da, în mod cert venirea la spital fusese o idee proastă. Era absolut *ultima* dată când mai permitea ca rațiunea să-i fie înfrântă de dorința sexuală.

– Încă mă gândesc la ei, murmură bărbatul în tăcerea care se lăsase.

Ah, pe toți dracii! Ty nu avu nevoie să ceară lămuriri. Știa. Toți morții aceia. Înghiți un nod uriaș și dădu din cap. Necunoscutul îl fixa cu ochii lui sticloși, dar părea lucid.

– Câți au fost pentru tine?

– Patru, șopti Ty închizând ochii.

Dar fuseseră și alții. *Mult* prea mulți.

– Poftim, zise celălalt cu un oftat de compasiune. Ridică o mână tremurătoare și o strecură sub cămașă, de unde scoase o sticlă plată. Asta ajută.

Exact în clipa aceea, perdeaua se dădu la o parte.

– Te simți mai bine, Ryan? Când acesta, prins în flagrant delict cu sticla în mână, încuviință abătut, Mallory îi spuse: Ce-ar fi să păstrez eu asta, bine?

Desprinse blând sticla dintre degetele bolnavului, confiscând-o fără alte explicații.

Ty nu știa la ce se așteptase din partea ei. O reacție iritată, poate, sau vreun semn că îi displăcea sarcina de a se ocupa de un bărbat ajuns în spital din cauza unei suferințe pe care în mod evident și-o provocase singur. Dar ea își trecu o mână peste brațul lui într-un gest de alinare, fără a se feri să-l atingă.

Era mai mult decât simțul datoriei, își spuse Ty. Mult mai mult. Mallory nutrea o empatie profundă față de semenii ei.

– Am sunat-o pe fiica ta, îi zise lui Ryan. Ajunge în zece minute. O să așteptăm ca perfuzia să-și facă efectul, să-ți refacă rezervele de minerale, potasiu, sodiu și alte bunătăți. Ai să te simți mai bine în curând.

Verifică firele care îl conectau la aparatul de monitorizare și avu grijă să-i ofere confortul unui contact fizic înainte să ridice privirea spre Ty și să-i facă semn din cap să o urmeze.

– O să fie bine? întrebă el în șoaptă.

– Imediat ce se trezește din beție.

– A consumat și altceva pe lângă alcool.

– Da.

– Are un acoperiș deasupra capului?

Mallory îl studie din cap până în picioare.

– Interesant că pui atâtea întrebări.

– Are, sau nu?

– Îmi pare rău, dar știi că nu pot discuta despre asta, oftă ea. Pot să-ți spun că situația lui e în curs de rezolvare. Asta te ajută?

Da. Nu. Ty habar nu avea de unde apăruse blestematul de nod cât o minge de fotbal care i se pusese în gât, nici de ce inima îi bubuia. Sau de ce nu putea să renunțe la subiectul acela.

– E veteran. Are coșmaruri. E...

– Știu. Mallory întinse o mână să-l atingă, alinându-l la fel cum o făcuse și cu Ryan. Și, după cum ziceam, situația lui e în curs de rezolvare. Cu o licărire de admirație în ochi, adăugă: Nu oricine ar fi făcut asta, să știi. Să țină de mână un vagabond pentru a-l ajuta să se simtă mai bine.

– Eu nu sunt oricine.

– Ba bine că nu. În acel moment, telefonul de la șoldul ei vibră. Se uită la ecran și expiră zgomotos. Așteaptă-mă, îi spuse, arătând spre rezerva lui. Mă întorc imediat.

Apoi o luă spre biroul de recepție.

În fața lui Ty se afla un alt pat. Draperia din jurul acestuia era închisă, dar brusc fu trasă la o parte de asistenta care vorbea cu pacientul.

– Schimbați-vă în halatul de spital, iar eu am să merg să-l anunț pe doctorul dumneavoastră.

Era limpede că omul venise pe propriile picioare, dar nu arăta prea bine. Era un tip masiv, în jur de treizeci și cinci de ani, îmbrăcat într-o salopetă murdară purtând sigla Departamentului de Utilități Publice. După toate probabilitățile, plecase direct de la locul de muncă.

Dintr-odată, sub ochii lui Ty, bărbatul icni, încleștându-și mâinile pe piept.

„Of, Dumnezeule", bombăni Ty în gând. Ce naiba căuta acolo? Ar fi trebuit să plece. În schimb se trezi proiectat înapoi în timp, pe munte, mijind ochii spre mingea de foc orbitoare care era tot ce mai rămăsese din avionul lor. Așezat pe stâncă, îl ținea în brațe pe Trevor, încercând să nu se uite la pieptul lui zdrobit.

La multe mii de kilometri distanță și patru ani mai târziu, bărbatul de vizavi gemu și scăpă halatul pe care

îl ținea în mâini, apoi alunecă pe podea, dându-și ochii peste cap.

Deși instinctele îl îndemnau să fugă la bărbatul căzut și să-l ajute, Ty făcu un pas în spate, moment în care se ciocni de un cărucior cu materiale medicale. Se clătină, simțindu-și picioarele moi ca două spaghete fierte prea mult.

În secunda următoare, încăperea fu invadată de personalul spitalului.

– E în stop, țipă cineva.

Și astfel începu cursa pentru a-i salva viața. Cineva îl trase pe Ty deoparte și îl împinse înapoi în rezerva lui, unde aștepta fără a-și putea da seama dacă trecuseră cinci minute sau o oră.

Sau o viață întreagă.

În cele din urmă apăru Mallory. Când îl găsi încă stând în picioare, îi aruncă o privire tăioasă.

– Îmi pare rău pentru asta. Ești bine?

– Ce face tipul? A... ?

– O să scape. Dar tu stai jos. După cum arăți, ți-ar prinde bine. Cum el nu schiță nici un gest, Mallory repetă pe un ton mai ferm: Stai jos.

Ty se așeză, însă pe taburet. Patul era pentru pacienți, iar el nu era pacient. Era un idiot nenorocit, dar nu era pacient.

– Nu prea te dai în vânt după spitale, nu? îl întrebă Mallory ironic.

– Nu.

– Din cauza experiențelor personale? sugeră ea în timp ce se spăla temeinic pe mâini.

Ty nu-i răspunse; nu era pregătit să-i răspundă. Nepărând deranjată de acest lucru, Mallory își trase o pereche de mănuși de latex, apoi deschise câteva sertare.

– Ți se face rău ușor?

El nu-i răspunse nici de data asta, în mare măsură pentru că trecuse doar o zi de când îi oferise un „Nu" apăsat. Însă ceea ce i se întâmplase mai devreme pe coridor demonstra exact contrariul.

Existase o vreme când nimic nu-l afecta, dar acest lucru nu mai era valabil. Mallory reprezenta exemplul concret. Ea îl afecta, și încă de o manieră șocantă.

Clipi surprins când Mallory scoase un ac mare și amenințător, însă ea zâmbi și lăsă acul jos, dându-i de înțeles că nu făcuse decât să-l tachineze pentru a mai înviora atmosfera.

Auzi un hohot de râs ieșind cu un huruit din pieptul lui. Niște mușchi pe care nu-i mai folosise de mult se încordară când spuse zâmbind:

- Presupun că am meritat-o.

- Presupun că da. După ce așeză pe o tavă materialele necesare, Mallory se apropie de el și se trânti pe pat cu un suspin istovit. Dacă tu nu vrei să stai jos aici, eu a naibii să fiu dacă refuz.

Ty își dădu seama că zâmbetul i se lărgise.

- Ești obosită?

- Am depășit stadiul de oboseală acum vreo trei ore, spuse ea în timp ce înmuia o bucată de tifon în spirt medicinal.

- Deci ești asistentă medicală.

- Da. Chiar ieri mi-am cumpărat diploma de pe internet.

Tamponă rana de deasupra sprâncenei lui, apoi deschise o trusă de sutură pe care Ty o recunoscu imediat, la câți camarazi peticise în cursul operațiunilor.

- Stai liniștit, spuse ea luând o pensetă. Am văzut o dată un tip făcând treaba asta. Când el o prinse de încheietură, blocându-i mișcarea, preciză: Glumesc.

- O, știu. Doar că nu vreau să te apuce râsul în timp ce lucrezi cu chestia aia în apropiere de ochiul meu.

- De fapt, nu sunt tocmai amuzată în clipa de față.

- Atunci cum ești?

- Jenată, recunoscu ea după o scurtă ezitare.

Cuvintele ei îl blocară. Jena era ultimul sentiment pe care și-ar fi dorit să i-l provoace.

- Nu te simți jenată. Alege altceva, *orice* altceva.

- De exemplu?

- Furioasă. Furioasă ar fi mai bine.

- Vrei să fiu furioasă pe tine? întrebă Mallory, părând derutată. De ce? Singură am zis că vreau să mă bucur de momentul prezent, îți amintești?

Da, își amintea. Îi plăcuse la nebunie.

- Și mi-am dorit o chestie fără urmări, adăugă ea. Fără obligații.

- Și atunci de ce să te simți jenată? Cum ea se mulțumi să ofteze, Ty insistă: Spune-mi.

- Pentru că nu am mai făcut asta niciodată. Sex fără implicare emoțională, îi explică ea coborând vocea. Iar acum... mă gândesc că ar fi trebuit să cer o chestie cu repetiție.

Replica ei îl lăsă mut, așa că Mallory hotărî că era mai bine să schimbe subiectul și se apleacă să studieze mai îndeaproape sutura.

- Doctorul Scott a făcut o adevărată operă de artă. Probabil vei rămâne cu o cicatrice fină, dar asta n-ar trebui să fie o problemă. Femeilor le plac astfel de chestii, și oricum, după toate aparențele, se dau peste cap ca să ajungă în patul tău.

Ty își trecu degetul mare peste încheietura ei ca să-i simtă pulsul.

- Tu nu te-ai dat peste cap.

- A, nu?

- Dacă ai făcut-o, se cheamă că ne-am dat amândoi peste cap.

O urmări cum făcea eforturi să accepte acest lucru. În cele din urmă, Mallory își smulse mâna dintre degetele lui și spuse:

- Ei bine, câtă vreme am făcut-o amândoi...

Buna dispoziție îi revenise în glas, ceea ce însemna că era miloasă, amuzantă *și* puternică. Calitățile lui favorite la o femeie.

Însă nu era în căutarea unei femei. Nu își dorea decât să se întoarcă în lumea lui, acolo unde se simțea cel mai bine.

Mallory folosi penseta pentru a prinde un fir, apoi îl tăie cu foarfeca.

- Un pic o să te usture acum, îl avertiză ea înainte de a scoate firul. Deci cu ce ziceai că te ocupi?

O, era bună, se gândi Ty. Foarte bună.

– N-am zis nimic.

Ea mai scoase un fir, apoi îl fixă cu o privire fermă.

Avea niște ochi fantastici. În cea mai mare parte ciocolatii, dar și cu pete minuscule de auriu. Și o minte ageră care îl stârnea chiar mai mult decât trupul ei minion și sexy.

O femeie vârî capul pe după draperie. Era aceeași tânără entuziastă care-l întâmpinase la recepție.

– Ai nevoie de ajutor? o întrebă aceasta pe Mallory, cu ochii la Ty.

– Nu. Mă descurc.

Tinerei îi căzu fața, dar plecă fără a mai spune nimic.

Două secunde mai târziu apăru o altă asistentă. Ty o recunoscu drept mama lui Mallory, pentru că o văzuse în seara licitației.

– Avem un nou pacient, îi spuse lui Mallory, aruncându-i o privire lui Ty.

– E rândul tău.

– Mal! se răsti încruntată nou-venita.

– Mamă!

Femeia trase smucit de perdea, lăsându-i singuri.

– Urăște când o strig „mamă".

– Lucrezi cu mama ta! Întrucât Mallory decise să-i urmeze exemplul și să nu răspundă, Ty încercă marea cu degetul, lucru care nu-i stătea în fire: Părea iritată.

– O, chiar e.

Ty nu simți aproape nimic atunci când îi scoase alt fir. Avea mâini îndemânatice, după cum avusese ocazia să constate.

– Din cauza mea?

– Ei, de ce ai crede așa ceva? Pentru că am plecat de la gala pe care o organizasem ca să fac sex în pod cu un bărbat practic necunoscut?

– Sex cu adevărat grozav, o corectă el. Când ea îi aruncă o privire piezișă, adăugă: Imaginează-ți ce-am putea să facem dacă am avea la dispoziție un pat.

Mallory lăsă să-i scape un hohot de râs scurt.

Ty o urmărea fascinat. Ar fi trebuit să fie o simplă femeie, o asistentă drăguță dintr-un orășel al cărui nume

avea să-l uite în curând. Se temea însă că lucrurile aveau să evolueze altfel.

– Hei, Mal. O tânără vârî capul pe după draperie. Ai nevoie de ceva?

– *Nu!*

– Vai, făcu aceasta insultată. În regulă, nu-i cazul să-mi dai în cap.

– Sora mea, explică Mallory când draperia se trase la loc. Aruncă în chiuvetă instrumentele și, rămânând cu spatele la el, îl întrebă: Cum rămâne cu piciorul tău?

– Ce-i cu el?

– Și piciorul trebuie examinat?

– Nu.

Mallory se întoarse să îl privească fără un cuvânt, dar cu o expresie plină de speranță.

– Nu poți folosi chestia cu tăcerea împotriva mea. Eu am inventat-o, îi spuse Ty zâmbind.

– Care chestie cu tăcerea? întrebă ea nevinovată.

– Știi care, aia când nu mai spui absolut nimic, iar eu ar trebui să mă simt obligat să umplu tăcerea dezvăluindu-ți toate secretele mele.

– Deci recunoști că ai secrete, zise ea încântată.

– Multe, replică el sec.

Zâmbetul ei păli.

– Ești logodit. Sau, mai grav, însurat. Ai zece copii. O, Doamne, spune-mi că n-ai copii.

– Nu. Și nici nu sunt logodit sau însurat. Nu sunt... nimic.

Mallory îl studie câteva clipe, apoi spuse:

– Unele secrete sunt otrăvitoare dacă încerci să le ții în tine. Știi asta, nu? Unele secrete trebuie să fie împărtășite înainte să te macine pe dinăuntru.

Poate, dar nu și al lui. În scurt timp urma să dispară pentru totdeauna, întorcându-se la o existență alertă și periculoasă care avea să sfârșească prin a-l ucide, probabil. Ea, pe de altă parte, avea să-și găsească pe cineva cu care să-și împartă viața, alături de care să îmbătrânească.

– Te uiți prea mult la Oprah.

– Da, sigur.

Fără să pară jignită, își scoase mănușile și le aruncă la gunoi.

– Toată familia ta lucrează aici?

Ty își trecu un deget peste tăietura care începuse să se vindece și constată că Mallory lucrase bine.

– Doar mama, sora mea și eu. Iar eu lucrez și la Clinica de Servicii Medicale.

– Nici nu știam că există așa ceva aici.

– Ei bine, nu există. Nu încă. Dar dacă obținem aprobarea consiliului local la ședința de mâine-seară, o vom deschide pentru o perioadă de probă în weekendul acesta.

– E necesară într-un orășel atât de mic?

– Spitalul deservește întregul district, nu doar Lucky Harbor, și necesitățile sunt enorme. Avem un număr foarte mare de sarcini la adolescente, iar consumul de droguri e și el în creștere. La fel și cazurile de maltratare și numărul persoanelor fără adăpost. Vom asigura serviciii de consiliere și sprijin și programe educaționale. În plus, în fiecare sâmbătă li se vor oferi servicii medicale celor care nu și le pot permite.

Vorbea cu atâta înverșunare, încât Ty simți o tresărire dureroasă în inimă. Le-ar fi prins bine un om atât de pasional și în domeniul lui de activitate, își spuse el. Spera sincer ca Mallory să nu trăiască vreuna dintre ororile care se produceau în lumea largă și să nu-și piardă compasiunea în favoarea unui cinism blazat.

– Ce determină o femeie ca tine să se implice în așa ceva?

– Ce vrei să spui?

– De regulă, în spatele unei astfel de acțiuni se află o cauză personală. Care e a ta?

Ea îi întoarse spatele, făcându-și din nou de lucru cu spălatul pe mâini.

– Ah, chicoti el. Deci nu sunt singurul care are secrete.

La aceste cuvinte, Mallory se răsuci și îl străpunse cu privirea.

– Uite cum facem. Am să-ți răspund la câte o întrebare pentru fiecare întrebare de-a mea la care răspunzi tu.

Ty știa că nu ar fi fost o idee bună. Chiar dacă o tratase ca pe o aventură de-o noapte, Mallory era diferită.

Aparent era o tânără drăguță, dulce și inocentă, dar dincolo de acel zâmbet inofensiv se ascundea o putere enormă. L-ar fi putut face să-și mărturisească păcatele cu o singură atingere caldă.

– Da, conchise ea peste câteva clipe. M-am gândit eu că ar fi prea mult pentru tine.

Chiar era. Mult prea mult. Urma să plece... Pe negândite, o întrebă:

– La ce oră termini?

Tresări surprinsă. Ca să fie sincer, și el era surprins de turnura pe care o luau lucrurile.

– La șapte.

– Vin să te iau.

– Nu. Știi cheiul?

– Sigur.

– Ne întâlnim acolo. În fața roții mari.

Nu avea încredere în el. Deșteaptă femeie!

– În regulă, spuse Ty. În fața roții mari.

– De unde știu că n-o să uiți și de *această* întâlnire?

O întâlnire. Dumnezeule, era o nebunie deplină! Dar o singură privire în ochii superbi îi fu de ajuns ca să-și alunge mustrările de conștiință.

– Pentru că de data asta sunt în deplinătatea facultăților mele mentale, replică el.

În mod clar, nu era.

capitolul 9

Stresul nu ar fi atât de greu de suportat dacă ar fi învelit în ciocolată.

Mallory abia urcase în mașină, la sfârșitul programului, când telefonul îi sună afișându-i un număr pe care nu-l cunoștea.

– A venit la spital să te vadă? se interesă Amy fără nici o introducere.

Mallory nu se obosi să o întrebe de unde știa că Ty fusese la spital mai devreme. Probabil informația fusese făcută publică sub forma unui buletin emis de poliție.

– Al cui mobil e ăsta?

– L-am găsit pur și simplu în local. Să nu-i spui lui Jan; are obiceiul să păstreze pentru ea toate telefoanele rătăcite.

– Amy! Nu poți să folosești pur și simplu telefonul altcuiva.

– Încă un motiv pentru care ai nevoie de lecții de Fată Rea, pufni Amy. În regulă, dăm startul aici și acum unei întâlniri neprogramate a Dependentelor de Ciocolată, pentru că ești în criză.

– Ba nu sunt.

– Lecția numărul unu, continuă Amy fără s-o asculte. Exploatează *întotdeauna* o situație în avantajul tău.

– *Asta* e lecția numărul unu? Care este lecția numărul doi?

– Lecția numărul doi e să nu lași ca isprăvile tale să ajungă de pomină pe Facebook. Greșeală de începătoare, Mal.

– Ai și vreun sfat care să fie efectiv util? oftă Mallory.

– Da. Se auziră câteva șoapte înăbușite, apoi Amy reveni la telefon. Este și Grace aici. Avea nevoie de o negresă mare și caldă după ce toată ziua a umblat de colo, colo în căutarea unei slujbe. Ea zice că lecția numărul trei e să înțelegi că pentru bărbați aspectele vizuale sunt cele mai importante. Are dreptate. Poartă întotdeauna încălțăminte de Fată Rea și bikini de Fată Rea. Astea creează atmosferă.

Partea legată de bikini nu necesita explicații.

– Încălțăminte de Fată Rea? *Tu* porți bocanci cu bombeu metalic.

Se auziră din nou șoapte înăbușite cât timp cele două se sfătuiau pe această temă.

– În regulă, reveni Amy. Grace consideră că totul ține de cum gândești. Eu sunt genul care strivește rahat sub călcâie, deci mie bocancii mi se potrivesc. Tu ești... mai blândă. Tu ai nevoie de pantofi cu toc. Cu barete. Ceva sexy.

Gândul de a-și pune încălțări cu toc după ce alergase toată ziua prin spital o făcu să geamă. Apoi își aminti ce simțise când Ty își pusese mâinile pe gleznele ei și îi scosese sandalele. Îi plăcuse la nebunie acel moment.

– Singura mea pereche cu toc mă jenează.

– Ia-ți alta. Lecția numărul patru, spuse Amy. Pune mâna pe mobilul lui și verifică-i lista de contacte.

– Nu am de gând să-i iau la puricat lista de contacte! După o clipă de gândire, Mallory întrebă: Și ce anume ar trebui să caut, oricum?

– Orice contact de genul „Furnizorul meu de droguri". În momentul ăla o ștergi cu viteza luminii.

Mallory clipi nedumerită.

– Tipul care și-a uitat telefonul la Eat Me are un contact trecut sub numele de „Furnizorul meu de droguri"?

– Și un altul intitulat „Nebuna de fostă nevastă". Ah, și „Mami". Amy oftă. *Nu* e genul pe care să ți-l dorești pe termen lung.

Grace se apropie de microfon și, cu gura plină, spuse:

– Va trebui ca la următoarea întâlnire să te prezinți în persoană, Mallory. Negresa asta e demnă de-un orgasm.

I-ar fi prins bine o negresă demnă de un orgasm.

– Vorbiți pe rând acum.

– Ei bine, Grace aici de față a fost refuzată de toate firmele la care și-a încercat norocul, de la granița canadiană până în San Diego, spuse Amy. Așa că mă gândesc să-i torn un păhărel de tărie care să-i acompanieze negresa. Între timp am sunat-o pe Tara la pensiune. N-are nimic împotrivă să-i ofere reducerea pentru localnici ca să poată rămâne aici la un cost mic, având în vedere că deja e localnică. Cât despre mine, nimic nu s-a schimbat. Aștept să se încălzească vremea înainte să mișc ceva în front.

– În ce front să miști ceva? se interesă Mallory.

– În frontul vieții. Până atunci, ne concentrăm asupra ta. Tu ești în cea mai nasoală situație, așa că pare cea mai logică alegere. Ia-ți niște pantofi de fată rea.

Mallory închise și porni mașina. Ajunsă pe chei, se opri o clipă să respire aerul sărat al oceanului, lăsând ca zgomotul valurilor ce se izbeau de țărm să-i aline nervii agitați. Apoi trecu în revistă afișele lipite pe zid – unul anunța o piesă de teatru pusă în scenă de liceeni, altul

un festival de muzică, dar ceea ce îi captă atenţia fu posterul care anunţa întâlnirea lunară a Cetăţenilor Implicaţi.

Acela era evenimentul la care Bill Lawson avea să facă o prezentare a Clinicii de Servicii Medicale şi să sondeze reacţia localnicilor.

Între timp pe ea o aştepta o altă întâlnire, una mult mai palpitantă, judecând după ritmul ei cardiac. Se schimbase într-o rochie de vară pe care o împrumutase din dulapul lui Tammy de la spital. Tammy avea haine mai şic, deoarece soţul ei, paznic la mall, îi asigura reduceri de preţ substanţiale.

În drum spre roata mare, îşi studie rapid ţinuta. Se declară mulţumită, deşi sandalele ei de plimbare nu se ridicau nici pe departe la standardele unei Fete Rele.

Data viitoare.

Seara era caldă şi umedă, iar valurile se loveau blând de pilonii debarcaderului. Planşeul se cutremura vag sub mişcarea de du-te vino a fluxului, reflectând fidel starea ei de spirit oscilantă.

„N-o să te culci din nou cu el", îşi spuse ferm. „Aia a fost o chestie de o singură noapte. Ai venit doar pentru că eşti curioasă în privinţa lui."

Şi pentru că arătase foarte sexy în dimineaţa aceea la spital. Fir-ar să fie, avea o problemă. O problemă mare, ca a fluturelui atras de flacără. Cum era posibil? Despărţirea lor în seara licitaţiei fusese... pripită. Deşi *nimic* din ceea ce se petrecuse înainte de acel moment nu i se păruse pripit. Nu, totul fusese fantastic.

Se opri la intrarea în parcul de distracţii, simţind un fior pe ceafă. Când se răsuci lent pe călcâie, văzu că Ty o privea.

Stătea sprijinit de balustrada cheiului cu un aer nonşalant despre care ştiau amândoi că era studiat. Părul îi era ciufulit, ca şi cum şi-ar fi tot trecut degetele prin el. Bărbia îi era umbrită de un început de barbă, iar gura fermă şi senzuală nu zâmbea. Pe lângă cicatricea de deasupra sprâncenei, ochelarii de soare cu efect de oglindă contribuiau la aspectul general de golan.

Purta pantaloni de camuflaj şi un tricou de culoare închisă care i se mula peste pieptul lat, dar îi stătea

larg peste abdomen. Arăta mare, dur, solid şi al naibii de periculos.

Iar în seara aceea era al ei. Al ei.

Poate că nu fusese o manevră foarte deşteaptă, dar dacă voia să-şi deschidă aripile nu era cazul să-şi păstreze cu orice preţ capul pe umeri. Important era... să existe. Să trăiască. *Să simtă.*

Iar bărbatul acesta o făcea să simtă uimitor de multe lucruri. Într-un timp atât de scurt o făcuse să se simtă curioasă, iritată, frustrată şi, peste toate, excitată.

Stare pe care o trăia, la drept vorbind, chiar în momentul acela. Îi venea să-i împingă în sus tricoul şi să-l lingă de la mărul lui Adam până la ombilic.

Şi mai jos.

Ty îşi împinse ochelarii de soare pe creştet, iar ochii lui verzi se aţintiră într-ai ei. Mallory ştia că nu-i putea citi gândurile, dar oricum se îmbujoră din cauza fanteziilor pe care tocmai le nutrise.

Veni spre ea mişcându-şi fluid toţi acei muşchi, fără cel mai mic efort conştient. Habar nu avea la ce se aşteptase, dar în nici un caz ca el să o prindă de mână şi să o tragă la adăpost de privirile curioşilor, între o magazie şi parapetul cheiului.

– Ce... ce faci?

El nu-i răspunse. O luă în braţe, ridicând-o pe vârfuri, şi îi acoperi gura cu a lui.

Mallory îşi scăpă geanta, care căzu cu o bufnitură pe jos, şi îşi strecură degetele în părul lui. Când limba lui alunecă peste a ei, îşi simţi toate oasele topindu-se.

Apoi, înainte să apuce să se dezmeticească, sărutul se sfârşi. Se clătină nesigură pe picioare, clipind pentru a-şi limpezi vederea.

– Ce-a fost *asta?*

– Mi-am pierdut capul, zise el culegându-i poşeta de pe caldarâm. Ai darul de a-mi distrage atenţia.

– Şi tu nu?

– Am putea rezolva asta, replică Ty cu o licărire pătimaşă în ochi.

– Nici vorbă. Ziceai că nu eşti o opţiune pe termen lung. Ziceai că nu eşti nici măcar pe termen scurt.

– Dar sunt pe lista ta. Lista ta de Tipi Defecți.

– Ei, în legătură cu asta... Am rearanjat ordinea candidaților pe listă.

Era o minciună sfruntată. Nu rearanjase lista. El *era* lista.

– Mi-a luat-o înainte tipul ăla de la magazinul de amenajări interioare, cum l-o fi chemând? o întrebă el arcuindu-și o sprânceană. Cel care și-o trage cu oricine are țâțe?

– Poate.

– Am fost azi pe la magazinul lui. Anderson era acolo, flirtând cu o tinerică drăguță. Aplecându-se, Ty își lipi gura de urechea ei și șopti: Pe Anderson poți să-l ștergi de pe listă.

O, nu! Doar nu îndrăznea să-i spună ce să facă?

– Sunt...

El o lipi de balustradă și o sărută din nou. Aparent, nu era interesat să o asculte. N-ar fi fost o problemă, pentru că își uitase și propriul nume, darămite cele de pe lista ei! Era cu limba în gura lui, cu mâinile în părul lui mătăsos și cu sânii zdrobiți de pieptul lui tare și cald. S-ar fi cățărat în el dacă ar fi putut.

„Ai venit aici ca să-i pui întrebări."

Într-un efort de a se întoarce la planul inițial, își strânse coapsele, însă genunchiul lui se împinse blând între ele. Dumnezeule! Atingerea lui era atât de... *plăcută*. Apelând la o rezervă de voință pe care nici nu știa că o avea, se împinse cu mâinile în pieptul lui. Preț de o fracțiune de secundă, Ty nu se clinti; în cele din urmă se dădu încet înapoi, studiind-o cu ochii lui somnoroși și sexy.

– În regulă, spuse ea șovăitor. Hai să încercăm ceva ce *nu* o să ducă la o a doua rundă de sex într-un loc public. Fără să se lase intimidată de expresia lui indescifrabilă, începu interogatoriul: Cu ce te ocupi ca profesie? Ești militar?

Asta îi sugerase felul în care se purta: calm, sigur pe el, părând pregătit pentru orice și înzestrat cu un stoicism profund. Fără a mai pomeni de empatia pe care i-o arătase lui Ryan la spital.

Ty lăsă să-i scape un hohot răgușit de râs.

– Deci o s-o luăm încetișor.

– Da. Se bucură să-i vadă zâmbetul. Tu nu știi asta despre mine, dar am tendința să mă arunc cu capul înainte.

– Am observat, spuse Ty sugerându-i din priviri că știa despre ea și alte lucruri, care o făcură să roșească. În momentul de față restaurez câteva mașini.

Ceea ce nu îi răspundea prea exact la întrebare, ba chiar îi stârnea alte întrebări.

– Deci ești mecanic?

– Cât timp sunt aici, în Lucky Harbor.

– Dar...

– E rândul meu. Noaptea trecută. De ce tocmai eu?

Se foi stingheră, deși întrebarea era justificată. Ty știa deja că partida de sex din seara aceea fusese o premieră pentru ea, dar ceea ce nu știa, nu *avea* cum să știe, era că Mallory n-ar fi fost în stare s-o facă dacă n-ar fi simțit ceva față de el. Ce nebunie! În definitiv, abia dacă se cunoșteau.

– După cum ziceam, trecuse multă vreme.

– Deci am fost la îndemână?

– Ei bine, Anderson avea deja parteneră, așa că... Izbucni în râs la mârâitul lui de protest, apoi, pe un ton serios, continuă: Nu știu exact. Atâta că... Păi... Am simțit că există o legătură între noi.

– Nu e de dorit să simți asta, o mustră el.

– Nu, nici nu vreau. Dar o simt. Și mai e ceva.

– Toată treaba cum că ai fi plictisită și agitată?

Deci auzise și întreaga conversație cu mama ei. Individul avea niște abilități de spionaj impresionante.

– M-ai folosit ca să te calmezi, spuse el încet.

– Da. Îmi pare rău.

– Mallory, poți să te folosești de mine oricând dorești.

– Dar ai spus că e o chestie fără repetiție, îi aminti ea.

– De fapt, *tu* ai spus asta. Iar planurile se mai schimbă. Aparent nu te-ai săturat încă, ceea ce, după regulile mele, înseamnă că te-am lăsat nesatisfăcută. Privirea lui deveni întunecată și fierbinte când adăugă: Va trebui să rezolvăm asta.

Mallory își simți corpul reacționând ca și cum ar fi atins-o deja. Nu o lăsase nici pe departe nesatisfăcută. Dimpotrivă, nu fusese în viața ei mai satisfăcută.

– Înghețată, șopti ea, simțindu-și gâtul brusc foarte uscat. Cred că am nevoie de înghețată.

El zâmbi cu subînțeles, dar nu făcu nici un comentariu.

La taraba de înghețată, vânzătorul era micuț pentru un tip de douăzeci și ceva de ani și mult prea slab, însă zâmbetul cald pe care i-l oferi lui Mallory îi distrase acesteia atenția de la aspectul lui bolnăvicios.

– Bună, Mal. Arăți grozav.

Lance îi oferea aceeași replică de fiecare dată când ajungea la Unitatea de Primiri Urgențe. Putea fi lat pe spate, cu un picior în groapă – ceea ce, dată fiind fibroza lui chistică, se întâmpla mai frecvent decât și-ar fi dorit oricine – și *tot* și-ar fi ațintit jucăuș asupra lui Mallory ochii de un albastru senin și ar fi flirtat cu ea. Era unul dintre pacienții ei favoriți.

– Unde e frumoasa ta iubită? îl tachină ea, știind că de câteva luni ieșea cu o altă asistentă, Nancy.

O brunetă atrăgătoare scoase capul din spatele lui Lance și zâmbi:

– E chiar aici. Bună, Mallory. Observându-l pe Ty, adăugă pe un ton glumeț: Se pare că Lance nu e singurul care are un partener superb.

Amuzată de expresia de pe fața lui, Mallory decise să se îndure de el și să pună capăt scenei.

– Vreau o porție dublă cu vanilie.

– Deci ca de obicei, spuse Lance. De ce nu încerci ceva nou? Să adaugi un strop de aluat de biscuiți sau să faci ceva cu adevărat nebunesc și să-ți pui deasupra niște drajeuri decorative?

– Nu de data asta, zise ea având mare grijă să nu-l privească pe Ty.

Făcuse deja ceva cu adevărat nebunesc, iar partenerul ei de nebunii se afla chiar acolo.

Lance o servi pe Mallory, apoi se uită la Ty, care clătină din cap. El nu dorea înghețată.

Probabil că așa își păstra forma fizică incredibilă, își spuse Mallory. Vârî mâna în buzunar după bani, dar Ty i-o luă înainte, plătindu-i înghețata.

– Ții la silueta ta feciorelnică? îl întrebă Mallory, lingând din înghețată în timp ce mergeau.

– Silueta feciorelnică? repetă Ty cu ochii la mișcările limbii ei.

Nu avea nimic feciorelnic, absolut nimic.

– Poate ești la dietă, spuse ea. Și linse din nou. Te străduiești să nu te umfli.

Ty Garrison nu avea picătură de grăsime pe tot corpul, și o știau amândoi. Ceea ce avea însă era o expresie tot mai întunecată și fierbinte, ca și cum ar fi fost un prădător flămând, iar ea era prada lui. Gândul îi stârni o nouă furnicătură secretă.

– Crezi că mă străduiesc să nu mă umflu? întrebă el încet.

Ea întinse o mână și îl bătu ușor pe abdomen. Palma aproape că îi sări elastic de pe mușchii puternici pe care îi întâlni acolo.

– Eu, una, nu mi-aș face griji. E ceva ce ni se întâmplă tuturor, glumi ea continuând să lingă din înghețată. Pauza ta de la muncă are vreo legătură cu problemele de la picior?

– Da.

– Știi, toată treaba cu bărbatul misterios nu e chiar atât de simpatică pe cât ai putea crede.

– Eu nu sunt simpatic.

– Serios!

Gura i se curbă într-un zâmbet fin când o studie pentru o clipă, ca și cum ar fi luat o hotărâre.

– M-ai întrebat dacă sunt militar. Am fost.

– Și acum? îl întrebă ea privindu-l atent.

– După cum ziceam, lucrez la mașini.

– Și când nu lucrezi la mașini? Atunci ce faci?

– Lucrez într-un domeniu care se ghidează după aceleași principii ca mecanica. Identific o problemă și o rezolv.

– Dar nu la mașini.

– Nu, consimți el. Nu la mașini.

Nu era dispus să-i dezvăluie mai multe, constată ea nemulțumită.

– Și piciorul?

– Am fost implicat într-un accident.

– Îmi pare rău, spuse ea, ghicind că nu voia să-i ofere mai multe detalii.

– Voi fi în Lucky Harbor până primesc undă verde să mă întorc la treabă. Eu și Matt ne cunoaștem de foarte multă vreme. El mi-a aranjat o casă în care să mă recuperez.

– Și recuperarea merge bine?

– Mă străduiesc.

Mallory se luptă cu impulsul ridicol de a-l îmbrățișa. Ty nu și-ar fi dorit compătimirea ei, de acest lucru era sigură.

– Piciorul îți provoacă dureri. Iei ceva pentru asta?

– Nu.

Semn că discuția se încheiase, o luă pe după umeri și o conduse în sala de jocuri, unde îi întinse niște bani tipului din prima gheretă.

– Ce faci? întrebă ea.

– Am de gând să împușc niște rațe. Și tu la fel.

– Nu mă pricep să împușc rațe.

Ty luă arma cu un gest îndelung exersat, ținti și trase. Nimeri fiecare rață, distrugând întregul șir.

– Te dai mare, bombăni Mallory luând la rândul ei o pușcă. La final, când toate rațele rămaseseră în picioare, puse arma jos și oftă: E jalnic.

Ty mai dădu niște bani și veni în spatele ei.

– Ia din nou pușca.

Îi corectă poziția despărțindu-i ușor coapsele cu genunchiul, apoi îi stabiliză brațele cu ale lui. Era practic înfășurat în jurul ei, învăluind-o din toate părțile. Dacă ar fi întors capul, Mallory și-ar fi putut apăsa gura pe bicepsul lui. Pe bicepsul lui tare ca piatra. Era șocant cât de mult își dorea să o facă. Ar fi pus pariu că era mai gustos decât înghețata ei.

Ty încremeni, apoi expiră prelung.

– Gândești atât de asurzitor, încât deja m-am întărit.

Se lipi de fundul ei, demonstrându-i că nu glumea.

– De unde știi la ce mă gândesc? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată de rușine. Poate mă gândeam că mai vreau o înghețată.

– Nu la asta te gândești. Împușcă rațele, Mallory.

Ghidată de el, chiar reuși să nimerească una, ceea ce îi stârni spiritul de competiție.

– Mai vreau!

Cu un rânjet, Ty mai trânti niște bani pe tejghea.

– Arată-mi ce poți.

Spre dezamăgirea ei, de data asta, el rămase câțiva pași în urmă, lăsând-o să se descurce singură.

Mai nimeri o singură rață din tot șirul, ceea ce o irită la culme.

– Cum faci să pară așa de ușor?

– Prin exercițiu. Tu ai de lucrat la concentrare.

De fapt, nu era nimic în neregulă cu puterea ei de concentrare. Se concentra fără probleme. Se concentra asupra senzațiilor pe care i le trezea trupul lui.

– Poate că nu mă interesează vânătoarea de rațe.

– Nici o problemă.

Aruncă alți câțiva dolari și nimici singur un alt șir de rațe.

– Bravo, spuse impresionat tipul din spatele tejghelei.

Ty își ridică premiul, constând într-un urs de pluș uriaș, și i-l oferi lui Mallory.

– Eroul meu, murmură ea râzând.

Strânse ursul la piept, înduioșată de gestul lui ridicol. Era paradoxal, căci nimic legat de Ty Garrison, un bărbat masiv și dur, nu ar fi trebuit s-o înduioșeze.

Mai departe o târî la standul de tras cu pistoale cu apă, unde o bătu zdravăn de trei ori la rând. Aparent, nu-și bătea capul să-i menajeze orgoliul. După ce îi îndesă în brațe trofeul, un câine de pluș, râse în hohote când o văzu chinuindu-se să care ambele animale uriașe prin sala de jocuri.

Mallory fu cuprinsă de un nou val de duioșie, dar se mustră imediat cu asprime. În nici un caz nu avea să se îndrăgostească de un tip doar pentru că îi oferise

un animal de pluș caraghios. „N-ai voie să te îndrăgostești de el în general", își aminti.

– Asta e un comportament demn de niște adolescenți, remarcă ea.

– Dacă am fi adolescenți, ne-am afla în spatele sălii de jocuri, iar tu ți-ai exprima recunoștința pentru animalele de pluș lăsându-mă să te pipăi puțin.

– Vrabia mălai visează, chicoti ea, însă sfârcurile i se întăriră.

Trecură la simulatorul de curse auto. Ty ținea volanul cu o concentrare relaxată, părând s-o ignore pe Mallory. Pe de altă parte, ea era prea ocupată să se uite la el cu coada ochiului ca să fie atentă la cursă. Când din această cauză rămase considerabil în urmă, Ty râmji.

Aha, deci nu o ignora! Ca să se asigure, se lipi ușor de el.

Râmjetul lui se lăți, dar nu-și luă ochii de pe ecran.

– Tactica asta n-o să țină, Mallory. O iei pe coajă.

Ba avea să țină. Se împinse ușor în el și îl atinse vag cu sânul pe braț.

– Joci murdar, o avertiză Ty pe un ton deopotrivă incitant și amuzat.

Reușise deja să-i capteze atenția, constată ea mulțumită. Încercă din nou manevra cu sânul pe brațul lui, rămânând cu ochii ațintiți pe ecran. Nu observă când Ty întoarse capul, dar nu putu să nu observe când el își înfipse ușor dinții în lobul urechii ei și trase, după care se grăbi să-i aline durerea cu limba.

Genunchii începură-i să tremure și piciorul îi alunecă de pe accelerație. Mașina ei se izbi de zid, în timp ce a lui Ty trecu fulgerător linia de sosire.

– Ai trișat! se plânse ea. Nu poți...

Ty o înșfăcă, ridicând-o până ajunse cu picioarele în aer, apoi o sărută până când Mallory uită ce intenționase să spună. Când o puse din nou jos, ar fi căzut grămadă dacă n-ar fi ținut-o el.

– Ba tu ai început, replică el sărutând-o iarăși.

Peste câteva minute se așezară pe debarcader, ei doi și cele două uriașe animale de pluș, să mănânce câte un hotdog.

– Ce exerciții de recuperare faci? întrebă ea.

– Înot. Îl stâlcesc în bătaie pe Matt. Luând ultima îmbucătură de hot dog, Ty se interesă: Cine e Karen?

Dacă viața ei ar fi fost un DVD, în momentul acela ar fi sărit și s-ar fi oprit brusc, cu tot cu efectul sonor de rigoare.

– Am auzit-o pe mama ta pomenindu-i numele, explică el, studiindu-i atent chipul. Și ai făcut o față ciudată, exact ca acum.

– Karen e sora mea. Ezită, pentru că nu îi venea niciodată ușor să o spună. A murit când eram mai mică.

O expresie de îngrijorare apăru în ochii lui, răscolindu-i emoții pe care nu voia să le retrăiască. Din fericire, Ty nu îi oferi platitudini goale, ci îi luă mâna într-a lui și o întrebă cu blândețe:

– Cum?

– Supradoză.

Mâna lui era mare și caldă și asprită de bătături. Pe încheieturile degetelor se vedeau mai multe tăieturi în curs de vindecare, probabil de la sculele din atelierul auto.

– Câți ani aveai?

– Șaisprezece. După o clipă de tăcere, Mallory se încumetă să-l întrebe: Tu ai pierdut vreodată pe cineva?

Ty nu răspunse imediat. Mallory întoarse capul și descoperi că privea apa în care se reflecta lumina soarelui la apus.

– Mi-am pierdut deodată cei mai apropiați prieteni, spuse el într-un final. Deși au trecut patru ani, tot groaznic e.

– În armată?

– În marină. Eram un grup de nebuni, dar nu ar fi trebuit să se întâmple asta.

– Și cei trei frați ai mei sunt un grup de nebuni, spuse ea. Nu sunt militari, desigur, doar... nebuni.

– Nu și tu, remarcă el zâmbind.

– Am și eu momentele mele. Ei bine, momentul, se corectă ea cu un oftat.

– Noi doi.

– Da.

– Tot nu mi-e clar de ce m-ai ales pe mine.

– Nici mie nu-mi sunt clare o grămadă de chestii despre mine însămi. Dar, uitându-mă în urmă, cred că mi-a plăcut senzația de încredere și siguranță deplină pe care mi-o oferi.

Ty se holbă la ea uimit, apoi izbucni în râs.

– Să știi că greu ai fi putut găsi un tip care să-ți ofere mai puțină siguranță!

Era adevărat, dar, dintr-un motiv sau altul, avusese încredere în el în noaptea aceea. Avea și acum.

– Dacă înoți, probabil că vindecarea merge destul de bine, observă ea. Când vei primi aprobarea să te întorci la muncă?

– În curând, spuse el privind-o în ochi.

– Iar asta nu va fi în Lucky Harbor, murmură Mallory.

O știa, dar simțise nevoia să o audă ca să nu uite că întreaga poveste nu era decât un... interludiu.

– Nu. Nu va fi în Lucky Harbor.

Dezamăgirea o străbătu ca un fulger de durere. Crezuse sincer că putea să intre în acest joc, să se mulțumească doar cu sex, dar realitatea o contrazicea fără milă. Oftând, se ridică în picioare și rămase cu privirea ațintită asupra apei în timp ce Ty strânse resturile cinei și le duse la coșul de gunoi din apropiere.

– Nu pot să fac asta, șopti ea.

– Știu.

– Vreau să o fac, dar...

– E în regulă.

Îi depuse un sărut delicat pe obraz, apoi dispăru, demonstrând pentru a doua oară că era într-adevăr Tipul ei Defect perfect.

capitolul 10

Ciocolata e mai ieftină decât o vizită la psiholog și nu necesită programare.

Două zile mai târziu, când intră în Vets' Hall, unde se ținea ședința consiliului local, Mallory fu izbită de o senzație de déjà-vu. Ignorând scările care duceau în pod, se îndreptă cu pași mari spre sala principală, care era ticsită de oameni, ca de fiecare dată. Ferească sfântul ca vreun locuitor din Lucky Harbor să rateze vreun eveniment.

Își găsi un scaun în spate. Peste două secunde, sora ei se trânti pe locul de alături.

– Pfui, făcu Tammy. Sunt frântă de oboseală. Se lăsă pe spătar și își mișcă degetele de la picioare. Voi ăștia, doctorii și asistentele, sunteți niște puturoși, știai? Mi-a luat o oră să fac curat în bucătăria personalului, și am ieșit din schimb cu zece minute peste program. Și îmi programasem o partidă scurtă cu Zach în pauza lui de douăzeci de minute. A trebuit să-i dăm bice serios ca să terminăm la timp.

– Grozav. Chiar simțeam nevoia să aflu asta, mersi.

Mallory îi aruncă o privire surorii sale, care radia. Părea... ei bine, nu tocmai liniștită și deloc îmblânzită, dar fără îndoială satisfăcută.

– De ce te uiți așa la mine? Arăt ca și cum aș fi avut un orgasm asurzitor? Pentru că așa a fost.

– Din nou, mersi, zise Mallory cu o strâmbătură. Mă uit la tine pentru că pari fericită. Sincer fericită.

– Cred și eu. Pentru că Zach tocmai...

Când Mallory își apăsă mâinile peste urechi, Tammy rânji.

– Vai, Mal, era cât pe ce să-ți ieși din fire! S-ar putea crede că n-ai mai făcut sex de o veșnicie, ceea ce nu e nicidecum adevărat.

– De unde naiba știi tu asta?

– Ei bine, nu am știut sigur până acum, chicoti Tammy. Cu Misteriosul Tip Drăguț, nu-i așa? Când? În seara licitației, când ai dispărut pentru o oră și te-ai întors cu un zâmbet de pisică mulțumită? Atunci a fost, precis!

– Am...

– Nu încerca să negi. A, și dă-mi telefonul tău pentru o clipă.

Mallory i-l dădu, apoi o urmări tastând cu rapiditate.

– Ce faci?

– Mă asigur că nu vei putea uita numele noului tău iubit. Poftim.

Mallory se holbă la cel mai nou contact din lista ei.

– Misteriosul Tip Drăguț, adică Ty Garrison. Dar de unde ai numărul lui?

– A lăsat pe biroul asistentelor un mesaj pentru doctorul Scott, incluzând numărul lui de mobil. Dintr-o greșeală intenționată, l-am memorat.

– Nu poți face asta...

– O, relaxează-te, Domnișoară Sfințenia Întruchipată. Nu m-a văzut nimeni.

– Tammy!

– Șșșt, începe.

Tammy se răsuci spre estradă când președintele de ședință chemă publicul la ordine.

Mallory își roase unghiile în tot timpul cât se discută despre reintroducerea sportului și artelor în programa școlară, montarea de parcometre în centru și posibilitatea ca actualul primar, Jax Cullen, să candideze pentru un nou mandat.

În cele din urmă se ajunse și la subiectul Clinicii de Servicii Medicale. Bill Lawson prezentă elementele principale ale proiectului, apoi ceru opinia participanților.

Într-o clipită, două persoane se repeziră spre microfonul instalat pe culoarul din mijloc. Prima era doamna Burland:

– Sunt împotriva acestei clinici de servicii medicale și așa am fost de la bun început, spuse ea înșfăcându-și bastonul într-o mână și îndreptând spre public un deget osos de la cealaltă. O să fie plătită din banii noștri, ai contribuabililor care muncim din greu.

– De fapt, o întrerupse Bill, am primit o sponsorizare considerabilă, plus banii strânși la licitație. Și se preconizează și alte evenimente de strângere de fonduri, inclusiv cel de la spălătoria de mașini de săptămâna viitoare. Zâmbind, explică: Mallory Quinn i-a convins pe toți membrii consiliului de administrație să lucreze la spălătorie timp de o zi, așa că mă aștept să veniți în număr cât mai mare.

Din sală izbucni un icnet colectiv de încântare. Consiliul de administrație al spitalului reunea cele mai importante personaje din Lucky Harbor, inclusiv câțiva

tipi foarte atrăgători precum primarul, doctorul Scott și Matt Bowers.

– Chiar și tu, Bill? îi strigă cineva.

– Chiar și eu, răspunse Bill. Sunt capabil să spăl mașini ca un adevărat profesionist.

Toată lumea îl ovație la acele cuvinte, iar Mallory se relaxă puțin. Oamenii aveau să se îngrămădească pentru a-i vedea pe cei mai de seamă cetățeni ai orașului renunțând la pretențiile asociate statutului lor social și spălând mașini. Și aveau să plătească regește pentru distracție cât timp făceau poze și râdeau și arătau cu degetul.

Curiozitatea maladivă a localnicilor avea, după toate aparențele, și aspecte pozitive.

Din mijlocul sălii, doamna Burland bătu în microfon cu fața schimonosită de indignare.

– Liniște! Încă n-am terminat de vorbit. Clinica va aduce *nepoftiți* în orașul nostru. Și deja avem o mulțime.

Privirea ei scrută publicul cu viteza și agilitatea unui vultur urmărindu-și prada până ce se opri asupra lui Mallory, aflată mult în spate.

– Scorpia, murmură Tammy, în timp ce sora ei se mulțumi să se afunde mai adânc în scaun.

– Trebuie să vă gândiți toți la asta, încheie amenințător doamna Burland.

După ea interveni Sandy, administratorul public al orașului.

– Și eu sunt împotrivă, spuse ea cu o tristețe ce părea sinceră. Pur și simplu nu cred că e cazul să ne epuizăm resursele pe o asemenea instituție când biblioteca noastră nu are fonduri, școlile au insuficient personal din cauza concedierilor, iar bugetul e foarte dezechilibrat. Donațiile ar putea fi alocate în scopuri mai bune. Îmi pare rău, Mal, foarte rău.

Publicul murmură aprobator. Imediat, alte două persoane se ridicară pentru a-și declara opoziția față de proiect.

Apoi veni rândul lui Lucille. Purta treningul ei roz aprins și tenișii de un alb strălucitor, cu o cordeluță sport în aceeași nuanță de roz ținându-i pe spate părul gri-albăstrui. Își acordă o clipă de răgaz ca s-o scruteze

mânioasă pe doamna Burland, așezată în primul rând. Se zvonea că fuseseră colege de liceu cu vreo două secole în urmă, iar doamna Burland îi furase iubitul. Lucille se răzbunase căsătorindu-se în secret cu fratele doamnei B., care murise în războiul in Coreea - nu pe front, ci într-un bordel, în urma unui atac de cord.

Lucille era atât de scundă, încât microfonul îi venea cu treizeci de centimetri deasupra capului. Acesta nu era însă un motiv ca să nu vorbească limpede, ridicată pe vârfuri.

- O Clină de Servicii Medicale ar fi bună, pentru că atunci aș avea unde să merg dacă aș crede că am sculament. La hohotele de râs ale asistenței, pufni: Ce-i? Vă închipuiți că n-am parte de acțiune?

Se întoarse și îi făcu cu ochiul domnului Murdock din rândul al treilea.

Domnul Murdock îi rânji. Proteza lui, proaspăt curățată, era atât de albă, încât dinții păreau să scânteieze.

Lucille îi făcu din nou cu ochiul, apoi se întoarse la subiect:

- În plus, nu am putea pune o astfel de Clinică în mâini mai bune decât cele ale lui Mallory Quinn, fiica acestui oraș. E o asistentă minunată și are diplomă și în administrarea afacerilor. E un pui de geniu.

- Chiar așa? o întrebă Tammy, vizibil impresionată.

- Ai fost prezentă la ceremonia mea de absolvire, replică Mallory aruncându-i o privire piezișă.

Tammy își scormoni prin minte, apoi clătină din cap.

- Nu-mi amintesc nimic. În apărarea mea, pe atunci aveam creierul prăjit în cea mai mare parte a timpului.

Lucille încă vorbea:

- Unii dintre voi ar putea spune că Mallory e prea blândă pentru a-și asuma o răspundere atât de mare și că programele de tratare a dependenței de droguri și reducere a numărului de sarcini la adolescente vor fi sabotate de dealerii de droguri și de pești. Dar nu-i acordăm suficientă încredere fetei noastre. Dacă ea nu va putea face față valului de persoane indezirabile pe care clinica le va atrage în oraș, ei bine, noul ei iubit nu va întâmpina nici o problemă.

- O, Doamne, gemu Mallory, acoperindu-și ochii. Nu pot să mă uit.

- Cel puțin nu l-a numit amantul tău, chicoti Tammy. Necazul e însă altul: gândește-te că singurul tău susținător până în momentul de față e o bătută nebună.

- Ai putea să ieși în față și să mă susții.

- A, nu. Mă intimidez în fața unei mulțimi mari de oameni.

Cum să nu, se gândi îmbufnată Mallory.

Lucille se așeză la loc. Luară cuvântul alte patru persoane, toate declarându-se împotriva Clinicii. Tammy fu practic nevoită să stea călare pe Mallory pentru a o împiedica să se ridice din scaun.

- Nu te ajută la nimic să-i bați, să știi.

Telefonul lui Mallory zbârnâia întruna, anunțând un val de mesaje. De pildă, mama ei se interesa: „Este iubitul tău?"

În cele din urmă un tip înalt, cu umeri lați, purtând blugi spălăciți și ochelari de soare cu efect de oglindă, se instală în fața microfonului care îi venea până la piept.

Ty Garrison.

Mallory se cufundase atât de adânc în scaun încât abia îl vedea, dar, ca să fie sigură, își acoperi din nou fața cu mâinile.

- Vai, ce găselniță extraordinară, îi șopti Tammy. Nu te mai văd deloc.

Mallory îi dădu o palmă.

Ty vorbi pe un ton măsurat și limpede:

- Clinica de Servicii Medicale le va îmbunătăți viața unor oameni care altfel nu ar avea cui să ceară ajutor.

După un moment de rumoare, unul dintre oponenții proiectului replică:

- Există alte instituții în alte orașe unde oamenii pot căuta genul ăla de ajutor.

- Da, strigă altcineva. Oamenii de aici nu au nevoie de Clinică.

- Vă înșelați, spuse Ty fără menajamente. Există în Lucky Harbor oameni care *chiar* au nevoie de genul de servicii pe care le va oferi Clinica. Veteranii de război, spre exemplu.

Nimeni nu mai comentă, deşi nu era clar dacă îi înspăimântase chipul lui dur sau pur şi simplu recunoşteau că avea dreptate.

– N-aveţi decât să vă băgaţi în continuare capetele în nisip, continuă Ty. Dar există oameni care au nevoie de ajutor pentru a-şi trata dependenţele, oameni care nu găsesc un loc în care să fie la adăpost de violenţă, adolescenţi care nu se pot bucura de educaţie în materie de boli cu transmitere sexuală sau metode contraceptive. Aceste probleme sunt reale şi în creştere, iar clinica ar fi o resursă extrem de valoroasă pentru întregul district. Făcu o pauză, iar în încăpere se lăsă o tăcere mormântală. Peste câteva clipe rosti: Lucille are dreptate. Nici că aţi putea găsi o persoană mai potrivită pentru a conduce Clinica decât Mallory Quinn a voastră. Fiecare dintre voi ar trebui să-i dea o mână de ajutor. Eu voi începe prin a dona banii necesari pentru un program dedicat veteranilor. Astfel, aceştia vor fi ajutaţi să se repună pe picioare, să îşi găsească de lucru sau pur şi simplu să se readapteze la viaţa în societate.

Mallory rămase cu gura căscată.

Publicul încremeni, ceea ce era o adevărată realizare când era vorba de locuitorii din Lucky Harbor. Nimeni nu îndrăzni nici măcar să clipească.

– Ce sexy e, îi şopti Tammy surorii sale. Chiar ar trebui să-l păstrezi.

– Nu pot, murmură Mallory, holbându-se şocată la Ty printre degetele pe care şi le închisese peste ochi. Am căzut de acord că treaba de data trecută n-o să se mai repete.

– Ei bine, aia a fost o prostie. Poţi să laşi mâinile jos acum. Eşti în siguranţă. N-o să îndrăznească nimeni să i se împotrivească. E destul de intimidant.

Chiar era intimidant aşa cum stătea acolo, ferm ca o stâncă, spunând ce avea de spus, oferindu-i ei un sprijin preţios.

– Hei, nu cumva ţi-a salvat pielea şi la licitaţie, când a reuşit să stârnească interesul cumpărătorilor? întrebă Tammy.

Ba da, o făcuse, iar acum o făcea din nou. Îi salva pielea.

Ty îi susţinu privirea preţ de o clipă prelungă şi plină de subînţeles, după care coborî de pe estradă.

Stătuse în faţa întregului oraş şi îi luase apărarea, deşi nu avuseseră mai mult decât o aventură de o noapte. Ce însemna acest lucru? Însemna că îi păsa, decise Mallory. Învigorată de această revelaţie, se ridică în scaun şi lungi gâtul pentru a-l urmări plecând.

– Iubitul meu este atât de fantastic, şopti Tammy batjocoritor.

Mallory o plesni din nou.

În ciuda apariţiei destul de intimidante a lui Ty, următoarele trei persoane care intervenirăîşi manifestară opoziţia faţă de proiect. Apoi microfonul fu preluat de Ella Quinn, care nu apucase să se schimbe de uniforma de asistentă.

– Toate astea sunt nişte porcării, se răsti ea. Oricine e împotriva clinicii e un individ egoist, meschin, căruia ar trebui să-i fie ruşine. Cât despre fiica mea, Mallory, ştiţi cu toţii că puteţi avea încredere în ea să gestioneze nu doar Clinica în sine, ci şi orice probleme ar putea să apară. În fond, de-o viaţă se descurcă să-şi gestioneze familia nebună, fără cea mai mică ezitare. Îşi plimbă ochii prin mulţime; când îl găsi pe Joe în al patrulea rând, îl sfredeli cu privirea, apoi spuse: Şi sunaţi-vă mamele. Nici unul dintre voi nu îşi sună mama suficient de des. Asta e tot.

Joe se ghemui în scaun, ridicându-şi umerii până în dreptul urechilor. Blonda măruntă aşezată lângă el îl plesni peste ceafă.

Întâlnirea se încheie la scurt timp după aceea, iar Mallory fu asaltată de oameni dornici să li se răspundă la întrebări. Chiar avea să furnizeze clienţi pentru dealerii de droguri? Să împartă avorturi pe bandă rulantă? La sfârşitul unei ore întregi de discuţii se uită în jurul ei după Ty, însă acesta dispăruse de mult.

În după-amiaza aceea, o furtună sălbatică şi violentă se dezlănţui în Lucky Harbor. Când termină de lucrat

la Shelby, Ty ieşi să o conducă prin ploaia torenţială. Zbura prin canioanele abrupte, de un verde intens, concentrându-se exclusiv asupra drumului. Pentru prima dată nu se gândea nici la trecut, nici la muncă.

Se gândea la o anume asistentă caldă şi sexy.

Învăţase cu ani buni în urmă, în cadrul unei tabere de antrenament pentru forţele SEAL, cum să îşi lase deoparte emoţiile, dar tot antrenamentul din lume nu ar fi putut să-l pregătească pentru Mallory Quinn.

Femeia aceea minionă, care vădea forţa nimicitoare a unei întregi echipe de demolări când era vorba de zidurile pe care şi le construise el în suflet, reuşise să-i pună la pământ toate sistemele defensive. Cu doar câteva săptămâni în urmă nimeni nu l-ar fi putut convinge că Mallory ar fi fost în stare să-l îngenuncheze dintr-o singură privire.

Şi totuşi o făcuse.

Furtuna nu se domolise nici câteva ore mai târziu, când se întoarse în Lucky Harbor. Într-o intersecţie zări un Volkswagen rămas în pană. Prin ploaia torenţială reuşi să deslueşască o femeie făcându-şi de lucru sub capota ridicată, cu hainele lipite de piele. Trase pe dreapta, însă atunci când coborî din maşină femeia încremeni, apoi băgă mâna în poşeta pe care o avea pe umăr.

Ty se opri la o distanţă sigură de ea şi ridică mâinile, sperând să o convingă de faptul că era inofensiv.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu. După o scurtă ezitare, femeia adăugă: Mersi, sunt bine.

El îi studie hainele ude leoarcă şi părul din care apa îi picura în ochi, apoi aruncă o privire spre compartimentul motor al maşinii.

– E ud capacul distribuţiei?

– De unde ai ştiut? întrebă ea surprinsă.

– E un Volkswagen din '73. Dacă se udă capacul, nu mai merge motorul.

Femeia dădu din cap şi, ceva mai relaxată, îşi scoase mâna din poşetă.

– Aveam de gând să-l şterg de fustă, dar e prea udă. Îşi împinse la o parte părul de pe faţă şi clipi spre el. Hei, te cunosc. Tu eşti Misteriosul Tip Drăguţ.

Dumnezeule, cât de tare detesta acea poreclă!

– Ty Garrison.

– Eu sunt Grace Brooks. Unul dintre cei trei îngeri păzitori care te-au salvat din viscol săptămâna trecută. Îi rânji scurt. Eu sunt cea care a sunat la 911.

– Atunci măcar atât pot să fac pentru tine.

Luă capacul de distribuţie din mâinile ei şi îl şterse pe poalele cămăşii, care nu apucase încă să se ude leoarcă. Odată ce reuşi să îl usuce cât de cât, îl puse la loc şi îi porni din nou maşina.

Întors în Shelby, porni spre Eat Me. Amy era la tejghea, pe când Jan stătea cu ochii la televizorul din colţ. Rula emisiunea *American Idol*, iar ea era foarte ocupată să ţipe la ecran:

– Of, ce porcărie! A fost penibil! Doamne, ce îmi lipseşte Simon. El întotdeauna spunea totul verde în faţă.

Amy îşi dădu ochii peste cap şi se îndreptă spre masa lui Ty cu o cafetieră în mână. Îngerul Păzitor numărul doi purta pantaloni de camuflaj cu talia joasă şi un tricou dantelat strâns pe corp. În mod normal era foarte atentă, mereu în gardă, dar în seara aceea faţa îi era palidă, iar zâmbetul şters.

– Tartă doreşti?

– Sigur.

Se întoarse două minute mai târziu cu o porţie uriaşă de tartă cu căpşuni.

– Ai noroc, e Tartă cu Căpşuni de Lins pe Degete de la pensiunea din apropiere. Ceea ce înseamnă că e făcută de Tara, îi explică, sesizându-i nedumerirea. Cea mai bună tartă de pe planetă, crede-mă.

Nu era puţin lucru să afirmi aşa ceva, însă dintr-o singură îmbucătură Ty se convinse că era adevărat. O privi pe Amy reumplându-i ceaşca, apoi arătă spre prosopul pe care îl avea înfăşurat în jurul palmei stângi.

– Eşti bine?

– Da.

O minciună sfruntată. Arăta profund nefericită, şi cealaltă mână îi tremura. Dar, pe toţi dracii, dacă voia să pretindă că era în regulă, nu era treaba lui. Problema era că prin prosop începuse să apară o pată de sânge.

- Ai nevoie de un doctor?

- Nu.

Ty mai luă o îmbucătură de tartă. Bun. Amy era OK. şi nu avea nevoie de un medic. Dumnezeu îi era martor că nu voia nici în ruptul capului să se implice, dar când termină de mâncat îşi strânse farfuria şi se îndreptă spre bucătărie.

- Hei, ţipă Jan fără a-şi lua ochii de la televizor. N-ai voie să mergi acolo, în spate. E interzis de regulament.

- Chelneriţa ta sângerează. Şi asta este interzis de regulament.

Cuvintele lui îi captară atenţia. Jan aruncă o privire în spate, spre Amy, după care se răsuci în direcţia lui.

- Ai de gând să o peticeşti? Mai are o oră de program.

Ty nu mai „peticise" pe nimeni de al naibii de multă vreme. Patru ani, mai exact. Se aştepta ca senzaţia de greaţă să i se instaleze în stomac, însă singurul lucru pe care îl simţi fu nevoia de a o ajuta pe Amy.

- Da, pot s-o peticesc eu.

Amy se afla în bucătărie, cu palmele întinse pe blat, cu fruntea plecată şi chipul schimonosit într-o mască de durere. Tresări când îl văzu pe Ty şi clătină din cap.

- Clienţii n-au de ce să-şi strângă singuri vasele.

- Am să te întreb din nou. Ai nevoie de un doctor?

- A fost doar o ceartă stupidă cu un cuţit.

Ăsta nu era un răspuns. Ty îi desfăcu bandajul de pe mână şi studie tăietura.

- A fost mai mult decât o ceartă stupidă. Ai nevoie de copci.

- E doar o tăietură.

- Aha. Şi trebuie să mergi la Urgenţe.

- Ba nu trebuie.

Recunoscu imediat tensiunea apărută brusc în glasul ei. Indiferent de motiv, Amy nutrea o teamă sau o ură profundă faţă de spitale. O înţelegea perfect.

- Ai o trusă de prim ajutor?

- Da.

Ty trase adânc aer în piept, ştiind că dacă nu o ajuta el, avea să rămână cu rana netratată.

- Adu-mi-o.

Cum trusa localului consta din câţiva plasturi şi o pensetă, se duse la maşina lui, unde păstra întotdeauna o trusă de prim ajutor completă. Odată întors în bucătărie, examină din nou rana lui Amy. Avea benzi adezive de sutură, dar tăietura era prea adâncă pentru aşa ceva.

- Ai încredere în mine?

- Pe toţi dracii, nu.

„Deşteaptă fată", îşi spuse el.

- Ai de ales între mine sau spital, Amy.

- Tot ce-mi trebuie e un nenorocit de plasture, mormăi ea. Şi grăbeşte-te. Am clienţi.

- O să aştepte. Observând că Amy se înverzise la faţă, o împinse pe singurul scăunel din bucătărie. Pune-ţi capul jos.

Ea şi-l lăsă să cadă pe blatul de lucru cu o bufnitură răsunătoare. Ty dezinfectă rana, apoi deschise un tub.

Amy îşi întoarse capul într-o parte ca să vadă ce făcea.

- Superglue? scânci ea.

- Lipici pentru piele. Şi ţine-te bine, ustură ca naiba. Când începu să-l aplice, Amy inspiră şuierat. Eşti bine?

Ea încuviinţă pe tăcute. La sfârşit, Ty acoperi plasturele special cu un bandaj impermeabil.

- Mulţumesc. Oftând din rărunchi, Amy bombăni: Bărbaţii sunt nişte măgari. Persoanele de faţă se exclud, firește.

Ridicând din umeri – bărbaţii *chiar* erau măgari, inclusiv el –, arătă spre mâna ei.

- Cum e?

Ea îşi deschise şi închise pumnul ca să verifice.

- Nu-i rău. Mersi. Privindu-l cum îşi punea trusa în ordine, se interesă: Mallory ştie că eşti la fel de îndemânatic ca ea?

- Nu răspund la întrebări-capcană.

Ea dădu să râdă, dar îşi înăbuşi brusc hohotul la vederea bărbatului care apăru brusc în uşa bucătăriei.

Era Matt, încă în uniformă, cu fruntea încreţită a îngrijorare.

- Jan zicea că eşti rănită şi... Îşi miji ochii spre sângele de pe tricoul alb al tinerei. Ce dracu' s-a întâmplat?

- Nimic.

- Dumnezeule, Amy!

Ridică prosopul plin de sânge şi se apropie de ea. Cum Amy le întoarse spatele amândurora, Matt i se adresă lui Ty:

- Ce-a păţit?

- A refuzat să-mi spună.

- A fost un cuţit, le aruncă Amy peste umăr. Nu mare lucru. Acum ştergeţi-o. Bărbaţii mari şi virili n-au ce să caute în bucătărie.

Matt nu îşi permise nici măcar o umbră de zâmbet, ceea ce era ieşit din comun. Ty habar nu avea că exista ceva între Matt şi chelneriţa cea drăguţă şi ţâfnoasă, ceea ce era un detaliu grăitor. De regulă, Matt era binedispus şi relaxat, uşor de citit, genul care nu lăsa prea multe chestii să-l afecteze. Însă limbajul trupurilor celor doi trăda o conversaţie încinsă, care ridica temperatura în bucătărie.

Cu un pufnet iritat, Amy se duse la uşă şi, pentru a fi mai convingătoare, smuci din cap. Voia să-i vadă pe amândoi plecaţi.

Matt zăbovi o fracţiune de secundă, suficient ca Amy să-l îmbrâncească uşor. Nu era nici pe departe înaltă, deşi adidaşii cu platformă îi ofereau câţiva centimetri în plus, în timp ce Matt avea peste un metru optzeci şi cel puţin patruzeci de kilograme mai mult decât ea. Amy ar fi putut să-l clintească doar dacă îi dădea el voie, însă, spre şocul lui Ty, prietenul său se lăsă împins şi, bombănind încet un „dă-o dracului", plecă.

Ty ieşi după el, spunându-şi că nu se afla acolo pentru a-şi complica viaţa. Dacă ar fi fost dispus să o facă, şi-ar fi propus să ajungă în patul lui Mallory în seara aceea – şi ar fi reuşit. Cu uşurinţă.

Nu era o problemă de orgoliu, ci un simplu adevăr. Mallory îl dorea. Şi el o dorea, mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Chiar în clipa aceea ar fi putut să fie îngropat adânc în trupul ei cald şi primitor.

- Rahat! exclamă el cu voce tare.

- Da, bombăni Matt. Rahat.

- Ce-a fost chestia de mai devreme?

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

- Cum naiba se face că tu ai voie să păstrezi secrete, iar eu nu?

Matt ignoră întrebarea pentru a o privi admirativ pe Shelby.

- I-ai reparat suspensia?

- Da, dar încă mai am o grămadă de chestii de făcut. Am fost ocupat cu Jimmy al tău. E aproape gata, că tot veni vorba.

- Bun. Şi jucăria asta cum merge?

- Mai bine decât orice alt domeniu al vieţii mele.

Râzând, Matt se urcă pe locul din dreapta al lui Shelby. După cum se părea, Ty nu avea să-şi facă singur plimbarea târzie. În seara aceea Matt era o companie mohorâtă, însă asta îi convenea de minune.

capitolul 11

Ia o masă completă pe zi – o cutie întreagă de ciocolată.

Sâmbătă, uşile Clinicii de Servicii Medicale fură deschise publicului. Oraşul nu se arătase foarte încântat de iniţiativă; totuşi, Mallory găsise destui susţinători ca să obţină de la Bill luna de probă pe care i-o promisese.

Ştia că lui Ty îi revenea meritul de a fi pus pe roate acel sprijin. După întrunirea consiliului local, o mână de localnici oferiseră bani pentru nişte programe concrete. Ford Walker şi Jax Cullen, coproprietarii barului, finanţau un program de Consum Responsabil al Alcoolului. Lucille avea să doneze materiale de la galeria ei de artă pentru un program artistic. Lance, favoritul lui Mallory dintre toţi pacienţii cu fibroză chistică, se angajase să-i consilieze pe suferinzii de boli cronice.

În fiecare zi primeau telefoane de la cel puțin o persoană interesată să ajute. Impresionat de această mobilizare, Bill îi dăduse aprobarea lui Mallory, cu condiția ca totul să meargă fără probleme.

Deocamdată asigurau servicii de consiliere în situații de criză și programe de educare și reabilitare cinci zile pe săptămână, iar sâmbetele erau dedicate consultațiilor medicale. Primeau pacienți non-stop, grație primului medic care se oferise să-i ajute, doctorul Scott.

Mallory se pregătea de închidere când Josh apăru din cabinet.

Halatul îi era șifonat și încă avea stetoscopul petrecut pe după gât. Părul brunet îi era ciufulit, iar în jurul ochilor încercănați avea riduri de extenuare. Lucrase toată ziua, însă Mallory știa că ziua lui nu se încheiase, nici pe departe. Acasă îl așteptau alte responsabilități - un copil mic, plus sora lui, care suferea de un handicap.

- Te-ai descurcat bine azi, îi spuse medicul.

- Mulțumită ție.

El ridică un umăr, ca și cum nu ar fi fost mare lucru. Era un tip înalt, cu o constituție de taur; cu toate acestea, era cel mai amabil doctor din câți cunoscuse vreodată. În plus, le trata pe asistente cu respect, spre deosebire de majoritatea confraților săi. Datorită acestei atitudini ajungea frecvent pe lista cu cei mai doriți burlaci, realizată de Lucille pe pagina de Facebook a orașului, lucru care îl scotea din minți.

- Mă bucur că ai obținut aprobare pentru proiectul ăsta, spuse Josh. E o treabă grozavă.

Măgulită, Mallory încuie ușa în urma lui, după care se apucă să verifice pe rând încăperile. Aveau două săli de consultație, o bucătărie foarte mică pentru personal și biroul de recepție din față. Medicamentele urmau să fie ținute sub cheie într-un dulap special, însă deocamdată erau încuiate într-un dulăpior dintr-o sală de consultație.

A doua zi era programată prima întâlnire a Alcoolicilor Anonimi - AA. Seara de luni le era dedicată Narcomanilor Anonimi - NA. În serile de miercuri, diverși specialiști urmau să țină prelegeri în cadrul programelor destinate adolescenților.

În sfârșit proiectul se pusese în mișcare, ceea ce o făcea să se simtă utilă. Chiar dacă nu reușise să o ajute pe Karen, putea acum să le întindă o mână de ajutor altora.

Când ieși din clădire, observă că norii se adunaseră pe cerul întunecat, anunțând o nouă furtună. Parcarea nu era atât de bine luminată cum și-ar fi dorit. Se afla în spatele spitalului, cu accesul printr-o alee îngustă. Notându-și în gând să rezolve a doua zi problema iluminării, se strecură în mașină exact când ploaia începu să se reverse în șiroaie.

Băgă cheia în contact și o învârti, dar nu se întâmplă nimic în afară de un țăcănit. Încercă din nou, tot fără rezultat. Îi murise bateria, firește. Se uită afară prin parbriz și oftă. Să meargă pe jos acasă ar fi presupus un drum de opt kilometri prin ploaia torențială, drum pentru care era mult prea obosită. Plus că o dureau picioarele după ce alergase toată ziua de colo, colo. Strâmbându-se, își scoase telefonul și îl sună pe Joe.

- Hei, spuse fratele ei. E un moment prost.

- Și pentru mine e un moment prost. Am nevoie să vii să-mi pornești mașina. Mi-a murit bateria.

- Iar ți-ai lăsat luminile aprinse?

- Nu. „Poate", se gândi ea. Îmi ești dator, Joe. V-am lăsat pe tine și pe prietenii tăi idioți să-mi împrumutați mașina, ai uitat? Când v-ați dus la petrecerea aia stupidă în pădure de la Peak's Landing. Poate că asta s-a întâmplat cumva din vina voastră.

- Nu, crăpătura din parbriz e din vina noastră.

Mallory se holbă la fisura mică din dreapta volanului și simți că ochiul începea să i se zbată.

- Haide, Joe. Mi-ar prinde foarte bine ajutorul tău în seara asta.

- Dumnezeule! Stai așa. Acoperi telefonul și murmură ceva persoanei care se afla lângă el. O voce înăbușită de femeie râse, apoi Joe se întoarse la telefon. Mal, dacă tot ce-ți trebuie e puțin curent, cere oricui din jurul tău. Coborând vocea. adăugă: Eu sunt la o întâlnire. Cu Ashley.

Mallory habar nu avea cine era Ashley, însă presupuse că nu era blonda *lui*.

– Ce s-a întâmplat cu cealaltă tipă, cum o fi chemat-o?
– Aia a fost săptămâna trecută.
– Ești un fustangiu nenorocit, bombăni ea dezgustată.
– Recunosc, spuse el, după care închise.

Scrâșnind din dinți, Mallory îl sună din nou, dar Joe nu răspunse.

Își trecu în revistă contactele. Să o sune pe mama ei nici nu se punea problema. Ella probabil nu avea cabluri de alimentare, plus că ar fi vrut să discute despre viața ei socială. Tammy ar fi fost o idee mai bună. După o scurtă punere în temă, o întrebă:

– Ar putea Zach să vină să-mi dea curent?
– Vai, scumpo. E puțintel ocupat să mă curenteze *pe mine* în momentul de față.

O, pentru numele lui Dumnezeu! Mallory simți cum temperamentul ei de obicei calm se pregătea de furtună. În timp ce ea ar fi renunțat la orice de dragul rudelor, acestea nu se grăbeau s-o ajute. Constatarea nu schimba însă cu nimic faptul că era udă, înfrigurată și rămasă în pană într-o parcare cufundată în beznă.

Răsfoi din nou lista de contacte până când unul îi atrase atenția. Misteriosul Tip Drăguț, adică Ty Garrison.

Animalele de pluș pe care i le oferise la sala de jocuri tronau acum pe patul ei, ca și cum ar fi avut doisprezece ani și tocmai ar fi devenit prietena oficială a băiatului rebel din oraș.

Doar că ar fi venit într-adevăr băiatul cel rebel să-i ia apărarea într-o ședință a consiliului local, înfruntându-i pe toți pentru a o susține? S-ar fi oprit să ajute o femeie rămasă în pană pe marginea drumului? Grace îi povestise ce făcuse Ty. Și la fel și Amy, care îi spusese cum o pansase cu o eficiență calmă.

Da, Ty era mult mai mult decât un simplu mecanic, deși a naibii să fie dacă reușea să-l înțeleagă.

Nu putea să-i ceară ajutorul. În primul rând pentru că făcuseră sex indecent fără implicare emoțională. Mai grav, descoperise că îl plăcea. Tare. Și mai grav, visa să se culce din nou cu el.

Toate erau motive temeinice pentru a nu-l suna. Pe de altă parte, avea și un motiv foarte bun pentru a o face: el chiar ar fi venit s-o ajute.

Îi apelă numărul și își ținu respirația. Ty răspunse la al treilea țârâit, cu o voce calmă și gravă ca întotdeauna:

– Garrison.
– Bună. Sunt Mallory. El procesă acea informație pentru o clipă, probabil întrebându-se cum făcuse rost de numărul lui. Dornică să evite subiectul, se grăbi să adauge: Sunt la Clinică, iar mașina mea nu pornește. Sunt singură în parcarea asta blestemată, unde luminile nu funcționează și...
– Încuie-ți portierele. Ajung imediat.
– În regulă, mulțumesc...

Însă Ty deja închisese. Își băgă telefonul în buzunar și își sprijini capul pe volan. Era atât de obosită... I-ar fi prins foarte bine un masaj la picioare. Și un masaj pe tot corpul. Primise un masaj o dată, anul trecut, de ziua ei. Fusese un cadou de la Tammy. Chloe Traeger, de la centrul de înfrumusețare al pensiunii Lucky Harbor, o făcuse să se simtă fantastic, dar Mallory se întreba cum ar fi fost ca un bărbat să-și plimbe mâinile pe tot trupul ei.

Nu se gândea la un bărbat oarecare. Oftă din nou, imaginându-se pe o plajă pustie la apus. Ty era aplecat deasupra ei, purtând doar o pereche de blugi cu talia joasă și nimic altceva, și mâinile lui mari îi dezmierdau trupul îmbrăcat în bikini.

Nu, mai bine nu. *Fără* bikini. Iar Ty, în șort de surfer, o privea intens, cu ochii mijiți. Mmmm, era o imagine mult mai plăcută, se gândi ea oftând visătoare.

Era excitat. Îl simți când se aplecă peste ea. Mare. Tare. Ridică privirea spre el și îi zâmbi.

În loc să-i zâmbească și el, Ty o întoarse pe burtă, cu fața pe prosop. Icni surprinsă, așteptând cu răsuflarea tăiată ca el să o atingă. Când buzele lui o sărutară blând pe umăr, se foi pentru a cere mai mult.

– Stai cuminte.

Cum ea nu se supuse ordinului, Ty îi rosti numele într-o șoaptă de amenințare. Coborî un deget pe coloana ei vertebrală, apoi între picioarele ei, până o făcu să se zvârcolească de plăcere.

Mallory începu să-şi unduiască şoldurile, încercând să obţină mai mult de la degetele lui. Acela fu momentul pe care-l alese Ty ca să-i despartă coapsele, s-o ridice în genunchi şi s-o pătrundă.

Pradă unui orgasm violent, se străduí să-şi înăbuşe ţipetele apăsându-şi faţa pe antebraţul lui. Ty o urmă imediat şi, în spasmele extazului, se prăbuşi greu peste ea.

O bătaie scurtă în geamul maşinii o făcu să sară în sus şi să-şi lovească fruntea de parasolar.

Ty o aşteptă răbdător să coboare geamul.

– Bună, îngăimă ea. Eu tocmai...

„Doamne. Te visam ducându-mă la orgasm."

– Dormeai?

Era o explicaţie mult mai puţin stânjenitoare. Dădu din cap şi îşi şterse tâmpla asudată pe braţ.

– Presupun că sunt obosită.

– Eşti toată roşie la faţă. Eşti bine?

– Da, murmură ea strângându-şi coapsele laolaltă.

– Încearcă să porneşti motorul acum.

Îşi dădu seama că, în timpul cât ea dormise, Ty ridicase ambele capote şi fixase nişte cabluri la bornele bateriei.

Învârti cheia, iar motorul porni.

Ty se aplecă să se uite sub capotă. Având mare grijă să *nu* observe cât de bine arăta fundul lui din poziţia aceea, Mallory coborî din maşină şi veni lângă el.

– Vei avea nevoie de un alternator nou mai devreme sau mai târziu.

Mallory se holbă nedumerită, neavând nici cea mai vagă idee unde ar fi putut să se afle alternatorul.

– Şi e scump?

– Nu piesa în sine, ci manopera. Deşi n-ar trebui, pentru că o piesă uşor de înlocuit.

– Deci eşti *totuşi* mecanic.

– M-am priceput dintotdeauna să desfac chestiile în bucăţi şi să le pun înapoi, spuse el în timp ce verifica nivelul uleiului pe jojă.

Mallory ar fi putut garanta acest lucru. Cu o săptămână în urmă o desfăcuse pe ea în bucăţele, apoi o pusese la loc. Uşurinţa cu care o adusese pe culmile plăcerii în mansarda de la Vets' Hall încă îi mai alimenta fanteziile. Mai avusese partide reuşite de sex, dar niciodată nu mai cunoscuse o asemenea explozie de trăiri.

– Nu cred că ăsta a fost un răspuns concludent, observă ea.

– Nu crezi?

– Nu.

Gura lui se curbă într-un zâmbet.

– Ţi-a zis vreodată cineva că eşti puţin cam...

– Încăpăţânată? Hotărâtă? Enervantă? Da. Crede-mă, le-am auzit pe toate.

– Ai nevoie de ulei. Şi lucrez pentru o firmă care are contracte cu guvernul, făcând acelaşi gen de chestii pe care le făceam şi în armată.

– Chestii? Mallory saliva de-a dreptul văzând cum i se încordau muşchii zvelţi ai spatelui în timp ce punea joja la loc. Adică genul de chestii pe care dacă mi le-ai spune ar trebui apoi să mă ucizi?

Ty întoarse capul spre ea şi zâmbi, nimicindu-i câteva milioane de neuroni. Ceea ce nu era bine. Avea nevoie de neuronii aceia.

– Cam aşa ceva.

Interesant, îşi zise Mallory. Asta explica vigilenţa lui permanentă şi faptul că arăta ca un poster de recrutare în armată, doar că mai bine. Şi-l imagina în puncte de conflict din întreaga lume, lucrând la diverse maşinării. Tancuri. Submarine. Rachete. Sau poate talentele lui de mecanic erau mai degrabă orientate spre vapoare. Pomenise că făcuse parte din Marină... Stomacul i se strânse în noduri când se gândi cât de periculoasă trebuia să fie viaţa lui.

– Ai bandajat-o pe Amy de la Eat Me. A fost drăguţ din partea ta. Cum el se mulţumi să ridice din umeri, Mallory spuse pe un ton glumeţ: Ai mare noroc că arăţi bine în blugi.

– Zău? făcu el oferindu-i un zâmbet scurt de sub capotă.

– Eşti o mare enigmă, să ştii. Adică prin atitudinea ta generală numai nu strigi: „Luaţi-vă mâinile de pe mine",

și totuși nu te deranjează absolut deloc să îți pui propriile mâini pe mine.

– Și gura, adăugă el îndatoritor. Îmi place să-mi pun și gura pe tine.

Mallory se cutremură din tot corpul.

– Ce anume te atrage mai mult și mai mult?

– Pentru început, lenjeria ta sexy.

– Mi-ai văzut lenjeria o singură dată.

– De două ori. Am coborât privirea în decolteul tău când eram pe chei.

– Ba n-ai făcut asta.

– Aveai un sutien cu buline roz cu alb.

– O, Doamne!

– Așa mă gândeam și eu. Și, dacă tot veni vorba, îmi plac și sunetele pe care le scoți când...

Mallory îi acoperi gura cu mâna; drept răspuns, o mușcă mărunt de degete, făcând-o să i se înmoaie genunchii.

– Îmi plac ochii tăi, spuse el peste câteva clipe.

– Poftim?

– Da, îmi place cum se îmblânzesc atunci când te uiți la mine.

Mallory se uită fix la el, întrebându-se dacă nu cumva îi servea o replică exersată, însă Ty îi susținu calm privirea.

– Continuă, îl îndemnă.

– Îmi place că ești dispusă să te năpustești în ditamai furtuna de zăpadă ca să ajuți un om complet străin. Îmi place că îi tratezi pe toți cu aceeași grijă, chiar și pe un dependent de droguri rămas pe drumuri. Îmi place că în tot ceea ce faci te implici sută la sută. Tu nu ai rezerve, Mallory.

– Îți... îți plac toate chestiile astea la mine?

– Plus faptul că îți place de mine, spuse el zâmbind. Asta îmi place foarte mult.

– Cum rămâne cu faptul că sunt cam bățoasă? Asta îți place?

– Sigur. Și îmi place în mod deosebit să te aud pomenind de *băț*.

Mallory îl îmbrânci, obținând în replică doar un hohot de râs. Îl îmbrânci din nou, însă bădăranul, în loc

să se retragă, făcu un pas spre ea, forțând-o să se lipească de mașină.

– Ție ce-ți place la mine?

– Nimic.

– Asta nu e adevărat, rânji el. Îți place când...

– N-o spune.

– E în regulă. Oricum mă pricep mai bine să arăt decât să explic în cuvinte.

Acestea fiind zise, îi acoperi gura cu a lui. Când mâinile lui intrară și ele în acțiune, Mallory nu-și putu stăpâni un geamăt grav, disperat.

În momentul în care palma lui mare se închise peste ceafa ei, sărutul se transformă dintr-un gest dulce și prietenos într-o poruncă fermă și... Doamne! *Lacomă*. O devora de-a dreptul, iar Mallory nu se lăsă nici ea mai prejos, așa că la sfârșit nici unul dintre ei nu mai putea respira normal.

– Uau! exclamă ea clătinând din cap ca pentru a și-l limpezi. Ar trebui să ai grijă cu săruturile astea. Poți să-ți înnebunești de-a binele partenera.

Simțindu-se provocat, Ty se întinse din nou s-o sărute, însă ea sări în spate râzând.

– O, nu. Ești letal, știai?

– Sunt în continuare pe lista ta?

– Păi, hai să vedem. Dacă e o listă cu Tipi Defecți, iar tu doar îți umpli timpul cu ceva până pleci, se cheamă că ești Tipul Defect prin excelență. Îl studie cu ochii mijiți, apoi spuse: Pe de altă parte, ți-ai făcut apariția la ședința consiliului local – după ce ai evitat pe toată lumea de când ești aici – și mi-ai luat apărarea. Cine ești, Ty Garrison?

Aparent nu avea răspuns la această întrebare, căci își vârî din nou capul sub capotă.

– Când a fost ultima dată când ți-ai dus biata mașină la un service?

– Ăăă...

El clătină din cap și continuă să lucreze, bombănind ceva despre „lipsa de respect față de vehicul, chiar dacă e *într-adevăr* un rahat de mașină".

– Tu de unde ai învăţat să-ţi respecţi vehiculele? vru ea să ştie.

– De la tatăl meu. A fost mecanic în Marină.

– Ah. Deci e trăsătură de familie.

– Da. Iar mama era în Forţele Aeriene.

– Eşti pui de militar până în măduva oaselor, nu?

– E singurul mediu pe care l-am cunoscut vreodată, zise el în timp ce strângea de zor o piesă.

– De asta ai sprijinit programul pentru veterani de la Clinică, ghici ea. Şi, probabil, în virtutea experienţei personale. Îi trimisese un cec consistent şi îi ceruse să caute un consilier bun, unul capabil să ajute oameni precum Ryan. Exact asta intenţiona să facă. Ce fac acum părinţii tăi?

– Tata a murit în operaţiunea Furtună în Deşert. Mama s-a dus acum câţiva ani, din cauza unei pneumonii.

Inima lui Mallory stătu în loc, iar zâmbetul îi păli.

– Îmi pare rău, murmură ea, ştiind mai bine ca oricine cât de puţin ajutau acele cuvinte.

– Tot restul pare în regulă deocamdată, zise el îndreptându-se de spate. Am să vin după tine până acasă ca să mă asigur.

– Uite c-o faci din nou, oftă Mallory. Vrei să fii pe lista mea de Tipi Defecţi, dar te porţi ca un... *Tip Perfect.*

– Nu te lăsa amăgită, replică el posomorât. Sunt nepotrivit pentru tine. Complet nepotrivit.

În această privinţă nu avea nici o îndoială.

capitolul 12

Nu ciocolata e un înlocuitor pentru iubire. Iubirea e un înlocuitor pentru ciocolată. Ciocolata e mult mai de încredere decât un bărbat.

În duminica aceea, Mallory privea satisfăcută cum locuitorii din Lucky Harbor se înşirau în parcarea din spate a spitalului pentru a-şi spăla maşinile. Programul fusese stabilit dinainte şi, după cum se anunţase sus

şi tare, fiecare dintre membrii consiliului de administraţie acceptase să participe două ore.

Tariful era de douăzeci şi cinci de dolari. Un preţ piperat, dar oamenii plăteau pentru plăcerea de a vedea celebrităţile oraşului renunţând la ţinutele lor scumpe şi lucrând ca nişte oameni de rând.

Tura lui Mallory era de la douăsprezece la două, în acelaşi timp cu Matt, Josh şi Jane. Matt renunţase la uniforma de ranger silvic, iar Josh nu purta stetoscopul în ziua aceea. Amândoi erau îmbrăcaţi în şorturi de surfer.

Matt asculta muzică de pe iPod şi dădea uşor din cap, ocupându-se de maşinile clienţilor cu un zâmbet relaxat pe chip. Şi la bustul gol.

Mallory ştia că era obsedat de mersul la sală; muşchii lui tari şi aerul viril demonstrau că îşi petrecuse timpul cu folos. Probabil că acesta era unul dintre motivele pentru care coada clienţilor lui se întindea până la intersecţia următoare.

Josh se udase în timp ce spălase o camionetă, aşa că bumbacul subţire al tricoului bleu i se mula pe corp ca o a doua piele. Întrucât petrecea până la şaisprezece ore pe zi la spital, Mallory habar nu avea cum se explica trupul *lui* fabulos.

Coada lui era aproape la fel de lungă ca a lui Matt.

Jane purta pantaloni trei sferturi şi o cămaşă bărbătească. În vârstă de patruzeci de ani, era înaltă şi impunătoare şi arbora pe chip aceeaşi expresie feroce cu care nimicea totul din cale la Urgenţe.

La ea nu se prezentase nimeni la coadă.

– Nu înţeleg, îi spuse lui Mallory. Oamenii mă detestă. M-aş fi aşteptat să se înghesuie ca să mă vadă spălându-le maşina şi să-mi arate insistent fiecare pată ca să o frec de mână.

– Da. Ăăă... pot să-ţi ofer o sugestie?

– Nu ştiu, zise Jane aruncându-i o privire piezişă. Poţi?

– Suflecă-ţi mânecile, spuse Mallory ignorându-i tonul de Regină de Gheaţă. O, şi leagă-ţi poalele cămăşii

în dreptul buricului şi descheie-ţi primii trei nasturi de sus.

Jane lăsă să-i scape un hohot de râs ofensat.

– Poftim? Îmi cer să mă gătesc ca o pupăză?

– Da. Şi suflecă-ţi şi pantalonii. Nici măcar genunchii nu ţi se văd.

– Am genunchi noduroşi.

Mallory se uită la ea uimită.

– În regulă, eşti şefa mea, aşa că n-am să-ţi spun cât de mult te urăsc dacă *asta* te nemulţumeşte cel mai mult la corpul tău. Ceea ce am să-ţi spun însă e că dacă îţi deschei câţiva nasturi şi îţi legi cămaşa, nimeni n-o să se mai uite la genunchii tăi. O, şi apleacă-te în faţă. Cât ai clipi o să se formeze coadă şi la tine.

– Am *patruzeci* de ani, Mallory, se răsti Jane punându-şi o mână în şold.

– Exact. Ai patruzeci de ani, nu optzeci. Şi ai un corp mai atrăgător decât al meu. Când ai ieşit ultima dată cu un tip?

Jane reflectă la întrebare şi se strâmbă nemulţumită.

– Nu mai ţin minte.

Mallory întinse o mână şi îi descheie câţiva nasturi, lăsând să apară un decolteu remarcabil, apoi îi făcu semn să continue.

Jane îşi dădu ochii peste cap, dar îşi legă poalele cămăşii.

– Ştiam eu, suspină Mallory. Ai un abdomen superb. Acum, pantalonii.

Jane se aplecă să şi-i suflece. Imediat, trei maşini apărură la coadă.

Mallory rânji când Jane se îndreptă, semănând mult mai puţin cu rigida asistentă-şefă pe care o ştia toată lumea şi mult mai mult cu o femeie răvăşită, sexy, încrezătoare, cu o atitudine de zile mari.

– Vezi că am avut dreptate? o întrebă, arătând spre şirul de vehicule.

– Hmmm... Jane porni spre prima maşină. Sper că lasă bacşiş generos.

Mallory se întoarse la clienţii ei. Prima la rând era Amy, conducând o camionetă Toyota care-şi trăise epoca de glorie rămăseseră în urmă cu vreo două decenii.

– Glumeşti? pufni Mallory. Ai fi putut să-i pui fie pe Matt, fie pe Josh să robotească la hârbul ăsta, iar tu te-ai pus la coadă *la mine?* Poate *eu* ar trebui să fiu cea care să dea lecţiile de fată rea.

Privirea lui Amy se aţinti asupra lui Matt, care tocmai spăla BMW-ul Nataliei Decker. De profesie expert contabil autorizat, cu propria firmă de contabilitate, Natalia era o blondă minionă, care-i luase la rând pe toţi bărbaţii eligibili din Lucky Harbor, distrându-se cu ei cu o exuberanţă demnă de invidiat. În Matt încă nu-şi înfipsese unghiile, deşi, judecând după felul în care stătea atârnată pe geamul maşinii, făcea eforturi în acest sens.

Fără s-o bage în seamă, Matt freca energic bara de protecţie a maşinii, iar muşchii spatelui i se tensionau la fiecare mişcare. Era bronzat şi ud, şi arăta al naibii de sexy.

– Treci la coada lui, o îndemnă Mallory pe Amy. Măcar una din noi să-l vadă din faţă şi de aproape.

Amy îşi ascunse ochii în spatele unei perechi de ochelari de soare şi murmură ceva în barbă.

– Poftim?

– Nimic. Nu vreau să vorbesc despre asta. Ai de gând să-mi speli maşina, sau ce faci?

– Da, dar... felul în care te priveşte...

– *Nu* vreau să vorbesc despre asta.

– În regulă, dar asta va fi primul punct de pe ordinea de zi la următoarea întâlnire a Dependentelor de Ciocolată. M-ai auzit?

– Tu ai alte chestii cu care să-şi baţi capul.

– Da? Cum ar fi?

– Cum ar fi faptul că Tipul tău Defect este în spatele meu.

Mallory se întoarse să se uite şi încremeni la vederea maşinii sport clasice, precum şi a bărbatului sexy şi periculos din spatele volanului.

*

Ty se trezise înainte de ivirea zorilor și se dusese pe plajă, unde, spre surprinderea lui, îl găsise pe Matt așteptându-l. Îi aruncase o privire prelungă, dar Matt nu păruse să se sinchisească de faptul că nu era binevenit. Se mulțumise să înoate lângă prietenul său – cel puțin până când, incapabil să țină ritmul, se întorsese pe țărm.

– Te descurci bine, îi spuse când Ty ieși din apă.

Era adevărat; se descurca bine. Se simțea bine. Făcea progrese reale. În timp ce alerga pe plajă căzu o singură dată, și asta doar pentru că un crab îi apăru din senin în față, speriindu-l de moarte. Apoi, simțind nevoia să-și pună la încercare toate abilitățile, se duse la poligonul de tir. *Aceasta* era săptămâna când avea să primească aprobarea medicilor. O simțea.

Pe când se întorcea de la poligonul aflat la vreo cincizeci de kilometri de Lucky Harbor, o văzuse pe Mallory printre cei care spălau mașini. Purta un tricou și o pereche de pantaloni scurți și era udă și plină de clăbuc. Arăta ca o fată obișnuită care realiza o ședință foto pentru revista *Maxim*.

Atras ca de un magnet, se prezentase la coada ei. Când Mallory miji ochii, încercând pe furiș să vadă prin lumina intensă a soarelui până dincolo de parbrizul lui, Ty simți o căldură neobișnuită în pântec, senzație pe care n-ar fi putut-o explica nici în ruptul capului.

Își strânsese părul în creștet, dar mai multe șuvițe desfăcute i se lipeau umede de tâmple, obraji și ceafă. Ty știa că, dacă și-ar fi apăsat buzele pe gâtul acela delicat, Mallory ar fi scos un geamăt care l-ar fi străpuns până în adâncul ființei lui. Era o nebunie, își spuse. Devenise obsedat de dorința față de o femeie pe care nici în caz nu ar fi trebuit să o dorească.

– Hei, Misteriosule Tip Drăguț!

Ty tresări atât de tare, încât aproape își izbi creștetul de tavan. Nici măcar nu o auzise pe Lucille venind la fereastra din dreptul pasagerului. Aceasta zâmbi cu subînțeles:

– Vecinul meu are un Charger. Din 1970, cred. Are o problemă la partea din față. I-am zis că s-ar putea să fii interesat. Ești?

Un Charger era o chestie veche și drăguță. Lui Ty nu i-ar fi displăcut să pună mâna pe un exemplar.

– Da, sunt interesat.

– Asta e teribil de amabil din partea ta, spuse Lucille zâmbitoare.

Exact așa era și el, un tip teribil de amabil.

Mallory, care tocmai terminase mașina lui Amy, se postă în dreptul portierei lui.

– Bună. Mă bucur că ai terminat la timp.

Ty lăsă un zâmbet lent și sugestiv să i se întipărească pe buze. Dându-și seama ce spusese, Mallory roși până în vârful urechilor.

– Ridică-ți geamul, îl avertiză ea. Altfel o să te trezești ud tot. După o clipă izbucni: Fir-ar să fie, acum *orice* spun pare o aluzie deocheată!

Ty ridică geamurile, iar Mallory se apucă de treabă, apăsând energic buretele pe caroserie. Spre amuzamentul lui, părea fâstâcită și doar o idee iritată.

Brațele ei se dovedeau surprinzător de tonifiate. Tricoul albastru-închis, cu decolteu modest, se udase și îi stătea lipit pe corp, iar șortul strâmt din denim îi punea în valoare picioarele zvelte. Tocmai făcuse un pas în spate, încercând să verifice dacă reușise să clătească tot șamponul, când Ty coborî geamul.

– Ai grijă, altfel ai să te împiedici în...

Găleata cu șampon.

Prea târziu. Mallory se împiedică și, cu un țipăt uimit, căzu.

Ty sări din mașină exact în clipa în care ea apucă din reflex capătul furtunului înainte de a ateriza cu fundul în găleata plină de spumă.

Un jet puternic de apă țâșni din furtun și îl izbi în piept.

– O, Doamne, gemu ea opintindu-se să iasă din găleată. Îmi pare rău!

Josh și Matt se grăbiră să-i vină în ajutor, însă Ty ajunse primul la ea.

– Ești bine?

– Nu-ți face griji. Am suficientă protecție aici, zise ea punându-și mâinile pe fundul ud leoarcă.

– Ești sigură? Josh o prinse de braț și îi studie încruntat piciorul. Sper că nu te-ai rănit din nou la glezna pe care ți-ai fracturat-o anul trecut?

– Nu. Râse ușor, vizibil stânjenită, dar resemnată. Spune-mi că nu mi-a făcut nimeni poză.

– Toată lumea e prea ocupată să se holbeze la Jane, o asigură Matt. Azi arată cu totul altfel, trebuie să recunosc.

Se uitară cu toții înspre asistenta-șefă, care într-adevăr arăta *foarte* diferit față de cum o știau. Zâmbea.

Cineva aflat la coadă apăsă pe claxon și țipă:

– Doctore Scott!

Când Josh înjură în barbă, Mallory râse și îl lovi ușor în piept.

– Te strigă femeile, doctore. Ar fi bine să te întorci la ele. Și nu uita să le oferi ceea ce își doresc.

– O mașină curată?

– Ocazii din belșug să-ți vadă fundul când te apleci.

Cu o strâmbătură, medicul porni spre clienții lui. Mallory se întoarse spre Ty, și abia atunci observă cât era de ud.

– Eu te-am adus în halul ăsta?

– Ai de gând să-mi spui că nu ai făcut-o intenționat?

– N-am făcut-o intenționat, ți-o jur! Dacă ar fi fost cu intenție, m-aș fi lipsit de partea stânjenitoare cu găleata, crede-mă.

Matt era ocupat să flirteze cu drăguța proprietară blondă a mașinii pe care o spăla, însă Josh nu-și lua privirea de la ei. Josh era un om bun, unul dintre cei mai buni din câți cunoscuse Ty vreodată. Dar în același timp se afla și el pe lista lui Mallory, iar Ty nu era suficient de evoluat pentru a-i dori tot binele din lume cu ea.

– Mallory.

– Da?

– Pe Josh poți să ți-l ștergi de pe listă.

Mallory își înghiți hohotul de râs când Ty își dezlipi tricoul ud leoarcă de pe piele și își scoase din toc arma, un Glock. În acel moment își dădu seama că întreaga parcare se cufundase în tăcere. Toată lumea se holba la el. De fapt, nu la el. La pistolul lui. Dumnezeule!

– S-a udat, explică el. Pistoalelor nu le face bine să se ude.

Matt se îndepărtă de mașina la care lucra și veni lângă Ty într-un gest de solidaritate.

– E în regulă, Ty are permis de portarmă.

Își puse o mână pe umărul lui Ty, iar cu cealaltă salută pe cineva care tocmai apăruse în parcare.

Cu toții se întoarseră la activitățile lor de până atunci, lăsându-le celor doi bărbați puțină intimitate.

– Eu tot îți spun că aici te afli în Lucky Harbor, nu în Orientul Mijlociu, bombăni Matt. Cum Ty îl privi în tăcere, adăugă oftând: Știi programul ăla pentru veterani pe care îl sponsorizezi în cadrul Clinicii de Servicii Medicale? Cel pentru care i-ai cerut lui Mallory să găsească un consilier bun? Ar trebui să te gândești să apelezi la el.

– Sunt bine.

– Mă bucur să aud asta. Eventual ai putea face un efort să fii și fericit. Asta știi ce înseamnă? Că poți scăpa basma curată din aproape orice dacă zâmbești. Ar trebui să încerci cândva.

– Da, am să țin cont de asta.

Lui Ty nu-i venea să zâmbească. Habar nu avea de ce se mai afla acolo. Piciorul lui era în regulă. Și totuși, se oprise la spălătoria de mașini pentru că Mallory arăta apetisant în pantaloni scurți. Tocmai acceptase să repare Charger-ul cuiva. Ce naiba făcea? Cât de curând avea să dispară, s-o șteargă de acolo, continuându-și viața de nomad.

Atunci de ce naiba se purta ca și cum ar fi avut de gând să rămână? De ce lăsa să se închege relații de prietenie? De ce își făcea planuri? Nu îi era sortită lui această viață într-un orășel de nicăieri. Nu-i stătea în fire să-și formeze legături și rădăcini.

Se duse să plătească. Și-ar fi luat la revedere de la Mallory, dar aceasta era ocupată cu o altă mașină. Urcă la volan, însă ceva îl făcu să-i mai arunce o ultimă privire

tinerei femei. Din celălalt capăt al parcării o văzu stând și ea cu ochii ațintiți asupra lui, cu o expresie intensă și gânditoare.

Fără regrete, spusese ea.

De data asta avea să existe cel puțin un regret, își zise Ty. Un regret pe nume Mallory Quinn.

Seara le găsi pe Mallory, Grace și Amy așezate la o masă din Eat Me, cu câte o furculiță în mână și un tort pe platoul din mijloc. Ședința Dependentelor de Ciocolată începuse.

- Deci, spuse Grace, lingându-și furculița. Se fac angajări la magazinul de amenajări interioare. Proprietarul, Anderson, m-a invitat în oraș.

- Nu face asta, spuseră deodată Amy și Mallory.

- E drăguț, oftă Grace. Dar aș prefera să mă angajez. Mi-am depus candidatura. Vreau din tot sufletul să-mi găsesc fericirea.

- Și crezi că ai să ți-o găsești numărând cuie? întrebă Amy.

- Pe tine te satisface să strângi farfurii? replică Grace.

- Îmi lasă o grămadă de timp liber ca să fac în liniște ceea ce îmi place, zise Amy ridicând din umeri.

- Anume?

- Să desenez.

- Ideea era să lași oamenii să se apropie de tine, îi aminti Mallory. Așa ai decretat chiar tu, ai uitat? Desenatul e o activitate solitară.

Amy își înfipse furculița în tort pentru a lua o îmbucătură considerabilă.

- Încă exersez. O studie pe Mallory. Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat azi?

- Ce s-a întâmplat azi?

- Vai, nu știu - ce zici de faptul că MTD poartă armă?

- MTD?

- Misteriosul Tip Drăguț. Ty Garrison. Ăla sexy. Tipul care te face să zâmbești tâmp de câte ori îi auzi numele.

- Nu zâmbesc tâmp.

Amy se uită la Grace, care scoase imediat o oglinjoară din poșetă și o ținu în fața lui Mallory.

Când își observă expresia vag radioasă și - fir-ar - zâmbetul tâmp, Mallory se străduí din răsputeri să și-l șteargă de pe chip.

- E din cauza tortului de ciocolată.

Amy tuși pentru a-și ascunde un hohot de râs disprețuitor.

- Hopa, făcu Grace.

- Îmi place de el, recunoscu Mallory.

- Iar asta e de rău? Ți-ai propus să-ți deschizi aripile, să încerci ceva nou. Acum se întâmplă.

- Cu un tip care ar putea să-i frângă inima, spuse Amy. Asta e, Mal? Ți-e frică?

- Tremur ca un iepuraș, mărturisi Mallory. Nu s-a ales mare lucru din încercarea mea de a fi o fată rea.

Ty înotă sub clar de lună, apoi alergă pe plajă într-un ritm vioi, fără nici o căzătură. Făcea progrese.

Când termină să-și tortureze corpul, când fiecare mușchi îi tremura de extenuare, se duse să se culce, sperând că era prea obosit pentru coșmaruri.

Noaptea începu bine. Visă expediția de salvare a fiicei unui diplomat din Istanbul, apoi îi reveni în minte o altă misiune, când „rechiziționaseră" anumite componente dintr-un colțișor uitat de lume din Irak, componente care, laolaltă cu cele care urmau să fie livrate în scurt timp, ar fi devenit o uriașă amenințare teroristă. Apoi visul îl purtă la ziua când reușiseră să ajungă la un autocar plin de jurnaliști britanici și americani înainte ca aceștia să fie răpiți...

Toate aceste misiuni se încheiaseră cu succes. În clipa următoare însă, visul o luă într-o direcție catastrofală.

Se trezi aruncat dintre fiarele în flăcări. Urechile îi țiuiau și, deși vedea incendiul din jurul lui, nu auzea nimic. Era ca într-un film fără sunet.

Oamenii lui. Se târî pe burtă până la Kelly, însă acesta murise deja. Îi găsi pe Tommy și Brad și îi ajută cât putu, după care se duse să-l caute pe Trevor. Acesta se afla pe cealaltă parte a epavei, chinuindu-se să respire, cu pieptul zdrobit.

Ty nu putu să facă nimic altceva decât să-l țină în brațe până se stinse...

Se trezi singur în pat, nu pe un nenorocit de munte de la capătul lumii.

– Dumnezeule, șopti, trecându-și degetele prin părul umezit de sudoare. *Dumnezeule.*

Deși era două noaptea, își luă blugii și îi îmbrăcă nervos. Telefonul mobil, care anunța un mare număr de apeluri nepreluate, fără îndoială de la Frances, fu îndesat în buzunar. La fel și flaconul gol de Vicodin.

Urcă în Mustang și îi porni motorul, apoi, fără să știe ce-l apucase, o luă în direcția casei lui Mallory. Îi aflase adresa ușor, semn că nu era singura capabilă să obțină informații confidențiale. După toate probabilitățile, făcuse rost de numărul lui de mobil consultându-i – prin încălcarea tuturor regulamentelor – fișa medicală.

Demersul ei îl amuza și-l intriga deopotrivă, o combinație ucigătoare.

Casa lui Mallory se afla într-un cartier mai vechi. O suburbie americană clasică. Fațada fusese zugrăvită recent, iar curtea era bine îngrijită, spre deosebire de hârbul pe care-l conducea.

Acesta era și motivul pentru care se afla acolo, se minți el.

Îi luă cu totul șase minute să-i înlocuiască alternatorul cu cel pe care-l adusese tocmai de la Seattle. Își puse sculele înapoi în mașină și dădu să urce la volan când auzi zăvorul deblocându-se. În clipa următoare, ușa din față a casei se deschise.

Mallory stătea în prag, inundată de lumina ce se revărsa atât de pe verandă, cât și de la becul din interior. Părul îi era înfoiat ca un nor răvășit în jurul feței și al umerilor, iar de sub marginea halatului i se iveau picioarele desculțe.

– Ty?

Se alesese praful de încercarea lui de a rămâne neobservat.

– Ce faci? întrebă ea.

Interesantă întrebare. Nu avea nici cea mai vagă idee ce naiba făcea. Nici una. Absolut nici una. Închise portiera mașinii și se apropie de ea cu pași hotărâți.

– Ty?

El nu îi răspunse. Dacă Mallory ar fi dat înapoi un singur pas sau i-ar fi spus că era nebun sau i-ar fi dat cel mai mic semn că nu era bine-venit, s-ar fi răsucit pe călcâie și ar fi plecat, cum o mai făcuse.

În mod cert, se aștepta să fie intimidată. Văzuse expresia de pe chipul ei la spălătorie, când pusese mâna pe pistol.

Mallory îl surprinse însă venindu-i în întâmpinare. Trupul ei răspunse la atingerea lui cu un ușor tremur care îl făcu să se simtă al naibii de util. Nu cumva era exact ceea ce își dorise? Să fie util din nou?

Insistă să își spună că, oricât ar fi fost de curios și de atras de ea, dacă Mallory nu ar fi făcut primul pas în seara licitației, el nu ar fi inițiat nici un fel de interacțiune intimă.

Mințea de înghețau apele. Ea îl asigurase că tot ce își dorise fusese o singură noapte, iar el se străduise al naibii de tare să o creadă, dar reușiseră cumva să se afunde tot mai mult.

Mallory era ca un drog, genul care provoca o dependență foarte puternică. Mai mult, era destul de sigur că începea să se lege emoțional de el. Habar nu avea cum să reacționeze la așa ceva, nici cum să-și gestioneze propriile sentimente, care ajunseseră să-l încurce. Întreaga poveste cu evitarea oricărui atașament emoțional se dusese pe apa Sâmbetei, pentru că Mallory Quinn se atașa de orice persoană pe care o cunoștea și avea darul de a contamina și pe alții cu această tendință.

Tânjea după orice fel de contact cu ea cu o disperare pe care n-o mai trăise până atunci, lucru care îl descumpănea. Ce rost mai avea însă toată analiza când femeia din fața lui avea buzele întredeschise, obrajii colorați în trandafiriu și ochii încinși de dorință? Incapabil să se împotrivească atracției, o prinse în brațe și trecu pragul, închizând ușa în urma lui cu piciorul.

Ajunseră în hol împleticindu-se, cu gurile lipite, izbindu-se de suportul de umbrele și răsturnându-l când ea se împiedică într-o pereche de pantofi și se izbi de un cuier. Râdeau amândoi când el o răsuci pe călcâie și o lipi de o măsuță din lemn de cireș cu oglindă.

Lui Ty îi pieri amuzamentul când Mallory lăsă să-i scape un geamăt plin de dorință. Își dorea să-l audă din nou, simțea nevoia să-l audă din nou. O sărută în punctul sensibil din spatele urechii, apoi pe linia obrazului, apoi pe gât. Zăbovi o clipă îndelungată în scobitura de la baza gâtului ei, pentru că, da, de acolo putea să-i smulgă iarăși acel sunet și să-i facă mâinile tremurătoare să se încleștеze pe umerii lui.

– Tocmai te visam, spuse ea încet.

Ty se bucură, cu atât mai mult cu cât visul lui fusese desprins direct din iad. Până în acel moment nu știuse cât de mare nevoie avea de acest lucru, de *ea*.

– Povestește-mi.

– Ne aflam la licitație. Degetele ei își croiră drum în părul lui, făcându-l să se înfioare. Luam la rând tot mobilierul.

– Luam la rând tot mobilierul?

– Da, știi tu... Ezită. O făceam pe fiecare mobilă, șopti ea îmbujorată.

Ty se dădu în spate suficient cât să o poată privi în ochi.

– După ceea ce am făcut în noaptea aia, încă te simți rușinată când pomenești de „a o face"? Mallory îl îmbrânci, dar el, în loc să se retragă, o strânse cu putere în brațe. Ia zi, cu ce piesă de mobilier am început?

– Acum nu mai vreau să îți spun, replică ea îmbufnată.

– Spune-mi, o ispiti el, trecându-și scurt limba peste lobul urechii ei și ronțăindu-l mărunt.

– O masă, îngăimă Mallory.

– Ți-am pus-o pe o masă? rânji el.

Ea scoase un sunet care era doar pe jumătate stinghert acum, cealaltă jumătate fiind excitație pură.

– Spune-mi că te-am întins acolo strict pentru plăcerea de a te privi și m-am desfătat cu toate punctele tale sensibile, îi ceru el.

Roșie ca un rac, Mallory se holbă la mărul lui Adam care pulsa în gâtul lui.

– Nu. M-ai... ăăă... aplecat peste masă și apoi, știi tu, m-ai luat pe la spate.

Asta îl ajuta teribil de mult să se distanțeze de ea. Era tare ca piatra. Poate că distanțarea nu era o idee bună. Poate că aveau nevoie de asta, aveau nevoie să o facă pur și simplu, ca să se lecuiască unul de celălalt.

Cu blândețe, o îndemnă să se întoarcă spre oglinda de deasupra măsuței.

– A fost doar un vis, murmură ea.

– Nu trebuie să fie.

Mallory urmări în oglindă cum mâinile lui puternice le prinseră pe ale ei, le traseră în sus și le petrecură pe după gâtul lui, unde nu aveau să mai reprezinte un obstacol.

Aerul sfârâia de electricitate. Și dorință. Atât de multă dorință...

– Ce porți pe sub halatul ăsta? Când ea își mușcă buza de jos, nevrând să răspundă, Ty insistă: Mallory!

– Nimic.

Ty gemu. Trupurile lor erau atât de strâns lipite, încât între ei n-ar fi încăput nici o coală de hârtie, se gândi el începând să-i dezlege cordonul halatului.

– Îți dorești asta?

– Păi...

– Da sau nu, Mallory.

– *Da*.

Cordonul căzu, iar halatul începu să se desfacă.

– Stai, icni ea. Sunt... Sunt... Nu pot să mă uit.

Și totuși nu își desprinse mâinile de pe gâtul lui, nici privirea lacomă din oglindă. Ochii ei rămaseră ațintiți asupra degetelor lui când acestea prinseră marginile halatului.

– Vreau acces deplin de data asta, o informă el.

– O, Doamne. În regulă, dar...

Se întrerupse să-și privească fascinată silueta când Ty îi desfăcu încet halatul.

– Mallory, șopti el, conștient că acela era trupul la care visase dintotdeauna. Ești atât de frumoasă!

Mâinile lui urcară de pe pântec până la sâni, pe care-i prinseră în căuşul palmei. Degetele lui mari trecură uşor peste sfârcurile ei catifelate, smulgându-i un nou icnet de pe buze, după care, spre frustrarea ei, se îndepărtară.

Îi desprinse mâinile de pe gâtul lui şi îi trase halatul de pe umeri, lăsându-l să cadă la picioare, apoi îi conduse palmele spre masa de scris, forţând-o să se aplece. Îi strânse blând degetele, indicându-i că voia să rămână aşa.

Mallory avea o expresie dulce şi încrezătoare care, în combinaţie cu legănatul sexy al sânilor şi unduirea aproape nestăpânită a şoldurilor ei spre mădularul lui, îl scoase din minţi.

Îi prinse în palme sânii plini şi superbi şi se jucă alene cu sfârcurile înainte de a-şi lăsa o mână să alunece în jos, între picioarele ei.

– A... aici? Chiar nu ar trebui...

– Nu?

– Nu, şopti ea, apoi îşi desfăcu picioarele pentru a-i face mai mult loc.

Să se strecoare între pliurile feminităţii ei era o senzaţie extraordinară. Ty gemu când descoperi cât era de udă. Degetele lui explorară fiecare milimetru din floarea fierbinte, pulsând de dorinţă, până când ea începu să se unduiască din nou. Cu ochii închişi şi capul lipit de pieptul lui, îşi încleştă degetele pe masă până i se albiră încheieturile.

– Priveşte, îi aminti el.

Mallory deschise ochii şi îşi aţinti privirea asupra propriului trup, gol-puşcă, aplecat peste masă, cu mâna lui bronzată peste sânul ei palid şi cealaltă mână mişcându-se leneş şi languros între picioarele ei.

– Oh, şopti ea. Arătăm...

– Sexy.

Când el îşi strecură un deget umed în adâncurile ei, Mallory scoase un mic ţipăt nearticulat şi începu să se zbată.

– Ty...

– Spune-mi.

– În mine, gâfâi ea, cu respiraţia tăiată. Te rog, în mine.

– Vreau să termini mai întâi.

O privi înfiorându-se, continuând să se ţină ascultătoare de marginea mesei, atât cât putea. O simţi tremurând de dorinţă, aşa că mai adăugă un deget şi puţină presiune cu degetul mare în timp ce o muşca mărunt de la ceafă până la umăr. Tensionată precum coarda unui instrument, Mallory respira greoi, gâfâit, cu spatele şi fundul împinse spre el, cu braţele încordate, cu faţa încremenită într-o expresie de extaz.

– *Ty.*

– Sunt aici, o asigură el, moment în care o împinse violent în braţele orgasmului.

Ar fi căzut în genunchi dacă nu ar fi prins-o el.

– *Acum*, îi ceru cu răsuflarea tăiată. Ia-mă acum.

Nefiind genul care să refuze o doamnă, se dezbrăcă în pielea goală, înşfăcă un prezervativ din buzunar şi şi-l puse înainte de a se împinge în ea.

Mâna lui o găsi pe a ei în locul unde stătea încleştată pe masa de lemn şi o strânse. Se aplecă peste trupul acela zvelt, care încă mai tremura de la orgasm, vrând să-i lase o clipă de răgaz, dar când ea îşi împinse nerăbdătoare fundul dulce spre el, începu să se mişte ritmic.

Mallory primi cu bucurie fiecare pătrundere a mădularului tare, arcuindu-şi spatele pentru a cere mai mult.

„Nu mai eşti aşa timidă acum", se gândi el inundat brusc de foame şi de o nevoie posesivă de a o proteja.

Nu-şi putea lua ochii de la ea, chiar dacă fiecare terminaţie nervoasă din trupul lui îi striga să-şi dea drumul odată. Mistuit de focul pe care i-l stârnise Mallory în pântec, îşi zise că nu mai putea să reziste mult timp. Nu mai conta însă, pentru că ea încremeni şi ţâşni din nou în abisul orgasmului, cu muşchii încleştaţi în unduiri erotice, senzuale.

Dar nu era de-ajuns. Era prea mult. *Era totul.* Cu un geamăt gutural, îşi îngropă faţa în părul ei şi se lăsă în voia exploziei orbitoare de plăcere.

Reuşi să îşi recapete controlul suficient cât să se lase pe podeaua tare înainte ca genunchii ei s-o atingă.

O întoarse cu fața spre el și, dezmierdându-i gâtul cu nasul, o trase strâns la piept. După o clipă, o împinse ușor ca s-o privească.

- Ești bine?

- Asta e un cuvânt cam slab pentru ceea ce am trăit, murmură ea desenându-i cu un deget conturul buzei de jos. Pun pariu că ai putea găsi ceva mai bun.

- Sunt mai degrabă genul de tip care arată, nu descrie în cuvinte, replică el mușcându-i ușor degetul.

- A, da?

- Da.

- Atunci arată-mi, îl îndemnă ea în șoaptă.

capitolul 13

Lasă bărbații – prefer să mă îndrăgostesc de ciocolată!

Mallory nu știa ce îl adusese pe Ty la ea în toiul nopții sau ce intenționase să facă, însă faptul că stătea gol în mijlocul casei era un început al naibii de bun.

Sau un sfârșit bun.

Roși când el râse și se aplecă să o sărute, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Coborî cu un deget pe pieptul lui, apoi peste un șold, moment în care descoperi o protuberanță nefirească. Studiind cicatricea neregulată care i se întindea de la intersecția coapselor până la genunchi, se gândi îngrozită la ceea ce suferise.

Își dădu seama că ea stătea foarte comod așa cum era cuibărită la pieptul lui, însă poziția nu ar fi avut cum să fie confortabilă și pentru el.

- Piciorul tău e în regulă?

- În clipa de față nici nu-l simt.

Mallory râse, ușurată să simtă că tensiunea din trupul lui masiv se risipise puțin.

- Bun. Știu că ai dureri de la accidentul de mașină.

- Acum mi-a trecut. Dar nu a fost un accident de mașină. A fost un accident de avion, spuse el cu o strâmbătură.

- Ai supraviețuit unui accident de avion? întrebă ea șocată.

- Nu asta a fost partea cumplită, ci zilele care s-au scurs până la operațiunea de salvare.

- O, Ty, șopti ea. Cât de grav a fost?

- Destul de grav.

- Și rănile tale?

- Coaste fisurate, fractură la încheietură, fractură de claviculă. Câteva răni interne, plus piciorul. Măcar am scăpat cu viață, spre deosebire de toți ceilalți, spuse el posomorât.

Mallory nu putea nici măcar să-și imagineze durerea oribilă pe care o îndurase. Zile întregi! Cât despre restul... El fusese singurul care supraviețuise.

Își trecu ușor degetele peste pieptul lui, simțindu-i tremurul fin al mușchilor. Ultimele zvâcniri de după o partidă grozavă de sex, poate. Sau amintiri. Murmură:

- Prietenii tăi. Cei de care mi-ai mai pomenit. Atunci i-ai pierdut.

- Da. Echipa mea.

- Ai fost...

- Mallory, o întrerupse el clătinând din cap. *Chiar* nu vreau să vorbesc despre asta.

- Știu. Își încleștă degetele pe medalionul pe care-l purta la gât, înțelegându-i durerea. Nici despre Karen nu vrea nimeni să vorbească niciodată. Dar ea a fost foarte importantă pentru mine. Multă vreme după moartea ei nu puteam suporta nici măcar să mi-o amintesc, cu atât mai puțin să aduc vorba despre ea.

Ty oftă și o trase mai aproape, îngropându-și fața în părul ei.

- Cum a murit?

- A luat un flacon de medicamente. Îl simți încremenind. Avea optsprezece ani, continuă Mallory. Și era însărcinată. Legistul a decis că a fost supradoză accidentală, dar... Închise ochii și clătină din cap. Nu a fost. Nu accidentală, adică. A făcut-o intenționat.

- O, Dumnezeule, Mallory. O prinse mai strâns. Din câte înțeleg eu, nu ai fi avut cum să o salvezi.

– Eram surori. Știam că are o problemă cu drogurile. Ar fi trebuit să...

– Nu, spuse el ferm, dându-se în spate pentru a o privi în ochi. Nu poți să faci nimic, *absolut nimic*, ca să ajuți pe cineva care nu vrea să fie ajutat.

Era atât de regretabil de adevărat, încât Mallory abia reuși să îngaime:

– Și cum depășești momentul?

– Mergi mai departe. Faci orice e necesar pentru a rămâne pe picioare. Îți continui viața.

Mâinile lui își reluaseră dezmierdările tandre. Simțind cum îi urca dorința în pântec, Mallory îi murmură numele, disperată să îl aibă din nou.

Mângâierile lui deveniră atunci mai intense, până când o lăsară fără suflare.

– Îți continui viața. Bun plan... O, Doamne, șopti ea când Ty îi prinse un sfârc în gură și supse cu forță. Credeam că discutăm acum.

– Tu n-ai decât să discuți după pofta inimii, spuse el blând, apoi, cu mult mai puțină blândețe, o făcu din nou să-și iasă cu totul din minți.

Mult, mult mai târziu, Mallory se întinse pe podea, complet vlăguită, și murmură:

– A fost o discuție excelentă.

Ty se trezi întins pe spate, cu podeaua lipită de șira spinării, cu o femeie caldă și satisfăcută cuibărită la pieptul lui. O posedase acolo, pe podea, iar vânătăile de pe genunchi o dovedeau. Se opinti să se ridice, apoi o luă și pe Mallory pe sus. Trebuia să-i spună lui Josh că dacă piciorul lui rezista cu brio la un maraton de sex, putea să reziste la orice altă încercare.

– Nu, murmură ea, foindu-se în brațele lui. Nu vreau să mă ridic încă.

Ty știa că la muncă stătea în picioare câte douăsprezece ore pe zi, uneori chiar mai mult, așa că hotărî s-o lase să mai doarmă.

Peste un timp, când se trezi, bătu rapid din pleoape și exclamă:

– Ty?

„Ei bine, cine altcineva?" se gândi el.

– Unde mergem? întrebă ea somnoroasă.

– În pat.

Avea de gând să o culce și să dispară naibii de acolo, înainte să facă vreo idioțenie, cum ar fi fost, spre exemplu, să adoarmă lângă ea. Sexul era una, dar petrecerea nopții împreună însemna cu totul altceva.

„Idiotule, deja e altceva..."

În dormitor, când văzu cele două animale de pluș sprijinite pe perne, fu năpădit de o emoție bizară, genul de emoție care îi încerca pe adolescenții neghiobi și chinuiți de hormoni atunci când li se punea pata pe cineva.

Se aplecă s-o așeze în așternuturi, însă Mallory îl trase peste ea.

– Mi-e frig!

Ty trase plapuma peste amândoi. Avea s-o încălzească puțin cu trupul lui, doar până se oprea din tremurat, își promise. Odată ce Mallory adormea, intenționa s-o șteargă de acolo.

– Mmm, oftă ea fericită, apăsându-și fața pe gâtul lui și lipindu-și degetele înghețate de la picioare de gambele lui. Ce bine e!

– Nu rămân, declară Ty, neștiind prea bine dacă i se adresa femeii cuibărite în brațele lui sau propriului libido.

Oricum nu mai conta. Două minute mai târziu, Mallory respira încet și profund, cufundată în somn.

Părul ei se revărsa peste fața lui, iar sânii ei goi erau lipiți de pieptul lui. Își ținea o mână cuibărită între trupurile lor, iar cealaltă jos, pe abdomenul lui. Dintr-odată, tresări și murmură ceva care aducea a „Scutește-mă, Jane".

Zâmbind, Ty o mângâie pe spate.

– Șșștt.

Ea se liniști imediat cu un oftat adânc, plin de încredere. Caldă. Lipită de el ca o a doua piele.

Dumnezeule! Nu voia să o trezească, dar nu voia nici să rămână peste noapte. Nu făcea asta niciodată cu o femeie. Niciodată.

Totuși, sedus de căldura ei tandră și generoasă, închise ochii. În clipa următoare adormi, încolăcit în jurul ei.

La un moment dat simți coșmarul începând să prindă forță, să-l tragă spre el. Din fericire, reuși să se trezească înainte să se dea în spectacol. Era încă întuneric. Prea întuneric. Își luă tiptil blugii și porni spre ușă, dar o mână îl atinse pe braț, făcându-l să încremenească de spaimă. Răsucindu-se pe călcâie, dădu ochii cu Mallory.

„Unde ți-e vigilența, Garrison?" Iritat, se smulse de sub mâna ei și făcu un pas în spate, dar se lovi în plin de clanță, care îl împunse dureros în șale.

- La dracu', Mallory.

- Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii. Luminată doar de raza de lună care se strecura printre obloanele dormitorului, îl privea cu îngrijorare, așa cum, cu doar câteva ore în urmă, îl privise cu o pasiune infinită. Ești bine?

Acela fu momentul în care Ty făcu pasul greșit. Ar fi trebuit să mintă și să spună că da. Ar fi putut s-o facă, ușor. Dacă ar fi zâmbit și ar fi sărutat-o, ea l-ar fi crezut, fără îndoială. Ar fi crezut orice minciună gogonată, pentru că avea încredere în el.

Pur și simplu așa era Mallory.

Însă el își propusese să se distanțeze, nu? Prin urmare, se încălță rapid și își luă portofelul și cheile.

- Ty?

Venea după el pe coridor; îi auzea lipăitul picioarelor desculțe. „O să i se facă frig din nou", fu singurul lui gând stupid.

Mallory îl ajunse din urmă la intrare. Și de-abia când îi simți degetele coborând pe spatele lui gol își dădu seama că își uitase cămașa.

- Ai avut un vis urât?

- Nu, negă el fără să clipească.

Ea se mulțumi să-l mângâie din nou pe spate.

- În noaptea aceea furtunoasă ai avut un coșmar. M-am gândit că poate s-a întâmplat din nou aici.

- Nu-i asta, murmură el sprijinindu-și fruntea de ușă.

- Atunci ce s-a întâmplat? Întreaga situație a devenit puțin prea reală?

- Trebuie să plec.

- Fără cămașă? Ty se răsuci, și atunci își dădu seama că Mallory îi purta cămașa. Rămâi, îl rugă ea. Dormi cu mine. Nu am să spun nimănui.

Ty înțelese că singura ei intenție era să-l ajute, însă el nu-i voia ajutorul. Nu voia ajutorul nimănui. Era în regulă. Tot ceea ce îi trebuia era să se poată întoarce la muncă. Și eventual să se îngroape iarăși adânc în ea, pentru că acolo nu simțea durerea. Acolo se simțea fantastic. Dar dacă ar fi posedat-o din nou, nu ar mai fi plecat niciodată.

- Nu pot.

- Dar...

Deschise larg ușa și ieși fără cămașă în aerul răcoros al nopții, plecând înainte ca ea să apuce să-și termine restul frazei.

Mallory se trânti pe pat și își ațintì privirea în tavan, bântuită de expresia de pe chipul lui Ty când plecase. Ar fi trebuit să fie iritată de atitudinea lui grosolană. Cu toate astea, nu era. Dar nici nu putea să identifice exact *cum* era.

Aventura aceea ar fi trebuit să fie doar o distracție, o mică incursiune în viața unei fete rele. Devenise însă mult mai mult de-atât, lucru care i se părea deopotrivă înspăimântător și minunat.

Cum putea să dorească un Tip atât de Defect? Mai ales că, oricât ar fi încercat, în ciuda aptitudinilor ei, nu putea să vindece durerea care îl măcina, tot așa cum nu putuse să se vindece nici pe ea însăși.

În dimineața următoare, după ce ajunse la muncă, fu chemată în oficiul asistentelor.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Camilla, care se afla în spatele biroului.

Camilla zvâcni din cap spre hol. Mallory se întoarse și dădu ochii cu un bărbat foarte familiar, înalt, cu umerii lați, care se sprijinea de perete cu un aer nepăsător.

- Îmi iau o pauză, îi spuse Camillei, după care se apropie de Ty. Bună.

- Bună. Ai un minut?

– Poate chiar două.

El nu zâmbi, ceea ce nu anunța nimic bun. Simțind mult prea intens ochii – și urechile – Camillei ațintite asupra lor, Mallory îi făcu semn să o urmeze. Coborâră pe scări până la cantina de la parter, unde se așezară la o masă din colț.

Erau singuri, în afară de un îngrijitor care spăla podeaua.

– Miroase ca într-o popotă, remarcă Ty.

– Pun pariu că mâncarea era mai gustoasă la popotă.

– Eu pun pariu că nu.

Ty își lipi coapsa caldă de a ei pe sub masă. Purta niște blugi uzați și o cămașă indigo cu mânecile suflecate până la coate.

Arăta superb. Iar ei îi era teamă că venise să-i spună că timpul lor expirase, că urma să plece.

– Dorești ceva? Cafea? Ceai? Clătite? „Pe mine?" Au niște clătite grozave...

– Nimic. Mallory...

– Un sendviș, spuse ea cu disperare. Ce-ai zice de un sendviș? Pe toți dracii, mie sigur mi-ar pica bine un sendviș.

Sări în picioare, dar el o înșfăcă de încheietură.

În regulă. Era capabilă să facă față situației, *oricare* ar fi fost aceea; prin urmare se așeză încet la loc, pregătită sufletește pentru un adio.

Ty o privea în stilul lui caracteristic, detașat și calm.

– Ești bine? Pari agitată.

– Hai, spune-o odată. Ia-ți adio și gata. Nu-mi închipui că ți-e prea greu.

– Crezi că am venit să-mi iau adio? zise el ridicând din sprâncene. Și că nu mi-ar fi greu să o fac?

– Ți-ar fi?

Ty o studie câteva clipe cu o expresie indescifrabilă, apoi spuse:

– Nu am venit să-mi iau adio. Nu încă, în orice caz.

– Aha. Dădu din cap, știind că ar fi trebuit să fie ușurată, dar nu era. Cumpănindu-și atent vorbele, Mallory rosti: Vreau să-ți cer o favoare. Când *va fi* timpul

să pleci, vreau s-o faci pur și simplu. Nu-ți lua adio. Doar pleacă.

– Vrei să plec fără un cuvânt.

– Da. Gâtul îi era sufocat de emoție. Și inima la fel. Cred că așa ar fi cel mai bine.

Se ridică și dădu să plece, dar el o prinse de mână.

– Voiam să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Am fost un dobitoc.

Ea se înmuie și, strângându-l blând de degete, se așeză înapoi.

– Ei bine, poate că „dobitoc" e un termen cam aspru. Mă gândeam mai degrabă că ai reacționat ca o pisică fricoasă.

Ty izbucni într-un hohot de râs aspru.

– Da. Și asta.

– Înțeleg, să știi.

– Nu ar trebui.

– De ce? Pentru că eu nu am înfruntat niciodată ceva care mă bântuie?

– Îmi pare rău pentru Karen, spuse el privind-o în ochi. Și ai dreptate, ești mai puternică decât orice om din câți cunosc. Dar meriți mai mult din partea mea, asta voiam să spun.

Înainte ca Mallory să apuce să răspundă, muzica ambientală care se revărsa din difuzoare fu înlocuită de o voce masculină autoritară:

– Cod Roșu!

Mallory sări în picioare. Codul Roșu însemna incendiu, și întregul personal trebuia să se prezinte imediat la raport. Știa că era programat un exercițiu de simulare, dar se așteptase să fie în a doua parte a zilei.

– Fie urmează să fii evacuat, fie o să trecă vreo câteva minute până să poți pleca, îi zise lui Ty. Trântindu-și legitimația pe masă, îl îndemnă: După ce se încheie exercițiul, ia-ți ceva de mâncare.

– Cod Roșu, repetă vocea. Întregul personal să se prezinte imediat la raport. Cod Roșu. *Repet, Cod Roșu.*

Viața ei stătea excelent la capitolul sincronizare.

capitolul 14

Când viața te încearcă, încearcă și tu o ciocolată.

Cum spitalul era temporar blocat, Ty se lăsă pe spate și aşteptă calm. Putea să vadă dincolo de uşile cantinei şi dincolo de zona de recepţie, până la uşa de la intrare. În mai puţin de patru minute, întreg spaţiul fu invadat de pompieri.

Era doar un exerciţiu, îşi spuse el, din moment ce nu era nimeni evacuat. Zece minute mai târziu, angajaţii spitalului reapărură.

– Vrei ceva de mâncare? îi strigă bucătăreasa lui Ty.

Îşi dădu seama că era lihnit de foame, aşa că se ridică şi se duse la tejghea să studieze oferta. Alţi câţiva oameni veniră în spatele lui. Două femei în halat îi aruncară o privire şi începură să şoptească între ele.

– Quesadilla? întrebă bucătăreasa. Sau poate un sendviş cu piept de curcan şi brânză? Un hamburger? Azi am o salată Cobb a naibii de bună, dar n-o să fie de ajuns ca să te sature, la cum te văd de mare.

– Un hamburger, decise Ty.

Dacă nu îl omorâseră nici prăbuşirea avionului, nici săritura de la etajul doi, atunci nu putea să-l afecteze nici puţin colesterol.

Femeile din spatele lui murmurau în continuare.

– În Vets' Hall, şopti una dintre ele, unde ar fi putut *oricine* să-i vadă.

– De unde ştii? o întrebă cealaltă, tot în şoaptă.

– Sheryl i-a spus lui Cissy, care i-a spus lui Gail. Este foarte atipic pentru ea. Adică, te-ai fi aşteptat la aşa ceva din partea oricărui alt tânăr din familia Quinn, dar nu şi din partea ei...

Bucătăreasa îi aruncă lui Ty o privire plină de regret în timp ce îi prăjea carnea pentru hamburger.

– Cu brânză?

– Da, mersi.

Şoaptele continuară:

– ... aş fi crezut că va fi mai atentă la imaginea ei, având în vedere că în joc e Clinica şi toate alea. Încă îi lipsesc o grămadă de bani, şi are nevoie de susţinerea tuturor.

– Crezi că au făcut-o în vreuna dintre debaralele *de aici?*

Lui Ty nu-i păsase niciodată de propria imagine şi bănuia că nici lui Mallory, dar întreaga poveste începea să-l scoată din sărite, aşa că se întoarse să le înfrunte pe cele două cotoroanţe băgăcioase.

Fâstâcite, acestea se grăbiră să îşi facă de lucru cu tăvile. Fixându-le cu o privire insistentă şi dură, Ty rosti aspru:

– Vedeţi-vă de treburile voastre.

Se întoarse să-şi ia farfuria de pe tejghea şi arătă spre legitimaţia pe care o ţinea în mână, cea pe care i-o lăsase Mallory.

– Doar trece-o pe acolo, îi spuse bucătăreasa, indicând maşinăria de lângă casa de marcat. Cu legitimaţia lui Mallory poţi obţine toţi ce doreşti, totul va fi trecut în contul ei. Să adaug şi ceva de băut? Chipsuri?

Mallory îi dăduse legitimaţia ei de angajat al spitalului. În continuare încerca să aibă grijă de el. Nu era obişnuit cu aşa ceva. Clătinând din cap, scoase banii.

– Dar...

Ty îi aruncă bucătăresei o privire care o făcu să-i dea rapid restul. Apoi, extrem de conştient de prezenţa celor două bârfitoare în spatele lui, îşi luă hamburgerul şi se întoarse la masă.

Femeile îşi plătiră mâncarea şi trecură pe lângă el aruncându-i nişte priviri lungi care îi arătară că nu reuşise decât să înrăutăţească lucrurile.

În definitiv, ce naiba îşi închipuia că făcea? El avea să plece în curând, dar Lucky Harbor era casa lui Mallory, lumea ei. Se simţea confuz şi nesigur, două emoţii complet străine pentru el. Chiar îşi imaginase că *el* era cel care îi oferise ceva, împărtăşindu-i din vasta lui experienţă de viaţă. Câtă generozitate!

Dimpotrivă, singura care oferise ceva fusese Mallory, care îi dăduse o lecţie cuprinzătoare de căldură sufletească, compasiune şi forţă. Fără a recurge la nimic

altceva în afară de vocea ei blândă și o coloană vertebrală de oțel, îl domesticise complet.

Dumnezeule, chiar era un mare dobitoc! Se îndreptă spre ieșire, dar încetini când observă cutia destinată donațiilor pentru Clinica de Servicii Medicale. El donase bani pentru programul destinat veteranilor, dar nu erau de ajuns dacă Mallory nu reușea să strângă suficienți susținători ca să păstreze Clinica deschisă. Privind atent cutia, își dădu seama cum putea s-o răsplătească pe femeia care îi oferise atât de multe.

În drum spre casă, Mallory se opri la localul Eat Me. Grace îi trimisese un mesaj anunțând-o că era o urgență.

Când se năpusti înăuntru, le găsi pe Grace și Amy așteptând-o cu o cutie. O cutie de pantofi.

– Încălțări de fată rea, îi explică Amy întinzându-i cutia. La mulți ani.

– Ziua mea a fost luna trecută.

– Atunci Crăciun fericit în avans.

– O, nu, protestă Mallory. Întâlnirile astea mereu se învârt în jurul meu. E rândul uneia dintre voi.

– Nu, spuse Grace. Trebuie să abordăm problemele fiecăreia pe rând.

– Atunci să trecem la problemele lui Amy, sugeră Mallory.

– Da, confirmă Jan de la celălalt capăt al tejghelei, unde se uita la televizor. Amy chiar e într-o situație nasoală. Îl are pe pădurarul ăla mare și sexy care-i dă târcoale, și tot ce face ea e să-i arunce priviri ucigașe.

– Hei! răbufni Amy. Asta nu te privește cu nimic. Oricum, refuz să discut despre asta.

Sub privirile nerăbdătoare ale prietenelor ei, Mallory cedă și deschise cutia. Înăuntru se afla o pereche superbă de pantofi negri, din barete, cu tocuri cui de zece centimetri, care exprimau cât se poate de fățiș o invitație la sex.

Într-o clipită, se descotorosi de tenișii pe care îi purtase toată ziua și se încălță cu pantofii cei noi.

La două scaune distanță, domnul Wykowski își duse o mână pe piept și exclamă:

– Uau!

– Aveți dureri de inimă? îl întrebă Mallory îngrijorată, pornind în grabă spre el în uniforma de asistentă medicală și pantofii de fată rea.

– Nu. Nu sunt dureri de inimă.

– Unde vă doare?

– Considerabil mai jos, spuse el holbându-se la încălțările ei.

– Vezi? chicoti Grace când Mallory se întoarse. Folosește-i cu înțelepciune. Sunt pantofi cu impact.

– Impact?

– Impact de fată rea, preciză Amy. Dă-i bătaie și dezlănțuie-te.

În ziua următoare, Ty îi aduse lui Ryan cina. În urma demersurilor făcute de Mallory prin intermediul Clinicii, veteranul primise un loc într-un centru de reabilitare din afara orașului.

După ce mâncară, Ryan îl rugă pe Ty să-l ducă cu mașina până la Clinică.

– De ce?

– Vreau să particip la o reuniune.

Semnul de pe ușa de la intrare anunța că era vorba de întrunirea Narcomanilor Anonimi. Cineva adăugase un bilețel autocolant pe care scria: „Accentul e pe anonimat, oameni buni!"

Doar în Lucky Harbor ar fi fost necesară acea observație, se gândi Ty. Pe de altă parte, era extraordinar să afle că în oraș exista premisa anonimatului.

O parte din procesul de reabilitare presupunea să înveți să ai încredere, capitol la care el întotdeauna se descurcase execrabil. Se întoarse spre Ryan, care încremenise pe ultima treaptă.

– Sunt prea bătrân pentru rahatul ăsta, bombăni Ryan.

– Câți ani ai?

– Două sute cincizeci.

– Atunci ai noroc. Limita de vârstă e la trei sute.

Umbra unui zâmbet apăru pentru o clipă pe chipul veteranului.

– Am patruzeci și trei de ani.

Era doar cu zece ani mai în vârstă decât Ty. Ryan tremura din tot corpul, simptom al sevrajului. Nu era de bine. Ty ar fi dat orice să se afle oriunde altundeva în momentul acela, dar își spuse că, dacă un om putea să vadă în el un sprijin emoțional, însemna că respectivul o ducea destul de rău.

– Cât a trecut de la ultima doză?

– Am rămas fără Oxycontin acum patru zile. Doctorul zice că nu mai am nevoie. Lua-i-ar naiba de doctori.

Ty își strecură o mână în buzunar și își plimbă degetele peste flaconul de care nu se despărțea niciodată. Trecuseră două luni și două săptămâni, iar numărătoarea continua. Se gândi să îi spună că avea să-l aștepte afară, dar, nevrând să pară laș, intră.

Peste o oră, când se încheie reuniunea, ieșiră împreună în noapte. Ty fusese zdruncinat de poveștile pe care le auzise, de chinurile prin care treceau participanții la întâlnire. Știa că trebuia să fie recunoscător pentru că el nu își nenorocise viața, cel puțin nu complet.

Era la jumătatea drumului spre căminul lui Ryan când acesta vorbi:

– Deci tu și Mallory formați un cuplu?

Ty se lovise de această întrebare de multe ori în ultimele săptămâni. Din partea vânzătorului de la magazinul alimentar. Din partea tipului de la benzinărie. Din partea tuturor celor cu care se intersectase. Din partea acelorași oameni care până la povestea cu Mallory se mulțumiseră doar să se holbeze la el.

Mallory. Mallory era sufletul acelui orășel, sau cel puțin reprezenta o întruchipare umană a sufletului acelui orășel. Și chiar dacă o trata de parcă ar fi putut cu ușurință să-i întoarcă spatele, știa că, de fapt, lucrurile stăteau altfel. *Ea* era altfel. În orice caz, nu încăpea îndoială că, în timp ce *ea* avea rădăcini acolo, în locul acela, în viața aceea, *el* deja își rodea frâul de nerăbdare, dornic să se întoarcă la ale lui.

– Nu, răspunse într-un final. Nu formăm un cuplu.

– Ea știe asta? întrebă Ryan scărpinându-și obrazul neras.

Fusese ideea lui Mallory ca aventura lor să se limiteze la o singură noapte, deși acceptase cea mai recentă vizită a lui drept clauză suplimentară la contractul inițial. Și îl lăsase să scape nepedepsit după ce se purtase ca un dobitoc.

Apoi îi ceruse să plece fără a-și lua adio.

– Da. Ea știe asta.

Întrebarea era dacă o știa și el.

– E o domniță foarte cumsecade. Când locuiam pe o bancă în parc, venea noaptea și îmi aducea mâncare. Ți-a spus asta vreodată?

Ty clătină din cap. Simți o strângere de inimă când și-o imagină pe Mallory, după o zi lungă petrecută la Urgențe, căutându-l pe Ryan pentru a se asigura că mâncase bine.

– Da, habar n-are să gătească, adăugă Ryan zâmbind. Dar mâncam oricum tot ce îmi aducea. Nu voiam să se simtă jignită. Dacă aș fi... Ridică o mână pentru a arăta spre el însuși și lăsă propoziția neterminată. Știi tu, *altfel*... mi-aș încerca norocul cu ea. E o persoană specială. Mult prea specială pentru unul de teapa mea, știi?

Strânsoarea din pieptul lui Ty se înteți. Da. O știa prea bine.

– S-ar enerva să te audă spunând asta.

– E drăguță când e nervoasă, spuse Ryan visător. O dată, când a venit în parc, niște copii încercau să mă bată cu pietre. Ea i-a alungat, țipând la ei din toți rărunchii. Eu eram în ultimul hal atunci, și tot cred că arătam mai bine decât ea. Părul îi era zburlit în toate direcțiile și era îmbrăcată în uniforma de asistentă. Arăta ca un pacient din locul unde fusesem internat după ce m-am întors din a treia tură pe front.

Un azil pentru persoane cu afecțiuni psihice. Ty și-o imagină pe Mallory furioasă și alungându-i pe copii. O și vedea: cu uniforma boțită după o zi lungă de muncă, cu cizmele acelea pufoase și ridicole ale ei, cu părul arătând ca o furtună dezlănțuită în jurul chipului.

Dumnezeule, era atât de frumoasă!

– Ai văzut chestiile de pe Facebook, nu? întrebă Ryan.

– Cum ai tu acces la Facebook?

– La cămin există un computer, iar Facebook e pagina de pornire. E acolo o poză cu voi doi. Păreți destul de intimi pentru doi oameni care nu formează un cuplu.

Da. Intimi. Doar că ceea ce existase între el și Mallory fusese mult mai mult decât intim. Fusese mistuitor. Năucitor. Zdrobitor.

Și ce blestemată de poză era postată pe Facebook?

Îl lăsă pe Ryan, apoi se duse acasă și lucră până târziu la Jimmy, mașina lui Matt. După ce făcu un duș, aruncă o privire spre telefonul care clipea. Trecu rapid în revistă apelurile nepreluate, sperând că era unul și de la Mallory. Ultima dată avusese o problemă. Poate că de data aceasta voia pur și simplu să-i audă vocea. În orice caz, lui i-ar fi prins al naibii de bine s-o audă pe a ei.

Însă mesajul nu era de la Mallory, ci de la Josh. Ty era așteptat la Secția de radiologie a doua zi dimineață la șapte, apoi la consultație medicală de la opt.

Ty încercă să descifreze din tonul medicului dacă veștile care îl așteptau erau bune sau rele, însă Josh se pricepea la fel de bine ca el să-și ascundă gândurile.

În dimineața următoare, Ty fu condus în cabinet și invitat să aștepte. Se conformă cu un calm deplin și nu reacționă în nici un fel atunci când Josh apăru cu dosarul gros conținând istoricul lui medical.

Josh purta o uniformă albastru-închis, un halat alb, stetoscopul în jurul gâtului și legitimația de angajat al spitalului prinsă pe buzunarul de la șold. Cu părul ciufulit și ochii obosiți, trânti dosarul pe masă, apoi se lăsă să cadă în scaun și, oftând, își puse picioarele pe birou.

– Deja ai avut o zi grea?

– E încă zi? Josh își trecu mâinile peste față. M-a contactat Frances azi. Sau ieri. E insistentă, nu-i așa?

– Printre altele. Ce i-ai zis?

– Că prognosticul tău nu e nicidecum treaba ei și să înceteze să mă mai sune.

Cuvintele lui îl făcură pe Ty să zâmbească.

– Iar ea ți-a mulțumit politicos și a dispărut tăcută în noapte.

– Da, sigur. Sau mi-a spus ce-o să se aleagă de boașele mele dacă va fi nevoită să vină până aici pentru a obține personal vești despre tine.

– Cam pare genul ei. Uitându-se la dosar, Ty întrebă: Și care e verdictul?

– Radiografiile arată o îmbunătățire considerabilă. Cu încă o lună de kinetoterapie susținută ar trebui să-ți recapeți forma extraordinară, de mașinărie de luptă. Deocamdată aș zice că ești cam la același nivel cu noi, oamenii normali.

Încă o lună de pauză l-ar fi nenorocit, se gândi Ty.

– Deci sunt gata de acțiune, înseamnă.

– Depinde ce înțelegi prin acțiune. Nu ești gata să sari pe fereastră de la etajul doi.

– Da, dar asta nu se întâmplă decât rareori.

Medicul își coborî picioarele de pe masă și se aplecă să-i studieze atent chipul.

– Tu chiar vrei să te întorci.

– Am vrut dintotdeauna să mă întorc.

– Dar vrei să te întorci *acum*.

– Pe toți dracii, da. Mi-am dorit să mă întorc încă din ziua când am ajuns aici. În special în ultimele câteva săptămâni, de când am reînceput să înot și să alerg.

– Atunci de ce nu ai făcut-o? De ce nu te-ai întors?

– Vreau să lucrez, spuse Ty arătând spre dosar. Am nevoie de aprobarea doctorului.

– Ai s-o primești în curând, dar ce vreau să spun e că nu ai fost tocmai legat cu lanțuri de Lucky Harbor. Ai fi putut să pleci.

În fața ochilor lui Ty apăru pentru o clipă imaginea lui Mallory. Cuibărită la pieptul lui, goală, cu un zâmbet tandru și satisfăcut și o rază piezișă de lună peste chip.

Nu era un mister ce anume îl ținuse acolo.

– Mal știe că ești pe punctul să o ștergi? întrebă Josh încet.

– Asta nu are nici o legătură cu ea, spuse Ty sec. Semnează hârtiile.

– Ar trebui să ți se încredințeze doar sarcini ușoare.

– În regulă. O să plimb niște dosare de colo, colo dacă va fi cazul. Tu doar dă-mi aprobarea.

Josh clătină din cap, părând nedumerit.

– Ai pleca de aici pentru o muncă de birou? Ți-ai ieși din minți, după cum o știm amândoi.

Avea să se descurce, dar înainte de toate trebuia să ajungă în lumea lui. Avea nevoie de adrenalină, căci se ofilea în Lucky Harbor.

Medicul se sprijini cu coatele pe documentele de aprobare și spuse pe un ton enervant de calm:

– Poate ar trebui să ne întoarcem la adevăratul motiv pentru care încă mai ești aici.

– Semnează hârtiile, Josh.

Neînduplecarea cu care Ty îi susținea privirea îl făcu pe Josh să ridice din umeri și să semneze documentele respective.

Vreme de două zile, Ty nu-și făcu nici un plan pentru întoarcere. Mai întâi își spuse că trebuia să termine cu Jimmy, apoi că trebuia să termine Charger-ul pentru vecinul lui Lucille și alte două mașini pe care le preluase între timp. Iar oamenii îl sunau întruna cu noi cereri de ajutor. Nu putea să-i ignore pur și simplu. Plus că trebuia să se ocupe și de Shelby, deși aceasta funcționa impecabil.

Când epuiză toate pretextele, decise să-și ofere o zi de răgaz înainte de a începe să se gândească.

Care se transformă apoi într-o altă zi...

Apoi se trezi cu un mesaj de la Josh în care acesta îi cerea să treacă pe la cabinetul lui la ora zece. Se duse în zori să înoate, apoi alergă, testându-și limitele. Se întâlni cu Matt la sală și se luptară o oră întreagă, până căzură gâfâind pe jos, transpirați și storși de energie. În cele din urmă, după un duș scurt, se prezentă în biroul lui Josh.

Peste hainele de oraș, acesta avea un halat alb și mereu prezentul stetoscop pe post de cravată. Ridică privirea de la muntele de hârtii de pe masa de scris și se uită posomorât la Ty.

– N-ai sunat-o încă pe Regină să-i spui că ai primit verde?

– Nu.

Josh îi aruncă o privire prelungă, apoi se ridică și închise ușa biroului. Întorcându-se pe scaun, își împreună degetele, studiindu-l pe Ty de parcă ar fi fost un microb pe o lamelă.

– E vreo problemă?

– Nu. Doar că mai am uneori dureri, atâta tot, zise Ty făcând o grimasă când își întinse piciorul.

– Precis, bombăni Josh. Eram la sală azi-dimineață; nici măcar nu m-ai observat. Erai prea ocupat să ștergi pe jos cu Matt. Care, dacă tot veni vorba, e cel mai bun luptător din câți am cunoscut vreodată. Iar tu l-ai bătut măr. Cât de mari dureri poți avea?

– Am făcut o întindere.

Zâmbetul lui Josh păli.

– Da?

– Da.

– Atunci poate că ar trebui să mai aștepți o săptămână, spuse medicul într-un final.

Ty dădu din cap în semn de confirmare și plecă. Ajuns în parcare, nu putu să nu arunce o privire la hârbul lui Mallory. Se întrebă ce naiba era în neregulă cu el, dar cum aceasta era probabil o problemă prea mare pentru a o rezolva în următorii zece ani, o luă spre casă, unde își făcu de lucru la Shelby până la apusul soarelui.

Tocmai termina cel de-al doilea duș al zilei când auzi o bătaie în ușă.

Avea mai bine de șase luni de când luase o pauză forțată de la muncă, și totuși instinctul de a pune mâna pe pistol înainte de a deschide îi intrase adânc în reflex. Dar se afla în Lucky Harbor. Singurul pericol aici era să mori sufocat de bunătate.

Sau de bârfele băgăcioșilor.

Clătinând din cap, își luă de pe podea blugii Levi's și îi îmbrăcă, apoi deschise ușa, moment în care se trezi față în față cu... Mallory.

Ea îi oferi un zâmbet dulce. În mod evident, nu-i ajunseseră la urechi clevetirile din cantina spitalului care susțineau că, fără ajutorul nimănui, începuse să-și distrugă viața.

– Bună, spuse el.

Ca un idiot fără speranță de vindecare, se gândi.

– Bună și ție.

Privirea ei alunecă peste bustul lui dezgolit, apoi se încinse când observă că nu purta decât blugii, pe care nici nu îi închisese până sus. O făcu acum, sub ochii ei, dat fiind că temperatura din încăpere crescuse deja dramatic.

Cum Ty nu se dăduse la o parte, se ciocni de el când intră. El își spuse că fusese o atingere accidentală, însă Mallory ridică mâinile și le trecu mângâietor peste pieptul și abdomenul lui, demonstrându-i că nu fusese deloc accidentală.

După cum nu era accidental nici faptul că purta o bluză legată pe după gât, blugi cu talie joasă și o pereche de sandale foarte sexy care o înălțau cu doisprezece centimetri și îi aliniau perfect trupul cu al lui. Pulsul îi bătea ca o tobă în micuța scobitură de la baza gâtului, remarcă el. Plimbându-și un deget peste acea zvâcnire, îi văzu pulsul accelerându-se și mai mult.

– Ca să nu rămână nimic ascuns între noi, murmură ea, trebuie să te informez că am discutat cu Ryan în după-amiaza asta. Când Ty ridică întrebător privirea, îi explică: A ajuns la Urgențe.

– Ce s-a întâmplat? E bine?

– L-a văzut cineva umblând brambura pe drum și l-a adus la spital. Avea o sticlă de Jack și niște iarbă pe care o obținuse de la niște copii.

– *Rahat.*

– Da. Își păstră mâna într-a lui, strângându-i degetele pentru a-l liniști. E bine. Deocamdată doarme până îi trec efectele, dar înainte de asta... a vorbit.

– A, da?

– L-ai dus la întâlnirea Narcomanilor Anonimi. Cum Ty nu făcu nici un comentariu, Mallory adăugă: Ai... participat la întâlnire. Ai rămas.

– Da.

– Era Ryan... nesigur pe picioare? Avea nevoie de ajutorul tău?

Aha, micuța asistentă se apucase de investigații detectivistice.

– Nu era chiar atât de rău, nu.

Ty așteptă ca expresia ei să se schimbe, dar nu se întâmplă nimic. Nici nu se pripi să tragă concluzii, nici nu-l judecă, nici nu-l privi cu milă.

Dar de ce era surprins? Ea nu făcea niciodată ce te-ai fi așteptat să facă. Era cea mai caldă, cea mai miloasă și cea mai înțelegătoare femeie din câte cunoscuse în viața lui.

– Ai avut nevoie de ceva de acolo?

Și era totodată și una dintre cele mai curioase, se gândi el.

– Ce-ar fi să mă întrebi direct ce vrei de fapt să știi?

– În regulă. Trase adânc aer în piept. Ești și tu dependent?

Incapabil să se abțină, o dezmierdă din nou cu degetul mare peste locul acela de la baza gâtului, înainte de a-și strecura mâna în buzunar pentru a pipăi nelipsitul flacon de Vicodin. Era foarte ușor. Gol. Ambele detalii îl liniștiră. O dăduse în bară cu o grămadă de chestii, dar cel puțin nu și la capitolul acesta.

– Am fost al naibii de aproape.

– Oh, șopti ea. Înțeleg.

Nu, nu înțelegea. Însă vina era a lui și numai a lui.

– După accidentul de avion, nu am fost tocmai cel mai docil pacient. Mi se administrau medicamente puternice. Eram o epavă, în esență.

– Erai un om care tocmai își pierduse echipa, spuse ea blând.

Ty simți cum i se încălzea sufletul. Mallory îi lua apărarea, chiar și în fața lui însuși.

– Când m-am întors la muncă am renunțat la medicamente. Făcu o pauză, rememorând. A fost oribil. Dumnezeule, cât a fost de oribil. Îmi plăcea mult prea mult să nu mai știu de mine. Ochii ei erau ațintiți într-ai lui, absorbindu-i cuvintele, primind totul fără a judeca. Așa că îi spuse și restul: Acum șase luni am fost rănit din nou. Ajuns la Urgențe, m-am trezit înfundat cu analgezice puternice înainte să apuc să le refuz.

Ceva pâlpâi în ochii ei. Își amintise momentul când refuzase medicamentele în noaptea furtunii.

- Apoi am fost externat, continuă el. Cu o rețetă pentru medicamente „de luat la nevoie". M-am trezit trăind în permanență cu ochii pe ceas, așteptând minutul în care puteam lua din nou. Atunci am încetat să le mai cumpăr de la farmacie.

- Te-ai lăsat așa, din senin?

- Nu am înțeles niciodată expresia asta, din senin, spuse el cu un zâmbet sumbru. Aș zice mai degrabă „din flăcările iadului", dar da, m-am lăsat. Totuși, încă mai simt nevoia.

- E firesc, se grăbi ea să-l asigure. Toți simțim nevoia de ceva. Eu am renunțat la ciocolată la un moment dat. Poftele din perioada aia au fost îngrozitoare.

El lăsă să-i scape un hohot de râs gâtuit. Dumnezeule, cât îi plăcea femeia aceasta! Cum putea să-i reziste?

- Nu cred că e chiar la fel.

- E adevărat. Adică eu nu pot fi arestată pentru că țin doar pentru mine tot tortul de ciocolată. Cu toate asta, îmi distruge viața. Costă bani. Și mă face să nu mai încap prea bine în uniforma de asistentă. Știi cât e de rău când ajung să te strângă pantalonii cu șnur? Este foarte rău, Ty.

Cu un zâmbet larg, o măsură din cap până-n picioare.

- Din punctul meu de vedere arăți superb.

- Asta pentru că nu mi-o permit decât o dată pe săptămână. Sau de fiecare dată când mă sună Amy. Are o influență foarte proastă asupra mea.

- Încă mai ai pofte, așa-i? o întrebă Ty, compătimind-o sincer.

- În momentul ăsta aș renunța la următoarea gură de aer pentru o bucată de tort, spuse ea din suflet. Oftă, ca și cum ar fi fost asaltată de amintiri dragi. Cred că ajută dacă reușești să ai tot timpul o ocupație. Ceva care să-ți distragă atenția.

- Eu am avut destule care să-mi distragă atenția.

La auzul mărturisirii lui, Mallory se îmbujoră stingherită. Ty adora faptul că era în stare să inițieze o partidă de sex într-o mansardă, deasupra sălii în care se aflau vreo cinci sute de concetățeni, și totuși să roșească la un asemenea comentariu.

- Lucrai la o mașină? Am auzit că ești mecanicul cel mai apreciat din oraș.

- Lucram înainte să fac duș.

- Îmi arăți și mie?

- Dușul? Sigur. Dar este posibil să fi folosit eu toată apa caldă.

Ea râse scurt și îl îmbrânci ușor, făcându-l să dea înapoi un pas. Ar fi putut să rămână neclintit, dar îi plăcea felul în care își lăsase palmele să zăbovească pe pieptul lui. O luă de mână și o conduse prin bucătărie spre intrarea în garaj.

Mallory se uită în jur, studiind mașinile și puzderia de scule împrăștiate pe bancul de lucru.

- Ce făceai?

- Lucram la conductele de frână ale lui Shelby.

- Arată-mi.

- Vrei să înveți cum să montezi conducte noi de frână, din inox, spuse el, nevenindu-i să creadă. Mallory, pantofii ăia nu sunt gândiți pentru munca în atelier.

- Atunci pentru ce sunt gândiți?

- Pentru a zăpăci mințile unui bărbat.

- Și funcționează? se interesă ea zâmbind.

- Mai mult decât ți-ai putea imagina. Ascultă, treaba asta e murdară.

- Și ce dacă?

Fu nevoit să-i dea dreptate. Mallory vedea sânge și mațe și probabil și lucruri mai rele în fiecare zi, așa că un strop de mizerie nu avea să o deranjeze. Clătinând din cap și minunându-se de el însuși, deschise capota, apoi luă de pe masă un hanorac și i-l întinse.

- Nu mi-e frig.

Privirea lui alunecă asupra sânilor ei. Sfârcurile i se împingeau prin materialul bluzei legate pe după gât. Dacă nu îi era frig, atunci era excitată. Părea greu de crezut, având în vedere că el nu o atinsese, dar de câte ori ajungeau la mai puțin de un metru jumătate unul de celălalt, mădularul lui tresărea electrizat. Prin urmare, de ce și-ar fi permis tocmai el să judece?

Îi îmbrăcă hanoracul peste cap, neputând să se abțină să n-o atingă cât mai mult posibil în timp ce i-l

– Da, frumoasă. Mașinile sunt întotdeauna femei. Vrei să auzi povestea sau nu?

– Foarte tare. Se împinse cu umărul într-al lui. Până la ultimul detaliu.

– Am desfăcut motorul în bucăți.

– O, Doamne! S-a enervat?

– Era o mașină clasică, într-o stare impecabilă. A spune că s-a enervat nu-i descrie nici pe departe reacția.

– De ce ai făcut-o?

– Nu m-am putut abține. Îmi plăcea să desfac diverse chestii în bucăți, apoi să le pun la loc. Doar că nu mi-a ieșit. Habar nu aveam ce trebuia să fac. Ty încă își mai amintea expresia de pe chipul tatălui său: șoc imens la vederea compartimentului motor gol, oroare că bijuteria lui fusese pângărită, apoi furie pură. Încă mai simt cum îmi șiroia sudoarea pe spinare, spuse el clătinând din cap. Nu intenționasem să ajung atât de departe. Doar continuasem să desfac și să desfac...

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost destul de sigur că o să mă snopească în bătaie.

– Te-a bătut? întrebă ea îngrozită.

– Nu, n-a ridicat niciodată mâna la mine. Ty simți un zâmbet curbându-i buzele. Nici n-ar fi avut nevoie. Era un tip al naibii de înspăimântător. Atâta-ți trebuia să nu-l asculți când îți vorbea pe acel ton grav și autoritar. Din câte știu eu, nu a făcut-o nimeni, niciodată.

– Nici măcar tu?

– Pe toți dracii, nu! Când Mallory rânji larg, Ty o întrebă nedumerit: Ce ți se pare atât de amuzant?

– Tu. Ești atât de mare și rău. Mi-e greu să mi te imaginez temându-te de ceva. Îi prinse obrazul în căușul palmei și își trecu degetul mare peste pielea lui, delectându-se cu asprimea începutului de barbă. Îmi place să fiu sub o mașină cu tine, decise ea.

Munca în atelier era evadarea lui. Sub o capotă sau un șasiu întâlnea un teren familiar, indiferent în ce parte a lumii se afla sau unde își punea capul jos noaptea. Era o formă de protecție eficace în fața mizeriilor.

Iar femeia aceea reușise să-i strice jocurile, croindu-și drum direct în zona lui de siguranță, iar de acolo direct în blestemata lui inimă, dacă tot se apucase de-o treabă. Pentru că indiferent ce gogoși și-ar fi servit singur, și lui îi plăcea să se afle acolo cu ea.

– Ai să-mi spui vreodată de ce ți-e frică, totuși? îl întrebă Mallory.

– De multe.

Palma ei îl dezmierdă pe ceafă, provocându-i un fior de plăcere pură care îl străbătu din cap până în picioare.

– Cum ar fi?

„De tine", ar fi vrut să-i spună, și ar fi fost adevărul adevărat.

– Mi-e teamă că nu îmi trăiesc viața, zise într-un final

Ieși de sub Shelby, apoi, lăsându-se pe vine lângă căruciorul lui Mallory, o prinse de glezne ca s-o tragă afară. Ridicându-se în capul oaselor, ea își dădu părul pe spate și îi susținu privirea.

– Nu-ți face griji, Ty. Știu.

– Ce anume știi?

– Că asta nu e viața ta reală, că doar îți umpli timpul cu mine până...

El își puse un deget peste buzele ei.

– Mal...

– Nu, este în regulă, spuse ea prinzându-l de încheietură. Nu ești genul care să trăiască într-un orășel. Îmi dau seama.

Și totuși, era încă acolo. Primise permisiunea să plece, dar era încă acolo.

– Am terminat cu mașina? îl întrebă Mallory peste câteva clipe.

– Da, murmură el gândindu-se că picioarele ei păreau nesfârșite în blugi și cu pantofii aceia care implorau sex. Am terminat cu mașină.

– Deci acum pot să te învăț ceva despre munca mea?

Zâmbetul ei jucăuș și sexy îl făcu să se întărească pe loc.

– La ce te gândeai?

– Te-ai jucat vreodată de-a doctorul?

capitolul 15

Nu există nimic mai bun decât un prieten de nădejde, poate cu excepția unui prieten de nădejde care are ciocolată.

În dimineața următoare, Mallory fu trezită de un mieunat posomorât. Era Dulceață, care dădea sfară-n țară că trecuse ora micului dejun.

Când Mallory o ignoră, pisica o lovi ușor pe frunte cu o labă.

– Șșșt!

– *Miau.*

Mallory se întinse, simțindu-și tot corpul chinuit de febră musculară. Nu mai fusese la sală de când îi expirase abonamentul, deci îi rămânea o singură explicație pentru senzația de oboseală.

Ty și sportul special pe care îl practica acesta.

Oftă fericită și se întoarse pe burtă. Nu ajunsese acasă decât târziu. Sau devreme, în funcție de cum puneai problema. I-ar fi plăcut să fi rămas la Ty toată noaptea, însă ar fi fost prea mult.

Nu pentru ea. Pentru *el*.

Îi promisese că totul avea să fie o simplă aventură. Nu avea nici un rost să-i spună că își încălcase acea promisiune. În plus, și ceea ce simțea Ty față de ea era mai mult decât atracție fizică, dar nu era sigură dacă o știa *și el*.

Adora să fie cu el, și nimic altceva nu conta. Nu era limitată de idei preconcepute despre cum ar fi trebuit să se poarte, ceea ce era eliberator și palpitant. Deznodământul era însă cert: avea să sufere.

Dornică să-și alunge gândurile negre, făcu un duș. Când se duse la dulap să-și ia adidașii albi, adulmecă și strâmbă din nas.

– Doar n-ai îndrăznit, îi spuse pisicii.

Dulceață se afla în mijlocul patului, spălându-se cu delicatețe pe față. Nu avea nimic de comentat.

– Ți-ai făcut nevoile în pantoful meu?

Dulceață îi aruncă o privire care spunea „să vedem dacă mai îndrăznești să te întorci târziu acasă" și continuă să se spele.

– Atâta îți spun, bestie. Pantofi te fac!

Dulceață nu păru îngrijorată, și pe bună dreptate. Ce fel de amenințare mai era și asta? Mallory curăță mizeria, recunoscătoare că felina nu se răzbunase pe pantofii ei de față rea. Își aminti brusc momentul când Ty o aruncase pe patul lui purtând acei pantofi și nimic altceva... Dar acum trebuia să meargă la muncă.

Pe alee dădu ochii cu Joe, îngropat sub capota deschisă.

– Hei, zise el. Cine ți-a înlocuit alternatorul?

– Nimeni. Ce faci? Ziceai că ești ocupat.

– Acum nu sunt. Ți-am cumpărat un alternator nou azi-dimineață, dar cineva mi-a luat-o înainte.

– Poftim?

Coborî de pe verandă și aruncă o privire spre obiectul indicat de Joe, singura piesă curată și lucioasă din întreaga mașină.

– Vezi? Un alternator nou-nouț. Poate a fost opera lui Garrison.

– Ce te face să crezi asta?

– Pentru că l-a ajutat pe tipul ăsta... Ryan, cred... să-și găsească de lucru la atelierul de sudură. Iar Ryan mi-a spus că te vezi cu Garrison.

Ty îi găsise lui Ryan un loc de muncă, se gândi ea impresionată. Oare avea timp să se întoarcă la el? Trebuia să-și ia din nou pantofii aceia cu toc. Și poate un pardesiu și nimic altceva...

– Aloooo, făcu Joe iritat.

– Ce-i?

– Te vezi sau nu cu Garrison? E posibil ca el să fi făcut asta pentru tine?

Mallory își aminti cum dăduse peste Ty pe alee în toiul nopții. Presupusese că motivul vizitei era sexual. Asta nu o deranjase, căci și ea îl dorea, dar acum se înfioră plăcut la gândul că nu fusese vorba *doar* de sex.

Noaptea trecută fusese minunată, iar sfaturile lui Amy jucaseră un rol important. Trebuia să-i dea dreptate prietenei sale: fetele rele erau grozave.

În drum spre muncă își păstră zâmbetul întipărit pe chip. Parcase și tocmai cobora din mașină când îi vibră telefonul. Ciudat, pentru că ar fi putut jura că îl setase să sune. Scoțându-l din buzunar, nici măcar nu încercă să vadă ecranul în lumina intensă a dimineții înainte de a răspunde cu un simplu:

- Alo?

Se scurse o secundă lungă de tăcere, apoi:

- Tu cine dracu' ești, și unde naiba e Ty?

Mallory clipi la auzul acelei voci sexy, arogante și posesive.

- Cine e la telefon?

- Eu am întrebat prima. O, pe toți sfinții, dă-mi-l odată la telefon. *Acum.*

Ba pe toți dracii, nu! Mallory se simțea la rândul ei posesivă, deși la un anumit nivel știuse că era inevitabil ca în viața lui Ty să existe și alte femei. Era perfect logic, ceea ce nu însemna că situația îi plăcea.

- În regulă, fie cum vrei tu, se răsti femeia. Spune-i că l-a sunat Frances. Ai grijă să-i subliniezi că e important, ai priceput?

- De unde ai numărul ăsta?

- Drăguță, nu mă scoate din pepeni. Acum ascultă-mă atent. Nu mă interesează cât de bine i-o sugi, eu îl cunosc de mai mult timp, îl cunosc mai bine, și sunt singura dintre noi două care îl va cunoaște și săptămâna viitoare pe vremea asta. Ai grijă să-i transmiți naibii mesajul.

Clic.

Mallory se holbă la telefon, moment în care își dădu seama că nu era al ei. Era un iPhone identic, dar pe fundal apăreau doar data și ora, nu și fotografia de pe plajă pe care o făcuse săptămâna trecută.

Luase telefonul lui Ty.

Încercă să sune pe numărul ei, însă apelul intră direct în mesageria vocală, indicându-i că fie Ty îl stinsese, fie

i se descărcase bateria. Reflectă la situație pentru o clipă, apoi formă numărul lui Amy.

- Eu sunt. Te sun de pe telefonul altcuiva. Viața începe să devină o nebunie.

- Nebunia e o chestie relativă pe scara unei Fete Rele.

- Chiar așa? Atunci unde anume pe scara respectivă ai plasa momentul în care îți urlă în ureche fosta tipului cu care ți-o tragi?

Se lăsă o tăcere de moarte. Apoi:

- Deci pantofii de fată rea au funcționat?

- Da, zise Mallory expirând zgomotos. Acum concentrează-te. Îi povesti lui Amy despre telefon, după care conchise: La drept vorbind, sunt singura vinovată. *Eu* am vrut chestia asta de o singură noapte. Adică, mi-am dorit-o și a doua oară, și a treia, dar acum...

- Dar acum te-ai trezit vârâtă până-n gât.

- Da. Adică, s-a întâmplat de trei ori. Pentru mine asta înseamnă...

- Știu. Brusc, amuzamentul pieri din glasul lui Amy. Înseamnă o relație.

- Și sunt destul de sigură că Ty e alergic la relații.

- Ești sigură că nu te-ai băgat în ceva ce te depășește? o întrebă prietena ei după câteva clipe de tăcere.

Mallory lăsă să-i scape un hohot de râs gâtuit.

- *Acum?* De-abia acum ți-a trecut prin minte să mă întrebi asta? Tu ai început toată povestea. Tu m-ai tot împins de la spate cu lista de Tipi Defecți! Pe toții dracii, da, m-am băgat în ceva ce mă depășește!

- În regulă, o liniști Amy. Putem rezolva asta. O să te mulțumești pur și simplu cu un Tip *mai puțin* Defect. Cineva care să fie mai ușor de dus de nas și de alte părți ale corpului, te-ai prins?

Da, dar ea nu voia să se mulțumească pur și simplu cu nasul unui bărbat oarecare.

- Ascultă, sunt la muncă. Va trebui să despicăm firul în patru mai târziu. Pregătește tort pe când vin. O să am nevoie.

- Așa voi face, scumpo.

Mallory închise și intră în clădirea spitalului.

La doar cinci minute după ce își începuse tura, Jane o chemă în biroul ei.

– Două chestii, îi spuse șefa ei cu un aer enigmatic. În primul rând... Puse o coală de hârtie pe masa de scris, întorcând-o spre Mallory. Era o chitanță pentru o sumă considerabilă. Donație anonimă, explică Jane. Pentru Clinica de Servicii Medicale.

– Dumnezeule! Mallory se lăsă să cadă pe scaunul liber. Văd bine zerourile alea?

– Da. Și împreună alcătuiesc o sumă mai mult decât frumoasă.

– Cumva tocmai ai făcut o glumă?

– Dacă spui cuiva, am să te jupoi de vie. Pe chipul lui Jane apăru un zâmbet rar, care îi stătea foarte bine. Te-ai descurcat excelent.

– De unde știi că am avut ceva de-a face cu asta? întrebă Mallory, încă năucită.

– Mallory, fără tine nu ar exista nici o Clinică de Servicii Medicale, pufni Jane dându-și ochii peste cap. Chiar și cu tine, deocamdată se ține într-un fir de ață. Cineva pe care îl cunoști sau cu care ai vorbit a donat acești bani.

Mallory procesă informația pentru o clipă.

– Cineva pe care îl cunosc? Dar eu nu cunosc pe nimeni care să se poată lipsi de zece mii.

– A, nu?

– Doar nu te referi la Ty, spuse Mallory, însă văzu în ochii lui Jane că exact la el se referea. El a donat deja bani pentru programul destinat veteranilor. În plus, nu are atâția bani. Zece mii de dolari... De ce ar...?

– Nu mă întreba pe mine. Ca să fiu sinceră, nu vreau să știu de ce ți-ar da atât de mulți bani pentru o Clinică de Servicii Medicale dintr-un oraș în care nu are pe nimeni și din care, aparent, intenționează să plece cât de curând.

– Nu mie, o corectă Mallory. Nu mie mi-a dat banii. I-a donat pentru Clinică. Asta dacă într-adevăr el a fost.

– Hmm. După o ezitare, Jane spuse: Chiar nu-mi place să mă bag în viețile personale ale angajaților mei, dar...

– Dar...?

– Dar cum viața ta personală e subiect de discuție în tot spitalul, e inevitabil. Ai o relație cu un bărbat despre care nu știe nimeni nimic.

Ei bine, nu era tocmai o „relație". Pur și simplu și-o trăgea cu el.

– Nu vreau să par lipsită de respect, Jane, dar chiar nu văd cum îmi afectează asta activitatea profesională.

– Indiferent dacă el a fost sau nu binefăcătorul anonim, a fost văzut socializând cu persoane cunoscute drept dependente de droguri. Și a țipat la două infirmiere la cantină.

Mallory rareori își ieșea din fire, dar de data asta se inflamă pe loc auzind descrierea sarcastică pe care i-o făcuse Jane lui Ryan.

– Nu așa s-au petrecut lucrurile în nici una dintre situații, spuse ea pe un ton cât mai calm posibil. Ty este implicat în programul destinat veteranilor. S-a apropiat de Ryan pentru că au în comun un trecut militar, și în scurt timp a început să-l ajute, ducându-l cu mașina și aducându-i mâncare. Lucruri pe care le știa doar pentru că i le spusese Lucille, și chiar și acum, gândindu-se la ele, tot îi topeau inima. Știa și despre incidentul de la cantina spitalului, tot datorită lui Lucille. Continuă cu același calm: Cât despre cele două doamne tehnician radiolog, ele au fost de-a dreptul obraznice, așa că...

– Ce vreau eu să subliniez e că nu mai ești o simplă angajată acum. Tu *conduci* Clinica de Servicii Medicale. Te afli într-o poziție care îți impune să păstrezi anumite aparențe. Tu ai ales asta, Mallory, așa că trebuie să înțelegi că anumite aspecte din viața ta sunt urmărite cu atenție. Ai obligația morală și financiară să te ridici la înălțimea așteptărilor publicului.

Lui Mallory îi venea greu să înghită acea gălușcă.

– Vrei să spui că nu pot avea viață personală?

– Vreau să spun că viața personală nu poate intra în conflict cu viața ta publică. Nu poți avea o relație

cu un bărbat care ar putea avea nevoie de serviciile Clinicii, oricât de aiurea ar părea. Pur și simplu nu poți.

Cuvintele ei răsunară în capul lui Mallory în următoarele câteva ore, în timp ce se ocupă de pacienții ei. Avu un pacient cu vărsături, o adolescentă care își lăsase noul tatuaj să se infecteze și o femeie însărcinată în opt luni care mâncase un borcan întreg de murături și crezuse că era în travaliu din cauza crampelor provocate de balonare.

Alyssa o ajuta prea puțin sau deloc. Era mult prea ocupată să flirteze cu noul medic rezident, sperând să obțină o întâlnire în seara când avea liber. Pacienții Alyssei o strigau tot pe Mallory, până când o smulse la propriu pe Alyssa de lângă feblețea ei și îi aminti că avea treabă de făcut.

Munci până la epuizare până când, într-un final, fluxul de pacienți se reduse. Folosi prețiosul moment de răgaz pentru a se așeza la biroul asistentelor și a-și completa fișele cu care rămăsese în urmă.

– Mallory!

Ridică privirea și o văzu pe una dintre pacientele ei, Jodi Larson, rânjindu-i cu gura până la urechi. Jodi avea zece ani, era bolnavă de leucemie și era una dintre persoanele pe care Mallory le îndrăgea cel mai tare. Venise pentru controlul bianual și, judecând după zâmbetul afișat și de mama fetiței, care se afla în spatele ei, veștile fuseseră bune:

– E oficial în remisie, anunță Jodi mândră.

Ochii mamei scânteiară intens când dădu din cap în semn de confirmare. Încântată, Mallory le îmbrățișă strâns pe amândouă.

– Fursecuri cu fulgi de ciocolată și nucă, îi spuse Jodi întinzându-i o farfurie. Le-am făcut anume pentru tine.

Se îmbrățișară din nou, apoi pagerul lui Mallory începu să bipăie, așa că fu nevoită să plece. Mesajul fusese de la propria ei mamă.

– Mallory, șopti Ella, trăgându-și fiica într-un colț retras. Umblă vorba că ai fi fost văzută mergând spre casă la 3.20 noaptea. Cum se face că ajungi acasă atât de târziu? Nu se poate întâmpla nimic bun la o asemenea oră, scumpo. Nimic.

O, pentru numele lui Dumnezeu!

– De fapt, nu era decât 2.20, deci sursa ta nu știe să citească ora.

Și era o persoană teribil de enervantă, însă Mallory nu se obosi să adauge și acest lucru. Mama ei bătea undeva anume și tocmai se pregătea să ajungă la concluzie.

– Ai fost cu bărbatul *ăla*.

Aha. Mallory își simți ochiul stâng începând să se zbată.

– Bărbatul acela are un nume.

– Tipul Drăguț.

– Un nume *adevărat*.

– Da, cred că pe Face Book e cunoscut drept *Misteriosul* Tip Drăguț, mormăi Ella strângând din buze.

Mallory își apăsă un deget pe ochiul care i se zbătea.

– Pentru ultima dată, nu e Face Book, doar *Facebook*.

– Scumpo, te rog, e timpul să-ți vii în fire. Ai să sfârșești prin a fi la fel de sălbatică și nebună ca Joe și Tammy, iar tu nu ești așa.

– Mamă, Joe nu are decât douăzeci și patru de ani. Nu e pregătit să se cumințească încă, așa că e în regulă dacă e puțin sălbatic și nebun. Iar Tammy s-a cumințit în stilul ei propriu, sălbatic și nebun. Poate că nu este ceea ce îți doreai pentru ea, dar s-a adaptat și e fericită. De ce ar fi greșit să fiu ca ei?

Gura mamei ei se strânse și mai tare.

– Nu la asta mă refer, și o știi foarte bine.

– Nu, încuviință Mallory, simțind o apăsare în piept. Nu la asta te referi, și o știu prea bine. Era vorba de Karen.

– Ba nu era.

– Ei bine, ar trebui să fie.

– Trebuie să plec, spuse brusc Ellen.

– A început să iasă cu un tip pe care nu îl cunoștea nimeni.

– Nu vreau să discut despre asta, Mallory!

– El a încurajat-o să guste din plăcerile interzise ale vieții, iar ea...

– Nu face asta, îi ordonă Ella. Nu îndrăzni...

– Iar ea s-a schimbat. A renunțat să mai fie cine credeai tu că ar fi trebuit să fie. Și...

Cu ochii scăpărând de furie, Ella îndreptă un deget tremurător spre fața fiicei sale.

– Să nu îndrăznești să o spui!

– Mamă, oftă Mallory, gâtuită de emoție și simțindu-se dintr-odată foarte obosită. Nu e la fel de și data asta. Karen consuma droguri.

– Tânărul ăla al tău s-a dus la o întâlnire a Narcomanilor Anonimi.

Mallory clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Asta e *confidențial*.

– Ești în Lucky Harbor, îi aminti Ella, ridicând din umeri într-un gest care spunea că dreptul lui Ty la intimitate nu însemna nimic în raport cu nevoia ei de a se asigura că Mallory era în siguranță. Ții minte noaptea aia furtunoasă, când a ajuns la Urgențe? A refuzat orice analgezice. *Categoric*.

– Și?

– Nu face pe proasta. Știi bine la ce mă refer. Îmi dau seama că ți se pare o grosolănie, dar oamenii încep să-și formeze o părere greșită despre voi doi.

La drept vorbind, ținând cont de ceea ce făcuseră ea și Ty la orele foarte târzii și întunecate ale nopții – și uneori și în toiul zilei –, părerea pe care și-o formaseră oamenii era perfect corectă.

Ella aruncă o singură privire spre zâmbetul lui Mallory, iar chipul i se schimonosi într-o expresie tensionată.

– Vezi? A început deja. A început deja, exact cum a început și Karen cu Tony.

– Nu, replică Mallory ferm. Dumnezeule, nu. Tony întâi a făcut-o pe Karen dependentă de droguri, apoi a lăsat-o însărcinată, iar de acolo s-a prăbușit vertiginos. Nu-mi vine să cred că am ajuns să comparăm viața mea cu a lui Karen, după atâția ani. De ce nu am făcut-o atunci, când *chiar* eram în pericol să mă prăbușesc vertiginos?

Mama ei arăta ca și cum ar fi încasat o palmă.

– Nu... nu erai. Ai fost stânca noastră.

Mallory expiră zgomotos și clătină din cap. Se simțea istovită până în măduva oaselor. Și tristă. Mult prea tristă.

– Las-o baltă, mamă.

– Nu pot. O, Doamne, gemu Ella acoperindu-și fața. Credeam... ai fost așa o scumpă în perioada respectivă... Nu m-am gândit niciodată... Of, Mallory, îmi pare atât de rău. Ești... din nou în pericol să te prăbușești?

Mallory inspiră tremurător și făcu un pas în față, punându-și mâinile pe brațele mamei sale.

– Nu, spuse ea blând. Nu sunt din nou în pericol să mă prăbușesc. Nu am să mă sinucid, mamă. Atinsese astfel subiectul sensibil pe care îl evitaseră amândouă. Eu nu sunt Karen.

Ella dădu din cap și, cu lacrimi în ochi, o prinse într-o îmbrățișare strânsă.

– Știu, șopti ea. Apoi, în stilul tipic al familiei Quinn de a se repune rapid pe picioare, își trase nasul și se dădu în spate ca să se șteargă la ochi cu un șervețel. Chiar ești bine?

– Pe cuvânt.

– Atunci mi-o dai înapoi pe fiica mea cea scumpă?

– În continuare sunt o scumpă, mamă, râse Mallory. Doar că nu voi fi la fel de ascultătoare tot timpul, sau supusă. Și nu am de gând să-mi trăiesc viața exact așa cum ai vrea tu.

– Ai de gând să ieși în continuare cu bărbatul ăla?

Lucille, purtând uniforma ei de voluntar în dungi roz-bombon, ajunse în dreptul lor și spuse:

– Ei bine, eu sper că da. E cel mai sexy mascul cu care ai ieșit de la... ei bine, vreodată.

– Nu o încuraja, o certă Ella. Asta nu e doar o prostie măruntă. Îi afectează locul de muncă.

– Bazaconii, pufni Lucille.

– Jane își face griji că s-ar putea să afecteze și Clinica.

– Bazaconii, repetă Lucille. Și rușine să-ți fie, Ella, dacă și tu crezi așa ceva. Ar fi timpul ca fata noastră

să nu mai plătească pentru greşelile şi regretele celorlalţi, nu crezi?

Ella se întoarse şi o privi pe Mallory preţ de o clipă prelungă, părând şocată de gândul că cineva ar fi putut crede că nu îşi susţinea sută la sută propria fiică, sânge din sângele ei.

– Nu am vrut niciodată ca tu să plăteşti pentru greşelile şi regretele noastre.

– Ei bine, a făcut-o, spuse Lucille, brutal de sinceră ca întotdeauna, deşi vocea îi era foarte blândă. Îi turnă Ellei nişte cafea, apoi scoase o sticlă plată din buzunar şi adăugă câteva picături din ceva ce mirosea a alcool de cea mai bună calitate.

– Lucille! icni Ella. Sunt la muncă!

– Ţi se termină imediat tura, şi e timpul.

– Timpul pentru ce?

– Timpul ca nu doar fiica ta să-şi deschidă aripile. Şi că tot veni vorba de aripi, dragă Mallory, o să ai nevoie de o pereche zdravănă pentru următoarea ta pacientă.

Noua pacientă se dovedi a fi doamna Burland.

– Tu! exclamă doamna B. când Mallory intră în salonul ei.

– Eu, consimţi Mallory întinzându-se după tensiometru. Scrie în fişa dumneavoastră că aţi leşinat din nou după ce aţi făcut baie. V-aţi luat medicamentele la ora potrivită?

– Sigur că da. Nu sunt complet idioată. Nu şi-au făcut efectul.

– Aţi luat pastilele între mese, aşa cum scrie clar pe flacoane? Cum doamna Burland se mulţumi s-o privească acru, Mallory oftă: Voi lua asta drept un nu. Doamna B. avea o culoare nesănătoasă, iar presiunea ei arterială era mult prea scăzută. Când aţi mâncat ultima dată?

– Hm.

– Doamnă Burland. Mallory îşi puse degetele pe încheietura îngustă a femeii, fragilă şi subţire ca o coală de hârtie, pentru a-i verifica pulsul. Azi aţi luat prânzul?

Tremurând de indignare, doamna Burland se îndreptă semeaţă până-şi atinse înălţimea de un metru patruzeci şi cinci.

– Ştiu ce am de făcut.

Mallory o privi în ochii arţăgoşi şi înroşiţi şi simţi o strângere de inimă. „Fir-ar să fie!" Ştia care era problema: Doamna B. nu avea deloc mâncare. Probabil nu se simţea suficient de bine ca să-şi gătească, şi, cum reuşise cum multă vreme în urmă să-şi îndepărteze prietenii şi familia cu purtarea ei răutăcioasă, nu avea pe nimeni să o ajute. Mallory puse mâna pe telefonul din salon şi sună la cantină.

– Stella, sunt Mallory. Am nevoie de o cină completă trimisă pe tavă în salonul trei.

– Sigur că da, scumpete. Sunt şanse să mai treacă pe la mine iubitul tău atât de plăcut privirii?

– Azi nu, zise Mallory frecţionându-şi ochiul care încă i se zbătea.

Când sosi tava, se aplecă asupra pacientei ţâfnoase:

– Mâncaţi.

Doamna Burland încercă să împingă tava deoparte, însă Mallory i-o luă înainte şi o ţinu nemişcată:

– O, în nici un caz. N-o să vă permit să vă daţi în petic şi să o răsturnaţi, nu şi de data asta.

Ochii femeii se învăpăiară de mânie. Era un semn bun, căci demonstra că se simţea mai bine. Mallory se aplecă până ajunse aproape şi rosti ferm:

– Eu sunt mai puternică şi mai rea, iar eu am mâncat azi.

– Ei bine, asta e evident. Hm, făcu doamna Burland adulmecând sucul de pe tavă.

– E de mere.

– Am şi eu ochi în cap, nu-i aşa? Doamna Burland sorbi sucul, şi peste nici un minut culoarea îi urcă în obraji. În trecut nu erai atât de rea.

– E o abilitate recent dobândită, spuse Mallory.

– Sunt gata să merg acasă acum.

– Nu puteţi merge acasă până nu vă văd mâncând.

– Asta e o chestie pe care ai inventat-o tu. Mâncarea de la cantină nu e bună nici pentru un câine.

În această privinţă avea dreptate. Chiar şi Mallory, care ar fi mâncat aproape orice, evita cu grijă cantina, deşi nu i-ar fi spus acest lucru niciodată bucătăresei.

– În regulă. Se duse în bucătăria personalului și își scoase din frigider propriul prânz, pe care i-l aduse doamnei Burland. Încercați sendvișul meu. Carne de curcan și cașcaval cu spanac. Pe care îl adăugase doar pentru că mama ei o tot întreba dacă mânca suficiente legume. Are și puțin muștar și probabil prea multă maioneză, dar colesterolul e cea mai mică dintre problemele dumneavoastră.

Îi mai puse pe tavă și o pungă mică de morcovi și un măr.

Precaută, doamna Burland mușcă din sendviș.

– Oribil, pufni ea, dar mai luă o mușcătură.

Apoi încă una, până nu mai rămaseră decât câteva firimituri.

– Și morcovii, și mărul, o îndemnă Mallory.

– Sunt la fel de îngrozitoare ca sendvișul?

– Sunt la fel de îngrozitoare ca atitudinea dumneavoastră mizerabilă. Și am să vă spun asta de pe acum. O să mâncați tot chiar și dacă trebuie să vă înfund eu cu forța mâncarea pe gât.

– *Mallory*, șopti o voce uluită din pragul ușii.

Jane. Perfect. Mallory se întoarse să-și înfrunte șefa, dar nu înainte de a vedea o scânteiere de triumf și bucurie răutăcioasă în ochii doamnei Burland.

– Vino un moment, spuse Jane cu o expresie încordată.

– Desigur.

Mallory împunse aerul cu degetul în direcția morcovilor și a mărului. Doamna Burland luă sfioasă fructul.

Pe coridor, Jane o duse doar atât de departe cât să nu poată fi auzite de pacientă.

– E o tactică nouă?

– Da, răspunse Mallory senină. A terminat tot?

Jane aruncă o privire în salon peste umărul lui Mallory.

– Până la ultima îmbucătură. Cum ai reușit?

– Fiind o scorpie și mai mare decât ea.

– Te-ai descurcat excelent.

Până ajunse să urce în mașină pentru a se întoarce acasă, Mallory era deja lihnită de foame și extenuată. Rezolvă prima problemă mâncând câteva dintre fursecurile lui Jodi, apoi își scoase telefonul și aruncă o privire rapidă pentru a vedea dacă nu cumva primise vreun mesaj. Atunci își dădu seama că avea la ea telefonul lui Ty. Ezită și studie restul fursecurilor cu fulgi de ciocolată și nucă, după care porni motorul. Peste un sfert de oră oprea pe aleea din fața casei lui Ty.

Ușa garajului era deschisă, iar tipul era lățit pe spate sub mașina lui. Un picior lung ieșea complet întins, iar celălalt era îndoit. Tricoul negru i se ridicase de pe șolduri, sau poate blugii îi coborâseră indecent de mult. Oricum ar fi fost, fâșia de abdomen pătrățos astfel dezgolită îi lăsă gura apă. Își spuse că ar fi putut să stea acolo și să-l privească astfel toată ziua, dar, în cazul în care el ar fi vrut s-o privească la rândul lui, știa că nu arăta prea bine după o zi atât de grea de muncă.

Nu că ar fi părut să conteze, căci atracția pe care o simțea Ty față de ea era bazată pe ceva intangibil. Știa că ar fi putut să reflecteze un milion de ani și tot să nu priceapă cum de Ty părea să o dorească indiferent ce ar fi făcut și oricum ar fi arătat.

Sentimentul era reciproc.

capitolul 16

Mănânci ciocolată și câștigi.

Ty se ridică în capul oaselor pe căruciorul de intervenție și o privi pe Mallory. Avea în mâini o farfurie de fursecuri care, spera pe tot ce avea mai sfânt, erau pentru el. Presupunea că descoperise deja încurcătura cu telefoanele și nu știa la ce stare de spirit să se aștepte din partea ei.

Ultima dată când o văzuse era culcată cu fața în jos pe patul lui, complet vlăguită și atât de satisfăcută, încât se cufundase într-o amorțeală fericită. Îi îndepărtase tandru o șuviță de păr umed de pe față, iar ea zâmbise în somn. Inima lui se strânsese la vederea acelui zâmbet, singurul lui gând fiind: „O, Dumnezeule, am dat de naiba!" Fusese sfâșiat între nevoia de a o trage la pieptul lui

și claustrofobia care își înfipsese ghearele în el, sufocându-l. Exact când hotărâse să se retragă, Mallory se trezise și se îmbrăcase pentru a pleca.

Probabil acela fusese momentul când luase telefonul greșit. Ty o urmărise până acasă pentru a se asigura că ajungea cu bine, apoi se întorsese și se trântise în pat, așteptându-se să adoarmă pe loc. În schimb, îi simțise lipsa.

Fără îndoială, își pierdea mințile.

În tot cazul, nu se așteptase să o vadă zâmbind atât de ușurată la vederea lui. Părea foarte plăcut surprinsă să constate că Ty nu plecase din oraș. Ca să fie sincer, și el era surprins.

Mallory purta o ținută de serviciu mov-deschis și pantofi Nike albi. Din buzunarul de la șold îi ieșeau două pixuri, unul roșu și unul negru, din care cursese cerneală pe uniformă. Observând privirea lui Ty, se apucă să frece disperată petele.

– Sunt în ultimul hal. Nu mă întreba.

– Nu ești în ultimul hal. Alea sunt fursecuri?

– Da. Și a trebuit să mă lupt cu restul personalului ca să le păstrez pentru tine.

– Bătaie între fete? întrebă el plin de speranță. Ai filmat momentul?

– Ce mascul tipic ești!

Se apropie și, lăsându-se pe vine lângă el, îi întinse farfuria. Ty luă o îmbucătură zdravănă din fursec și gemu profund apreciativ.

– Ai donat zece mii de dolari pentru Clinica de Servicii Medicale?

„M-a prins", se gândi el. Sperase că nu avea să afle, dar fusese o speranță deșartă într-un orășel precum Lucky Harbor. Fără grabă, mâncă și un al doilea fursec, apoi se întinse după al treilea.

Ea îi luă farfuria de sub nas.

– Ai făcut-o? insistă ea.

– Ce răspuns o să-mi asigure restul fursecurilor? vru el să știe.

– O, Ty. De ce? Ai mai donat și înainte.

– Clinica avea nevoie de banii ăia.

– Dar e o sumă *atât* de mare!

– Dacă îți pui problema dacă mi-o permit, răspunsul e da. Cum ea se holba neîncrezătoare, adăugă ridicând din umeri: Locul meu de muncă e bine plătit. Foarte bine plătit.

Mallory expiră cu putere. Era deja ghemuită lângă el, prin urmare nu-i veni greu să se aplece și să-l sărute pe obraz.

– Mulțumesc.

Dădu să-l sărute și pe celălalt obraz, dar Ty întoarse capul și îi prinse gura sub a lui.

– Cu plăcere, spuse el peste câteva clipe, surprins s-o vadă așezându-se pe scăunelul de la bancul lui de lucru.

– Nu vreau să te rețin de la ceea ce făceai. Am să te privesc.

El arcui o sprânceană, simțindu-se amuzat pentru prima dată în ziua respectivă.

– Vrei să mă întorc sub mașină?

– Pur și simplu nu vreau să pierzi timpul din cauza mea.

– A, da?

– Absolut.

Făcându-i pe plac, Ty se întinse din nou pe cărucior-ul de intervenție și își ridică mâinile deasupra capului ca să ajungă la marginea mașinii.

Mallory își mușcă mărunt buza de jos. O excita să-l privească muncind. Revelația nu ar fi trebuit să-l surprindă – ea îl excita prin simplul fapt că respira –, dar tot nu-și putu stăpâni un chicot.

– De unde ai știut? bombăni ea, roșie la față.

– Ți s-au întărit sfârcurile.

Mallory scoase un sunet gutural și își acoperi sânii, făcându-l să râdă de-a binelea.

– E din cauza blugilor tăi. Sunt decolorați în dreptul, ăăă... punctelor de presiune. Flutură un deget în direcția șlițului lui. Și tricoul îți vine mulat pe bicepși și umeri. Iar când ești întins pe spate sub mașină, dai impresia că știi ce faci.

– Asta pentru că într-adevăr știu.

– E vorba de toată treaba, la pachet, își încheie ea explicația destul de confuză.

– Dacă te ajută cu ceva, *treaba* mea e încântată de treaba ta, rânji Ty. Al naibii de tare.

– Lucrează! îi porunci ea, închizând ochii.

Ascultător, se întoarse sub mașină. O auzi ridicându-se în picioare și apropiindu-se să arunce o privire sub capota deschisă.

– Cât de des ai de strâns piulițe în munca pe care o faci?

Era transparentă ca sticla. Ty știa că îi ceruse să se întoarcă sub mașină în speranța că așa îl putea trage de limbă mai ușor. Dar era atât de drăgălașă cum tot încerca să-l păcălească, încât îi oferi ceea ce își dorea.

– Odată am furat un tanc scurtcircuitând contactul. Cu echipa mea. Ne trebuia ca să neutralizăm o trupă de insurgenți rebeli.

– Ai avut o viață foarte diferită de a mea, șopti Mallory lăsându-se pe vine lângă el.

Mâna ei se așeză pe coapsa care fusese rănită. Ty își recăpătase abia recent capacitatea senzorială, dar acum nu-i venea deloc greu să simtă. Avea impresia că degetele ei comunicau direct cu bărbăția lui, care se trezi imediat la viață.

– Ne-am încurcat telefoanele, spuse ea.

Era ceva nou în tonul ei acum, ceva ce îl făcu să lase jos cheia și să iasă de sub mașină.

Ca de obicei, Mallory nu îi putea ascunde nimic, însă de data asta și-ar fi dorit să nu-i mai poată citi toate gândurile.

– E vreo problemă? întrebă el după ce făcură schimb de telefoane.

– Te-a sunat o femeie, Frances. Vrea să o suni înapoi.

– Întotdeauna vrea să o sun înapoi.

Mallory coborî ochii în pământ, apoi îi ridică din nou spre el.

– Ai o relație cu ea?

– Nu prea sunt genul care să aibă relații.

– Știi la ce mă refer.

Da, știa. Și nu voia să discute subiectul.

– Sigur, se grăbi ea să adauge. Am stabilit că povestea asta dintre noi doi e ceva... fără obligații.

Lui Ty nu-i plăcea direcția în care se îndrepta conversația.

– O simplă aventură, continuă ea. Corect? Nu o relație. Se ridică și îi întoarse spatele. Dar mă gândeam că poate ultima parte nu e adevărată. Adică nu am spus niciodată efectiv că nu *este* o relație.

– Am s-o spun eu, interveni Ty. Nu e o relație.

Mallory se răsuci încet și se uită la el cu ochii aceia cărora nu reușise niciodată să le reziste.

– De ce? De ce nu putem fi împreună, dacă ne-o dorim amândoi?

Ty simți un junghi de durere direct în măruntaie. Supraviețuise antrenamentelor SEAL. Supraviețuise prăbușirii unui avion, spre deosebire de tot restul echipei lui. Dar nu știa cum să procedeze în clipa aceea. În cele din urmă, rosti pe un ton foarte serios:

– Sunt unele lucruri pe care nu pot să ți le spun. Nici dacă aș vrea nu aș putea.

– Deci motivul pentru care nu putem fi un cuplu e secret de stat? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Chiar așa, Ty?

Ei, drace. Chiar că fusese un pretext jalnic. N-avea decât să-l pună în seama panicii care i se instalase în golul din stomac. Indiferent ce făcea în momentul acela, trebuia să o convingă de un lucru: distanțarea era în beneficiul amândurora. Doar că Mallory Quinn se dovedea incapabilă să păstreze distanța atunci când era vorba de inima ei.

– Nu te îndrăgosti de mine, Mallory. Nu ar fi bine pentru nici unul din noi. Suntem prea diferiți. Ai spus-o chiar tu.

Ea inspiră șuierat, ca și cum ar fi plesnit-o.

– Și ce, tu și Frances sunteți la fel? Compatibili?

– Din păcate, da.

– Dacă te culci cu ea, atunci cum se face că nu se deplasează până aici să discute cu tine? De ce tot țipă că nu o suni înapoi? se răsti Mallory cu mâinile în șolduri.

– Frances nu țipă.

– Atunci sugerează emfatic. După o clipă de gândire, Mallory decise: Nu te culci cu ea.

Îl prinsese.

– Nu mă culc cu ea. Cât despre furia ei, are mai multe motive. Printre ele și faptul că nu am mai văzut-o de șase luni.

Ea se holbă la el, apoi îi întoarse din nou spatele. Ty se ridică în picioare și o ocoli ca să ajungă în fața ei.

– Spune-mi și restul, îi ceru. Hai să terminăm cu asta.

Buzele ei se schimonosiră într-un zâmbet amar.

– Din câte văd, nu cunoști stilul familiei Quinn. De furie trebuie să te agăți mult și bine, să nu-i dai drumul cu nici un chip.

– Când te agăți de furie, singurul pe care îl torturezi ești tu însăți, remarcă el. Dacă ești furioasă pe mine, descarcă-te pe mine.

– Întotdeauna ești atât de logic? Of, nu contează. Nu-mi răspunde la asta. Ridicând privirea spre el, cu bărbia sus, îl informă: Ți-am spionat telefonul.

– Nici nu m-aș fi așteptat la altceva din partea noii Mallory, cea care gustă frenetic din plăcerile interzise.

– M-am gândit să nu-ți spun, dar păstrarea secretelor nu se numără printre talentele mele speciale.

– Tu ai alte talente speciale, spuse el făcând-o să râdă.

– Fir-ar să fie, bombăni ea. Nu vreau să fiu veselă în momentul ăsta.

– Să-ți mai las ceva timp să fii furioasă pe mine? se interesă Ty prinzând-o de ceafă și trăgând-o spre el.

– Da.

– Anunță-mă când ai terminat.

Știa că nu avea nici un drept să o atingă, dar o făcu, iar când își puse gura peste a ei îi recunoscu gustul, ca și cum ar fi fost creată doar pentru el. În acea clipă își dădu seama că era în bucluc mult mai adânc decât își imaginase vreodată.

Brusc, ea se desprinse din îmbrățișare și scutură din cap.

– Ty... nu pot.

– Nu poți să mă săruți și să fii furioasă pe mine în același timp?

– O, ba da. Ceea ce nu pot să fac e asta. Nu pot să fac asta pretinzând în continuare că nu e... real.

– Dar e real.

– Da, însă pentru tine faptul că e real înseamnă că ți se scoală. Pentru mine, înseamnă... Își frecționă pieptul ca și cum ar fi durut-o și închise ochii. Nu contează. Se dădu un pas în spate, apoi încă unul. Îmi pare rău, este doar vina mea. Nu ar fi trebuit să...

– Mallory!

– Nu, e în regulă. Pe cuvânt. Dar am să plec acum.

Ty o privi urcând în mașină și părăsind aleea. Da, își spuse, era timpul să se întoarcă la muncă.

Mallory parcă în spatele camionetei lui Joe pe aleea casei Ellei. Familia Quinn lua cina împreună.

Trecuse o zi întreagă de când îl lăsase pe Ty în garajul lui, sexy și murdar și părând ușor nedumerit, ca și cum ar fi pierdut exemplarul lui din regulamentul micului lor joc.

Deși ea era cea care dăduse startul acelui joc, acum nu mai voia să-l joace. Undeva pe parcurs, inima o trădase. N-avea decât să cedeze iluziei și se prefacă în continuare că era o fată rea. Adevărul enervant era că avea nevoie de mai mult decât doar sex. Pe deasupra, nu putea să nege că îi era deja dor de Ty.

În bucătărie, mama ei scotea din cuptor o friptură de pui. Arăta perfect. Mallory, care habar nu avea să gătească, adulmecă apreciativ aerul.

– Ai adus desertul? o întrebă Ella. Tortul ăla pe care l-ai adus pentru ziua lui Joe a fost fantastic. Habar nu aveam că ești atât de talentată. Spune-mi că ai mai făcut unul.

Mallory îi întinse o tavă de brioșe pe care le luase de la pensiune în dimineața aceea. Tara îi promisese că erau bune de să te lingi pe degete. Mallory știa că era adevărat, pentru că deja devorase două pe drum.

– O femeie capabilă să facă prăjituri atât de bune ar trebui să aibă copii. Nu m-ar deranja niște nepoți.

– Mamă!

– Ziceam și eu.

– Ei bine, nu mai zice.

Joe întră și îi ciufuli părul surorii sale.

– Hei, crezi că ai putea s-o convingi pe asistenta aia nouă și drăguță să iasă cu mine?

– Nu, Camilla e prea bună pentru tine. Și de unde o cunoști?

– Lucrez cu fratele ei la atelierul de sudură. I-a adus prânzul.

– Stai departe de Camilla, îi ceru Mallory.

Ella îi împingea pe toți spre masă.

– Joe, lasă-ți telefonul deoparte. O, Mal, era să uit. Tammy mi-a cerut să te întreb dacă ai fi dispusă să faci schimb de tură cu Alyssa weekendul ăsta, ca ea și Tammy să poată ieși ca între fete.

– Nu pot, zise Mallory înșfăcând două chifle.

Ella îi luă o chiflă înapoi.

– Ai să te urăști mâine-dimineață. Și de ce nu poți să faci schimb de tură?

– Weekendul ăsta lucrez la Clinică.

– Ambele zile?

– Nu, dar am nevoie de o zi liberă.

– Tu nu refuzi niciodată, se miră Ella. Ești întotdeauna bună și ajuți pe toată lumea.

Of, cât detesta să audă acest adjectiv cu referire la ea. „Bună"!

Joe îi rânji și luă două chifle fără comentarii din partea Ellei, ticălos slab ca un țâr ce era.

– Nu cred că lui Mallory îi place să fie numită „bună", mamă.

– Bineînțeles că da. De ce nu i-ar plăcea?

Chiar așa. De ce nu i-ar fi plăcut?

Se retrase imediat după finalul cinei. Familia ei era... ei bine, familia ei. Îi iubea, dar ei habar nu aveau cât de mult își dorea să aibă parte de aprecierea lor, să fie văzută așa cum era în realitate.

Ty o vedea așa cum era în realitate. Mare păcat că nu o vedea ca pe o persoană pe care să și-o dorească în viața lui.

Era deja la jumătatea drumului spre casă când îi sună telefonul. Trase pe dreapta și răspunse apelului lui Amy.

– Te-ai uitat recent pe Facebook?

– Ce mai e acum? întrebă Mallory cu inima cât un purice.

– Cineva a surprins o poză cu tine și cu Ty în ceva ce pare a fi parcarea spitalului. El era... sub capota ta.

– Spune-mi că vorbești la propriu. Și că nu e un fel de eufemism.

– Poza e fierbinte, Mal. Nimeni nu poate nega că arătați bine împreună.

– *Nu* suntem împreună. Și ce naiba facem în poza aia?

– Vă sărutați. Iar el e cu o mână pe fundul tău. I-au schimbat porecla din Misteriosul Tip Drăguț în Tipul cu Mâini Abile.

– O, Doamne!

– Și, Mal?

– Da?

– Cred că ești gata de-acum să dai tu însăți lecții de Fată Rea. În timp ce Mallory își izbea disperată capul de volan, Amy adăugă: O, și mâine avem o întrunire a Dependentelor de Ciocolată. Primesc un tort de la Tara. Este rezervat pentru tine, pentru Grace și pentru mine. *Tu* ai o poveste de spus.

– La fel și tu. Vreau să aflu mai multe despre treaba asta cu Matt...

– Nu e o „treabă".

– Amy...

– Îmi pare rău, pierd semnalul. Probabil trec printr-un tunel.

– Ești la Eat Me!

– Ei bine, atunci probabil e ceva ce nu vreau să discut.

Și închise.

Mallory reintră pe șosea apăsând hotărâtă pedala de accelerație. Voia să vadă acea poză de pe Facebook. La două cvartale de casă, observă în retrovizoare girofarul roșu cu albastru.

Rahat!

Trase pe dreapta, coborî geamul și îl privi posomorâtă pe șeriful Sawyer Thompson, care se apropia agale de portiera ei. Ea și Sawyer fuseseră colegi de liceu, deși el era cu câțiva ani mai mare. Ea îi scrisese eseurile la engleză, iar el o ajutase la matematică și științe. Mai târziu îl peticise în repetate rânduri când, în tinerețea lui sălbatică, ajunsese pe lista răniților.

În cele din urmă Sawyer se liniștise și devenise șerif, oricât ar fi fost de surprinzător, iar acum era ferm înfipt de partea legii. Altă dată, faptul de a fi trasă pe dreapta de șeriful cel mare, rău și sexy ar fi putut să-i înveselească toată ziua. Dar acum nu era cazul.

– Ce-i? întrebă ea țâfnoasă. Nu ai nici un răufăcător de prins? Trebuie neapărat să oprești oameni care doar încearcă să ajungă acasă?

– Scutește-mă, Mal. Mergeai cu nouăzeci la oră într-o zonă unde limita e de șaizeci. Te-am avertizat cu sirena de două ori, și nici măcar nu m-ai observat. Ce naiba e în neregulă cu tine?

Pe toți dracii! Se lăsă să cadă vlăguită pe banchetă.

– Nimic. Când șeriful se sprijini de mașina ei, aparent bucuros să ia o pauză, îl întrebă înțelegătoare: Ai avut o zi grea?

– Da. Îi aruncă o privire piezișă. Dar în mod evident nu la fel de grea ca a ta.

– Sunt bine.

– Chiar așa?

Sawyer își scoase iPhone-ul, își plimbă degetul pe ecran până ajunse la o pagină anume, apoi îl întoarse spre ea.

Facebook. Exista într-adevăr o poză, exact cum îi spusese și Amy. Era mică și neclară, dar o înfățișa pe ea. În brațele lui Ty. Cu mâna lui pe fundul ei.

Ea avea un zâmbet năuc, visător. Nu și Ty. O fixa cu o privire lacomă, posesivă, care o făcu să se excite fără voia ei. Senzația fu rapid urmată de un val de mânie.

– Glumești? Când Sawyer își vârî telefonul în buzunar fără să scoată o vorbă, Mallory se răsti: Asta e o încălcare a intimității! Arestează pe cineva!

– Te aflai într-un loc public.

– Nu știam că cineva face poze!

– Evident, spuse șeriful tărăgănat, sprijinindu-se de mașina ei ca și cum ar fi avut toată ziua la dispoziție.

– O să snopesc pe cineva în bătaie.

Sprâncenele lui se ridicară fulgerător la aceste cuvinte.

– Tu nu ești genul care snopește oameni în bătaie, Mal. Tu *salvezi* oameni.

– M-am săturat de asta! Dă-mi naibii amenda de viteză și dă-te la o parte din calea mea înainte să te calc pe picior.

– AmenințI cumva un om al legii? o întrebă el rânjind.

– Amenda, Sawyer.

– N-am de gând să îți dau amendă, Mallory.

– A, nu?

– Pe toți dracii, nu. Dacă ți-aș da amendă acum, aș fi jupuit de viu de... ei bine, de toată lumea.

– Asta nu te-a mai deranjat niciodată până acum. Dacă nu ar fi fost atât de furioasă, poate că ar fi văzut umorul situației. Așa însă, continuă pe un ton arțăgos: Este din cauza lui Chloe. Faptul că ai o iubită te-a înmuiat.

– Sunt tentat să-ți dau amendă doar pentru că ai spus asta, replică șeriful încruntându-se demonstrativ. Bucuros că Mallory reușise să zâmbească, îi zâmbi și el și se aplecă pe geam s-o tragă de o șuviță de păr. Vrei un sfat?

– Vreau să te calc pe picior.

– N-o să mă calci, pentru că atunci ar trebui să-mi acorzi primul ajutor și nu ai chef. În clipa următoare însă, Sawyer avu prilejul să demonstreze că nu era doar frumos, ci și inteligent. Încetinește, o avertiză el trăgând-o din nou de păr. În toate privințele.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu vreau să te văd suferind.

Ei bine, era mult prea târziu pentru așa ceva, nu-i așa? Deja suferea, și încă din plin.

Semnalizâ cuminte și intră în trafic. Se străduI să nu accelereze prea mult, chiar dacă telefonul îi suna din două în două secunde. Ignorând toate apelurile, parcă

pe alee, udă florile doamnei Tyler, udă florile bunicii ei şi îi dădu de mâncare lui Dulceaţă.

Unele năravuri nu-şi găseau leac, se gândi ea când, aplecându-se să scarpine pisica în spatele urechilor, fu muşcată drept recompensă. Se trânti pe şezlongul din curtea din spate, activă difuzorul telefonului şi îşi accesă în sfârşit mesajele, mijind ochii ca şi cum astfel i-ar fi fost mai uşor să le asimileze conţinutul.

– Mallory, spuse Jane pe Tonul ei Iritat. Sună-mă.

„Nu, mersi." Era evident că şefa ei văzuse fotografia. La fel de evident, crezuse că Mallory îi ignorase sfatul. Ar fi trebuit s-o sune şi să o informeze că fotografia fusese făcută înainte de „discuţia" lor şi că, oricum, nu mai ieşea cu Ty. Dar, sătulă să mai împace pe toată lumea, apăsă butonul de ştergere.

– Uau, Mal, exclamă Tammy în următorul mesaj. Da' ştiu că te-ai făcut rea de tot în ultima vreme. Dacă te duci la Vegas, ai grijă să cumperi pachetul de nuntă *fără* poze. Nici nu mai ai nevoie de fotografii, asta e perfectă.

Îl şterse.

Al treilea mesaj:

– Mallory, sunt Deena de la magazinul alimentar. Ascultă, eu joc Bunko cu un grup în fiecare seară de miercuri, iar săptămâna asta am tras la sorţi cine să-şi încerce norocul cu Tipul Drăguţ. Eu am câştigat, aşa că va trebui să faci paşi. E al meu.

„Al tău să fie, Deena."

Îl şterse.

Dulceaţă îşi lipi capul de gamba stăpânei sale. Nu era un semn de afecţiune, ci o cerere imperativă de hrană.

– Habar nu ai cât de bine îţi merge, mâţă, oftă Mallory. Nu ai nimic altceva de făcut decât să dormi, nici nu ştiu, optsprezece ore pe zi? Nu face nimeni presiuni asupra ta, nu are nimeni aşteptări. Nu există nici un Misterios Tip Drăguţ care să te zăpăcească de cap dându-ţi semnale contradictorii.

Doar că semnalele contradictorii proveniseră toate de la ea. El fusese sincer de la bun început. Ei bine, dacă nu tocmai sincer, cel puţin fusese franc.

„Nu te îndrăgosti de mine, Mallory. Nu ar fi bine pentru nici unul din noi."

Corect. Avea să se ţină fermă pe poziţii şi să nu se îndrăgostească.

Doar că... Doar că deja o făcuse.

capitolul 17

Care e sensul vieţii? Toate dovezile până în momentul actual indică ciocolata.

După o noapte de insomnie, Mallory lucră din greu la spital, apoi, în drum spre casă, făcu un ocol pentru a trece pe la casa doamnei Burland. În ajun, Clinica de Servicii Medicale găzduise un seminar pe tema stilului de viaţă sănătos, susţinut de Cece Martin, nutriţionista locală, iar doamna Burland promisese să vină. Mallory aruncase o privire peste lista celor prezenţi, însă Doamna B. nu îşi făcuse apariţia.

Curtea arăta neîngrijită, la fel şi casa. Având o presimţire neplăcută, Mallory coborî din maşină, luă plasa de alimente pe care le cumpărase şi bătu la uşa din faţă.

Nu îi răspunse nimeni, aşa că bătu din nou, cu acelaşi rezultat. Încercă clanţa, iar uşa se deschise.

– Doamnă Burland? Sunt eu, Mallory Quinn.

– Pleacă.

Vocea i se păru slăbită şi fragilă, şi cumva arogantă în acelaşi timp. Ignorând ordinul, Mallory intră în casa cufundată în întuneric şi aprinse o lumină.

Doamna Burland zăcea pe parchetul uzat, la baza scării.

Mallory lăsă să cadă tot ce avea în mâini şi se duse în fugă la ea, apoi îşi puse două degete pe artera carotidă a Doamnei B. pentru a-i verifica pulsul.

Din fericire, era puternic.

– V-a apucat ameţeala şi aţi căzut pe scări?

– Nu, îmi place să trag câte un pui de somn aici, se răţoi Doamna B. Ţi-am zis să pleci. N-ai ce să cauţi aici.

În regulă, simpatica și mereu binedispusa doamnă se descurca fără probleme să vorbească și nu manifesta semne vizibile de dezorientare. Fusese deci sincopa ei vasovagală. Mallory își trecu o mână peste brațele și picioarele femeii și nu găsi nici un indiciu de fractură.

– Puteți sta în picioare?

– Sigur. Doar că azi am preferat covorul, bombăni Doamna B. Ce naiba cauți aici? Nu te saturi niciodată să salvezi oameni? De ce o faci?

– Ei bine, în acest caz o fac de dragul spiritului dumneavoastră fermecător. Puteți să vă ridicați în capul oaselor?

Doamna Burland o plesni peste mâini, dar nu se mișcă.

Ei bine, acesta era răspunsul la întrebare. Mallory se așeză pe parchet lângă ea și scotoci prin plasa de alimente pe care o adusese.

– De ce aveți poftă azi? Am supă, un sendviș, sau...

– Doar pleacă odată! Sunt bătrână. Sunt singură. Am să mor din clipă în clipă. Lasă-mă odată.

– Nu sunteți bătrână. Sunteți doar răutăcioasă. Și țin să vă informez că *de asta* sunteți singură. Ați putea avea prieteni dacă ați înceta să vă mai rățoiți la toată lumea. Lucille v-ar include imediat în grupul ei dacă ați fi doar o idee mai blândă. Ea adoră sarcasmul.

– Sunt *singură*.

– Ei, hai. Sunt chiar aici! Nu sunteți singură. Mă aveți pe mine. Scoase o cutiuță de suc de mere și i-o întinse. E favoritul dumneavoastră.

– Nu mi-e sete.

– Atunci ce-ați zice de niște supă de pui?

Doamna Burland dădu un nou semn de viață când în ochii ei se aprinse o scânteie palidă.

– E din conservă?

– Nu. Mi-am petrecut toată ziua gătind-o personal. După ce am crescut găinile și am cultivat morcovii și țelina în grădina mea.

– Eu nu mănânc supă din conservă, bombăni doamna Burland trăgându-și nasul.

– În regulă.

Mallory scoase o pungă de prune uscate, iar bătrâna o înșfăcă și o deschise cu degete tremurânde. Observând zâmbetul asistentei, mormăi:

– Te bucuri de nefericirea mea?

– Știam că o să vă nimeresc cu prunele uscate.

După câteva minute, cu glicemia revenită la cote normale, Doamna B. o privi mânioasă.

– M-aș fi descurcat foarte bine și fără tine.

– Sigur. V-ați descurca și mai bine dacă ați avea grijă de dumneavoastră.

– Cum ai putea tu să știi? Nici tu nu ai grijă de tine.

– Ce înseamnă asta?

– Într-un pod? Doamna Burland pufni în râs văzând expresia șocată a lui Mallory. Da, am auzit despre micul tău interludiu. Cineva l-a surprins pe domnul Garrison al tău coborând înapoi la licitație. Peste câteva minute l-ai urmat și tu, cu un aer ciufulit foarte grăitor. Fie te pregăteai pentru o probă de lupte libere, fie tocmai te bucuraseși de o tăvăleală. Să nu crezi că, din cauza vârstei, am uitat de chestiile astea. Țin minte cum e cu hormonii.

„O, Dumnezeule!" se jelui Mallory în sinea ei.

– Și ce fel de femeie are o relație cu un bărbat care o duce în pod? vru Doamna B. să știe.

Una cu sângele fierbinte. Ty Garrison era *extrem* de potent, iar Mallory ar fi vrut s-o vadă pe sfânta care și-ar fi refuzat un orgasm oferit de el. Deja îi lipsea dureros de mult. Spera că și el îi simțea lipsa și că nu intenționa să umple acel gol cu... Frances, de pildă.

– La drept vorbind, spuse ea, nu e atât pod, cât mai degrabă un spațiu de depozitare. Și nu avem o relație.

– Deci te lași mulsă pe gratis?

– În primul rând, nu sunt o vacă. Și în al doilea rând, *nu* discutăm despre asta.

– Încerci să-l salvezi, nu-i așa? Așa cum încerci să salvezi pe toată lumea? Cu siguranță până și tu îți dai seama că un bărbat ca el nu e interesat de o asistentă medicală dintr-un orășel mărunt, nu pe termen lung.

Replica acidă o atinse într-un punct sensibil, pentru că întâmplarea făcea să fie adevărată. Însă Mallory nu încerca să-l salveze pe Ty.

Totuși, nu ar fi deranjat-o să-l păstreze...

- Aveți grijă, spuse ea blând. Altfel plec și iau prunele cu mine.

- Hm.

Rămaseră așezate pe podea câtă vreme Mallory verifică din nou semnele vitale ale doamnei Burland. Constatând că se îmbunătățiseră semnificativ, ridică privirea, moment în care îi veni să țipe de groază.

În pragul ușii stătea Jack Nicholson din *Strălucire*.

Sau domnul Wykowski.

- Louisa, spuse el privind-o îngrijorat pe Doamna B. Ești bine?

În clipa aceea se întâmplă ceva absolut bizar. Chiar în fața ochilor lui Mallory, doamna Burland se transformă. Se înmuie. *Zâmbi*. Sau cel puțin astfel se putea interpreta rânjetul prin care își dezgolise dinții.

- Firește. Sunt bine.

- Mincinoaso, o certă domnul Wykowski, lăsându-se pe vine lângă ea. Te-a apucat iar amețeala?

- Sigur că nu.

- *Louisa*.

- Poate, puțin, murmură doamna Burland ferindu-și privirea. Însă doar pentru o clipă.

- Drăguț din partea ta că ai trecut pe aici, i se adresă domnul Wykowski lui Mallory. Nu e genul care să accepte cu dragă inimă o mână de ajutor. Încă nu s-a prins că aici, în Lucky Harbor, avem grijă unii de alții.

Mallory îi zâmbi, știind că nu avea să-i mai fie niciodată teamă de el.

- Mă bucur să știu că nu e singură.

Îi aruncă doamnei Burland o privire prelungă.

Bătrâna își dădu ochii peste cap, dar, în mod surprinzător, de pe buze nu îi zbură nici o replică acidă.

Se auziră pași pe veranda din față, iar în prag apăru un alt vecin. Lucille. Azi purta un trening verde fosforescent, care nu arăta tocmai grozav pe un corp asupra căruia gravitația își spusese destul de tare cuvântul.

Buzele ridate îi erau rujate cu roz, iar tenișii din picioare erau negru cu galben. Ai fi avut nevoie de ochelari de soare ca să te uiți la ea.

- Aici erai, Teddy, spuse Lucille, zâmbindu-i domnului Wykowski. Ești pregătit pentru plimbarea prin cartier?

- E în vizită *la mine*, o informă doamna Burland pe un ton sever.

- Ție nici măcar nu-ți plac vizitatorii, zise Lucille punându-și mâinile pe șolduri.

- Ieși din casa mea.

- Alungă-mă dacă poți. Când doamna Burland își îngustă amenințător ochii, Lucille îi întinse mâna: Ai nevoie de ajutor ca să te ridici mai întâi?

Doamna Burland se chinui să se ridice singură. Când reuși, o fixă pe Lucille cu o privire triumfătoare.

- Aș putea să ți-o iau înainte la tura prin cartier dacă aș vrea.

- A, da? Dovedește-mi-o.

- Am s-o fac.

Flancată de domnul Wykowski și Lucille, care o țineau fiecare de câte un braț, doamna Burland porni cu un aer demn spre ușă.

Mallory se duse acasă. Parcă, udă florile doamnei Tyler, florile bunicii ei, apoi descuie ușa de la intrare. Aruncă o privire spre măsuța cu oglindă din hol – așa cum făcea de fiecare dată de când Ty îi oferise o utilizare inedită – și oftă. Dacă nu se întrezărea nici o perspectivă de sex sălbatic, arzător de multe calorii, trebuia să se resemneze și să facă sport, ținând cont de cantitatea de ciocolată pe care urma s-o consume cu fetele.

- Miau.

- Te-am auzit.

Îi dădu de mâncare lui Dulceață, apoi se schimbă și se duse să alerge pe chei.

Jumătatea de kilometru până la capătul debarcaderului aproape o ucise, așa că se întoarse la pas, ținându-se de coaste în locul unde simțea o înțepătură. Când ajunse la standul de înghețată, încetini și mai mult. Lance

nu lucra în ziua aceea, dar fratele lui mai mare, Tucker, era acolo.

– Bună, păpușă! Am o înghețată dublă de ciocolată cu numele tău pe ea. La propriu. Tocmai am creat o nouă listă de specialități. Numărul unu este Fata Cuminte Devenită Rea. Când ea îi aruncă o privire asasină, Tucker izbucni în râs. Haide, e amuzant.

„Poate pentru oricine altcineva în afară de mine."

– Vrei una?

„Mai mult decât îmi doresc să respir."

– Nu.

El se aplecă pe geam, punându-și în valoare mușchii impecabili, și o studie atent.

– Uau, refuzi înghețată. Și ai început să alergi. Zâmbetul i se lăți. Ești la dietă, nu-i așa?

– Doar încerc să fac puțină mișcare și să fiu sănătoasă, bombăni ea.

– Mie mi se pare că arăți bine.

Oooh. Ce drăguț. Tocmai se gândea că l-ar fi putut adăuga pe lista ei de Tipi Defecți, când el spuse:

– Iar tipul ăla, cum l-o fi chemând, ar trebui să-ți spună asta în fiecare pod în care te prinde.

– Știi ceva? În primul rând, e un *spațiu de depozitare!*

Fir-ar să fie! Își reluă alergarea. Fără înghețată. Se dovedi a fi cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

Ajunsă acasă, se uită urât la măsuța cu oglindă din hol.

– Nu știu cum, dar toate astea sunt în întregime din vina ta. Cum piesa de mobilier nu avu nimic de spus în apărarea ei, Mallory pufni: Bine, nu e vina ta. Este a lui Ty.

Trupul ei tânjea după el, dar era mai mult de atât. Și mintea ei tânjea după el.

Făcu un duș, se lăsă captivată de un maraton din sezonul șase al serialului *Farmece*, apoi, la ora stabilită, se îndreptă spre Eat Me pentru întrunirea Dependentelor de Ciocolată.

Când intră în local fu năpădită de rumoarea veselă a clienților, precum și de arome de mâncare care îi făcură stomacul să chiorăie.

Sărise peste cină. Seara aceasta era foarte diferită de prima lor întrunire neplanificată. În primul rând, nu era furtună. Erau zece grade afară, iar aerul era încărcat de parfumul sfârșitului de primăvară. În al doilea rând, nu era miezul nopții, iar localul nu era pustiu.

Imediat ce se strecură la bar lângă Grace, Amy își făcu apariția cu un tort și trei furculițe.

Mallory luă una și se înfipse în tort, având inima împăcată deoarece alergase.

– Nu mai puțin de cinci clienți au încercat deja să cumpere tortul ăsta, le informă Amy. Când agitația se mai potoli, se instală în picioare în spatele tejghelei și se apucă să-și devoreze porția de tort. Doamne, gemu ea. E raiul pe pământ.

– E fantastic, recunoscu Grace.

Mallory nu putea vorbi. Era prea ocupată să se îndoape.

Amy înghiți și își linse ciocolata de pe buze.

– Declar deschisă ședința de azi. Mallory, tu ești prima.

– Nu. Nu e rândul meu.

– Ți-am zis, tu vei fi prima până te rezolvăm. Grace zâmbi. Așa că toarnă tot.

– Aș prefera să discutăm despre Amy și Matt, Pădurarul Sexy, oftă Mallory.

Grace ridică din sprâncene și își îndreptă privirea spre Amy.

– Stingi incendii de vegetație cot la cot cu pădurarul ăla atrăgător care tot vine pe aici la plăcintă?

– Avem o plăcintă gustoasă, se apără Amy.

– Există tot felul de plăcinte, comentă Grace.

Mallory aproape scuipă tort pe nas, spre indignarea lui Amy, care îndreptă furculița spre ea.

– Acum *nu* e vorba de mine.

Cum Mallory își mai îndesă niște tort în gură și nu scoase nici un cuvânt, Grace chicoti:

– Hopa! Presimt că au apărut ceva piedici în Misiunea Fată Rea.

– Am purtat pantofii, zise Mallory în cele din urmă. Și a fost distractiv.

– Ăăă, scumpo, din câte am auzit, a fost mai mult decât distractiv, spuse Grace lingându-şi furculiţa.

– Din câte ai auzit?

– De pe Facebook. Grace se întoarse spre Amy. Şi mulţumesc pentru recomandarea legată de Facebook, apropo. Cam dă dependenţă.

– Nu poţi să crezi tot ce citeşti acolo, protestă Mallory. E doar o mică parte din adevăr.

– Chiar aşa? Şi cam cât din poza aia în care tu şi Ty arătaţi foarte intimi ai zice că reprezintă adevărul?

Mallory oftă zgomotos şi înfipse furculiţa în tort pentru o altă îmbucătură mare.

– Nu eram... intimi. Atunci.

– El are expresia aia anume, rânji Grace. Expresia aia de tip mare şi sexy care ştie cum să ofere plăcere unei femei în pat.

Mallory îşi sprijini capul într-o mână, iar cu cealaltă mai îndesă o bucată de prăjitură în gură.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Da, dar vezi tu, noi *vrem*, insistă Amy.

– Am rupt-o cu el, spuse Mallory, apoi oftă când ele icniră. V-am zis, nu sunt făcută pentru chestiile astea de fată rea. De fiecare când eram împreună, mă trezeam... Închise ochii şi murmură: Îndrăgostită.

Grace se întinse după mâna ei şi i-o strânse, iar Amy împinse tortul mai aproape de ea.

– Mersi. Mallory clătină din cap. Nu am reuşit să păstrez totul la un nivel superficial. Ty e pur şi simplu... prea delicios.

– L-am văzut înotând acum câteva zile, spuse Grace. În ocean. Stăteam pe plajă, posomorâtă că dădusem bani pe benzină ca să merg la Seattle pentru nişte interviuri din care nu mă alesesem cu nimic. În fine, a înotat două ore întruna. Din câte ştiu eu, doar cineva din forţele speciale SEAL poate face aşa ceva. Ştiaţi că un agent SEAL poate să găsească orice sau pe oricine?

– Şi? o îmboldi Amy.

– Şi pun pariu că un tip de genul ăsta ar putea găsi un clitoris fără probleme.

Amy şi Grace o priviră cu o expresie nerăbdătoare care o făcu să se înece cu tortul. Mallory încă tuşea când cineva apăru din spatele ei şi o bătu pe spate.

Cunoştea acea atingere. Intim. Răsucindu-se pe scaun, dădu nas în nas cu Ty. Inima i se strânse la vederea lui. Inimă trădătoare. Oare chiar făcuse parte din trupele SEAL? Ar fi fost perfect logic. În definitiv, îi găsise clitorisul fără probleme...

Privirea lui o întâlni pe a ei preţ de o clipă imposibil de lungă şi, ca întotdeauna, simplul fapt de a-l vedea îi stârni un fior pe şira spinării. La fel ca întotdeauna, Ty arăta impunător, ca un zeul pe care n-ar fi putut îndrăzni să şi-l dorească. Dar era ceva diferit la el în seara aceea. Părea istovit şi uşor iritat, observă ea cu o strângere de inimă.

Doamne, cât îi simţise lipsa! Nu înţelegea de ce, dar Ty nu arătase niciodată mai atrăgător. Sau mai real. Voia să-i ia mâna într-a ei şi să îl sărute până îi risipea toate necazurile. Să îl ţină în braţe.

Voia să ţină în braţe un leu în cuşcă.

Nu avea nici o logică, dar era adevărat. Ştia că Ty intenţiona să plece şi că în acel moment avea să ia cu el o parte importantă din inima ei, dar răul era deja făcut. Şi mai ştia un lucru: până atunci, voia să se bucure de orice ar fi avut el să-i ofere. Pentru că, alături de el, nu mai era persoana care se îngrijea de toată lumea. Nu mai era o soră. Nu mai era ocupată să gândească, să planifice, să supravegheze.

Era doar Mallory. Şi se simţea... vie. Atât de al naibii de vie.

Ochii lui zâmbiră. Îi atinse colţul buzei de sus, apoi îşi supse degetul.

– Mmm, spuse el. Ciocolată.

Amy rămase cu gura larg căscată. Grace îşi făcu vânt. Fu însă de ajuns o singură căutătură ucigătoare de-a lui Ty ca să devină amândouă brusc foarte ocupate şi să se îndepărteze. Dar toţi ceilalţi clienţi se holbau în continuare la ei.

– O, Dumnezeule, gemu Mallory. Haide.

Îl luă de mână pe leul închis în cuşcă şi îl duse afară.

Stelele scânteiau puternic în noaptea aceea, ca niște diamante împrăștiate pe bolta cerească. Se plimbară pe chei, trecând de sala de jocuri cufundată în întuneric și de chioșcul de înghețată închis. Când, în cele din urmă, ajunseră la capătul debarcaderului, Mallory se opri și se aplecă peste balustradă.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acum câteva zile, murmură ea cu fața spre apa oceanului. Adică, eu am început toată povestea asta dintre noi. Eu am stabilit regulile. Așa că nu aveam nici un drept să le schimb pe parcurs fără a te anunța și pe tine, apoi să-ți reproșez asta.

Se întoarse să-i scruteze chipul impasibil, sperând să găsească acolo înțelegere. Iertare. Sau, în cel mai rău caz, un semn de compasiune.

Spre tristețea ei, nu văzu nimic din toate acestea.

El îi urmă exemplul și se aplecă peste balustradă să contemple valurile.

– Am crescut cu doi părinți militari, spuse într-un târziu. Am intrat în armată. Iar când am ieșit, m-am angajat la un contractor privat care lucrează pentru guvern, făcând... tot activități de tip militar. Asta e profesia mea, asta e viața mea. Asta e cine sunt.

– Știu.

– Asta îmi impune anumite lucruri. Să rămân singur, să fiu cel care protejează, să am grijă să mă protejez. Nu știu cum să fiu altcineva, încheie el ridicând din umeri.

– Nu vreau să fii altcineva, Ty. Niciodată. Îmi placi așa cum ești.

El tăcu preț de câteva clipe, încercând să cuprindă înțelesul cuvintelor ei.

– Frances e șefa mea. E... posesivă.

Ceea ce era puțin spus.

– Ai fost cu ea. Ați făcut sex.

– Da, zise Ty cu o sinceritate brutală, ca întotdeauna. Înainte să-i fiu subordonat, cu foarte mult timp în urmă. Acum e gata.

– Pentru tine, spuse ea. E gata pentru tine.

Cu un gest nonșalant, Ty îi sugeră că asta nu era problema lui. Deci nu avea să fie nici a lui Mallory.

Își trecu un deget peste lănțișorul de aur de la gâtul ei, apoi sub talismanul ce simboliza infinitul.

– După ce mi-am pierdut echipa în accidentul de avion, mi-am petrecut primele șase luni recuperându-mă într-o solitudine totală. Răsuflă și își desprinse mâna dintr-a ei. Nu am putut... nu am vrut pe nimeni aproape. În continuare nu vreau pe nimeni aproape.

Își pierduse părinții, prietenii. Pe toată lumea. Mallory nu-și putea imagina cât de singur se simțise.

Sau poate că da. Nu i se întâmplase și ei să se simtă singură, deși era înconjurată de rude și de prieteni? Își prinse medalionul între degete și murmură:

– Karen mi-a dat ăsta chiar înainte să... Închise ochii pentru o clipă, amintindu-și ochii veseli ai surorii sale. E semnul infinitului, simbolizează o legătură veșnică. Îl purta tot timpul, iar eu mereu o sâcâiam să mi-l împrumute. Voiam să fiu exact ca ea. Pe atunci o scoteam din minți. Apoi, într-o zi, și-a dat jos lănțișorul și pur și simplu mi l-a pus la gât. M-a sărutat pe obraz și mi-a spus să fiu cuminte, că dacă voi fi cuminte voi fi ferită de buclucurile în care ea se băga mereu. Mi-a cerut să-i promit. Apoi mi-a zis că o să mă vegheze, că o să mă călăuzească, că o să aibă grijă să fiu bine. Mi-am spus... mi-am spus că era drăguț din partea ei, dar apoi... Un nod mare i se puse în gât. A fost ultima dată când am văzut-o, șopti ea. A doua zi a...

Scutură din cap, incapabilă să continue.

Ty își strecură mâna pe ceafa ei și o trase spre el. Încleștându-și mâinile pe cămașa lui, Mallory simți cum lacrimile începeau să-i curgă pe obraji.

– Știu cât suferi. Dar nu ești singur, Ty. Nu ești. Adică durerea nu trece, nu trece *niciodată*, dar devine mai ușor să ți-i amintești. Apoi, într-o bună zi, ai să ți-i amintești cu un zâmbet. Asta pot să-ți promit.

El se mulțumi să încuviințeze pe tăcute. Dintr-odată, o briză ușoară învolbură părul lui Mallory. O șuviță se agăță în începutul de barbă de pe fața lui, creând între ei o legătură pe care o savurară amândoi câteva clipe.

– Credeam că ai plecat, spuse ea.

– Nu încă.

Dar în curând... Acele cuvinte, rămase nerostite, plutiră între ei. Odată ce primea aprobarea medicală, avea să plece.

– Poate că nu ești în stare să mă părăsești, zise Mallory vrând să înseninеze puțin momentul.

– Pot oricând să te părăsesc. Sunt un tip extrem de disciplinat.

În regulă, deci el nu avea chef de glume. Zdruncinată, făcu un pas în spate și se lovi de balustradă, dar Ty își puse mâinile pe ea și o trase înapoi.

– Trebuie să mă întorc la munca mea.

– Nu ești definit de munca ta.

– Ba sunt. Continuând să o privească în ochi, o strânse mai tare. Dar nu sunt pregătit să plec deocamdată.

– E din cauza sexului, spuse ea.

– E mai mult decât sexul.

– Nu dacă e ceva ce ești dispus să abandonezi.

El o sfredeli cu o privire neclintită. Calmă. Atât de sigură.

– E cum trebuie să fie, Mallory.

Ceea ce știa deja, o, cât de bine știa. Problema era aceeași ca întotdeauna: putea trăi cu acest gând?

Da. Nu.

Deocamdată... Alternativa era să-l piardă chiar atunci, în clipa aceea, și deja încercase acea variantă. Nu ținuse. Nu era pregătită să renunțe la el.

– Tu decizi, murmură Ty lipindu-și fruntea de a ei. Spune-mi să dispar naibii. Întoarce-mi spatele în momentul acesta și ai să eviți alte suferințe, pe care nu meriți să ți le provoc. Sau...

– Sau, rosti ea pe un ton blând, dar ferm. Aleg varianta „sau".

– Mallory. Vocea îi era răgușită. Meriți pe cineva mai bun.

Ea îl trase mai departe, în spatele clubului de yachting, unde nu riscau să fie văzuți de trecători. Acolo îl lipi de zid și îl sărută. Profită din plin de surprinderea lui invadându-l cu patimă, provocându-și un torent de fierbințeală care îi topi oasele din picioare.

Ty era soldat și știa cum să întoarcă orice situație în favoarea lui. Nici de data aceasta nu făcu excepție. Într-o fracțiune de secundă preluase complet controlul asupra sărutului, tăindu-i răsuflarea și răpindu-i inima.

– Dacă decizia e în mâinile mele, icni Mallory, atunci am să te păstrez cât de mult pot.

capitolul 18

Să te îndrăgostești e ca și cum ai mânca o cutie întreagă de bomboane de ciocolată: la început ți se pare o idee bună...

În dimineața următoare, Ty se trezi în patul lui cu o femeie goală, superbă, lăfăită peste el. Nu că ar fi avut ceva împotrivă, dar acea femeie superbă și goală îi invadase complet spațiul pe care și-l păzise întotdeauna cu gelozie. Era un tip masiv și nu îi plăcea să se simtă înghesuit. Mallory, deși pe jumătate cât el, era genul care ocupa tot patul. În același timp ocupa și toată pătura și toată perna.

„E în regulă", își spuse. Era în regulă că dormiseră împreună, pentru că știau amândoi ce însemna și ce nu însemna acest lucru. Adormiseră împreună, atâta tot. Nu însemna nimic. Într-adevăr, dacă s-ar fi întâmplat din nou... ei bine, *atunci* s-ar fi panicat.

– Mallory.

Ea scoase un sforăit ușor, provocându-i o strângere de inimă. Naiba s-o ia de inimă.

– Mallory. Azi lucrezi?

Deja avea o mână pe fundul ei. I-ar fi fost destul de ușor să o adauge și pe cealaltă. Când strânse, apoi începu să exploreze, de pe buzele ei zbură un geamăt de plăcere. Își desfăcu ascultătoare picioarele, oferindu-i mai mult spațiu de manevră, și murmură ceva care aducea a „Nu te opri".

Apoi încremeni și se ridică brusc în capul oaselor.

– Cât e ceasul?

– Șapte, spuse el, îngropându-și fața în părul ei ciufulit.

– Şapte? *Şapte?* Trebuie să dispar!

Sări din pat, căutându-şi frenetic diversele articole de îmbrăcăminte.

Savurând spectacolul oferit de Mallory goală, Ty se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă.

– Unde îmi sunt chiloţii? vru ea să ştie.

– Sub scaun.

Se aruncă într-acolo, oferindu-i o priveliştе de infarct care îl făcu să geamă.

– Nu sunt aici!

Ţipătul ei se auzise înăbuşit din cauza poziţiei cu capul în jos şi fundul în sus.

– Nu? Uită-te sub blugii mei, atunci.

Mallory se ridică şi, zburlită la culme, îşi îngustă ochii spre el.

Ty zâmbi.

Se târî până la blugii lui, oferindu-i o altă priveliştе sexy, şi îşi înşfăcă chiloţii. Cu hainele în braţe, dispăru în baie. Două minute mai târziu reapăru îmbrăcată, cu aerul unei femei care fusese tăvălită ca la carte.

– Treci încoace, spuse el zâmbind.

– O, pe toţi dracii, nu. Dacă vin, o să mă săruţi.

– Da. Aşa e.

– Şi după aia o să mă... *ştii tu.*

Ty râse, simţindu-se voios şi... fericit.

– Sigur că ştiu. Ştiu exact ce vreau să-ţi fac. Vreau să îmi pun gura pe...

– O, Doamne. Clătină din cap şi îşi luă cheile. Trebuie să fug!

– Cinci minute. Se crezu victorios când ea ezită, părând tentată. Vor fi cele mai bune cinci minute din ziua de azi, îi promise el.

– Eu de obicei am nevoie cam de vreo cincisprezece minute.

– Noaptea trecută n-ai avut. Noaptea trecută n-ai avut nevoie decât de patru până ai...

– Pa, spuse ea râzând, după care închise uşa.

Ty rămase acolo, zâmbind ca un idiot, timp de câteva minute. Apoi îi sună telefonul. Dându-se jos din pat, îşi verifică mesajele. Cândva, nu cu multă vreme în urmă, singurele mesaje fuseseră de la Frances. Dar acum nu mai era cazul. Primul mesaj era de la Ryan:

– Salutare, omule, zicea veteranul.

Tipic pentru Ryan, acesta era tot conţinutul mesajului. Ar fi putut însemna orice, de la „Hai să luăm cina împreună" la „Îmi arde buza după o doză şi am nevoie de cineva cu care să vorbesc".

Şi Matt îl sunase, căutând un partener de box. Josh se interesase cum stătea cu sănătatea –, iar Ty ştia că se referea la sănătatea lui mintală, nu la piciorul lui.

Se uită surprins la telefon. La un moment dat, în timp ce el nu mai ştia cum să deteste mai tare micul orăşel somnoros şi pe toţi locuitorii acestuia, se întâmplase ceva.

Îşi crease legături de suflet, în condiţiile în care nici măcar nu era sigur dacă avea un suflet. Zâmbetul îi păli când ascultă şi ultimul mesaj. Nu conţinea cuvinte, ci doar o tăcere clocotitoare.

Frances.

Ar fi trebuit s-o sune şi să-i dea raportul. În fond, primise aprobarea să se întoarcă. Dar nu o făcu. În schimb îl sună pe Ryan, apoi termină şi ultima dintre maşinile care îi fuseseră aduse la reparat – Jimmy a lui Matt.

Acum putea să se întoarcă. Aproape.

Ajunse la Clinica de Servicii Medicale exact la ora închiderii. Era joi, şi ştia că în seara aceea nu erau programate alte activităţi sau întâlniri.

Verificase.

La recepţie nu era nimeni, dar, mergând pe urma zgomotului de voci, o găsi pe Mallory într-una dintre săli, cu uşa deschisă. Se afla în faţa unei femei de şaizeci şi ceva de ani, care stătea cu faţa schimonosită ca şi cum ar fi mâncat un măr acru.

Azi Mallory purta o uniformă mov, culoare care îi venea bine. Ca de obicei, din părul prins la spate îi scăpaseră câteva şuviţe pe lângă obraji.

Nu se pricepea să îşi ascundă sentimentele, iar în momentul acela era tensionată, obosită şi frustrată. Avusese o zi grea, fără îndoială, la care contribuise

și oboseala din noaptea precedentă, când se zbenguiseră în așternuturile lui.

Ty știa exact cum ar fi putut s-o destindă, însă, după cum hotărâse singur, trebuia să pună capăt acelei povești.

Într-o bună zi, poate chiar la scurt timp după plecarea lui, Mallory urma să-și petreacă o noapte albă cu altcineva. Cineva care avea să aibă grijă de ea, să o ajute să se relaxeze la sfârșitul zilei. Eventual cineva de pe lista ei.

Dar dacă respectivul era Anderson, Ty avea să-l snopească în bătaie, doar din principiu. Iar dacă era Josh, Ty intenționa să... Dumnezeule! Mallory era liberă să aleagă, și el nu avea ce să comenteze în această privință, nici măcar dacă noul ei Tip Defect se folosea de un pretext ridicol - „Hai să-ți arăt cum se montează corect tubul ăsta" - ca s-o sărute. Nici măcar dacă Tipul Defect o apleca peste o piesă de mobilier, dacă o poseda în fața unei oglinzi, forțând-o să vadă cât era de superbă. Nu era nicidecum treaba lui.

Era însă o situație îngrozitor de enervantă.

- Aveți încredere în mine, îi spuse Mallory pacientei. Descuie un dulăpior și, după ce studie eșantioanele de medicamente, alese o cutie. Luați astea. Câte una pe zi.

- Cu ce mă mai otrăvești acum? întrebă femeia.

- Vitamine.

- Vitaminele sunt doar o păcăleală, ripostă pacienta lăsând jos cutia. Așa înțeleg companiile farmaceutice să facă bani de pe urma idioților care nu bănuiesc nimic.

Mallory îi puse vitaminele înapoi în mână și spuse calm:

- Analizele de sânge arată că sunteți anemică. Astea o să vă ajute. Sau puteți să leșinați în continuare la baie, ca să vă găsească paramedicii cu pantalonii în vine. Alegerea e a dumneavoastră, doamnă Burland.

Femeia o privi mânioasă.

- Altădată îți era teamă de mine. Te fâstâceai și tremurai ca o fetișcană.

- Lucrurile se mai schimbă, zise Mallory pe un ton blând. Fără critică, fără reproșuri. Luați-vă vitaminele. Nu mă obligați să vin în fiecare seară să vă prind de nas și să vi le îndes pe gât.

- În regulă, dacă ai de gând să fii mai scorpie decât mine.

- Exact asta am de gând.

- Vezi, *chiar* te-ai schimbat. Ai devenit mai aspră. Ai învățat să te stăpânești și să nu mai lași să ți se citească toate emoțiile pe chip ca dintr-o carte deschisă. Poți să-mi fii recunoscătoare.

- O, nu a fost în întregime meritul dumneavoastră, spuse Mallory.

Ty simți o strânsoare bizară în piept, pentru că știa cine o schimbase. El. Un măgar nenorocit.

Dintr-odată, Mallory îl văzu stând în prag. Zâmbetul ei surprins nu făcu decât să-i intensifice durerea din piept; totuși, străduindu-se să-și păstreze cumpătul, îi făcu semn că o aștepta pe coridor.

- Mai am ceva pentru dumneavoastră, doamnă Burland, spuse ea. Mă întorc imediat.

Ieși pe hol, aruncându-i lui Ty un alt zâmbet, și dispăru în încăperea alăturată. Când reveni îi dădu pacientei câteva pliante, apoi o conduse până la ușa clinicii.

- Bună, îi zise lui Ty după ce se asigură că doamna Burland plecase.

- Bună. Ai nevoie de o încuietoare la ușa din față când ești singură aici.

- Nu am fost singură până acum. În plus, suntem în Lucky Harbor, ce pericol m-ar pândi?

- Ești în pericol atâta timp cât există un dulap cu medicamente.

- Medicamentele sunt sub lacăt.

- Un lacăt fragil, mai ales pentru un om disperat.

- E doar temporar. Vom primi un sistem mult mai sigur săptămâna viitoare. Fără să-i ia în serios îngrijorarea, îl întrebă zâmbind: Deci, ce se petrece? Ce te aduce aici?

- Îmi datorezi o favoare. Și am venit să o încasez.

Ea se înecă, apoi pufni în râs.

- Eu îți datorez *ție* o favoare? De când?

– Din noaptea când m-am prefăcut că sunt partenerul tău la licitație.

– Te-ai prefăcut? Stabiliserăm de la bun început că vei fi partenerul meu, îi aminti ea.

– Dar suferisem o comoție, așa că uitasem de tot aranjamentul. Ceea ce înseamnă că și pentru asta îmi ești datoare, pentru că ai profitat de un tip rănit. Rușine să-ți fie, Mallory Quinn. Imaginează-ți ce ar spune oamenii dacă ar ști că ai făcut așa ceva.

Ea își îngustă ochii, vizibil amuzată de glumele lui, dar tot mai bănuitoare.

Deșteaptă fată. Nu trebuia să aibă încredere în el, nici pe departe.

– Și care e, mai exact, favoarea? Și să nu-mi spui că are legătură cu vreun spațiu de depozitare. După o pauză, adăugă: În regulă, știm amândoi că aș sări pe tine într-o debara atât de rapid, că te-aș lăsa ametit.

Râzând, Ty se desprinse de perete și veni spre ea.

– Nu e asta. Am nevoie de același lucru de care ai avut și tu nevoie în noaptea aceea.

– Un orgasm? întrebă ea obraznică.

– Doar dacă mă rogi *foarte* frumos. Dar mă refeream la o întâlnire.

– O întâlnire? făcu Mallory suspicioasă. Acum?

– Da.

– O *ultimă* întâlnire?

Ei, pe toți dracii! Ce ar fi putut să-i răspundă? Era adevărat.

– La drept vorbind, nu cred că am avut o primă întâlnire. O luă de mână și își trecu buzele peste palma ei, privind-o peste degetele lor înlănțuite. Spune da, Mallory.

– Întotdeauna, murmură ea mângâindu-l cu tandrețe pe obraz.

Ty își simți inima făcând o tumbă, expunându-și partea vulnerabilă. Nu putea face nimic în această privință. Era învățat să elimine amenințările, să protejeze și să servească.

Nu să iubească. Niciodată să iubească.

*

Mallory nu știa la ce să se aștepte. Ty refuzase să-i comunice destinația, însă o luaseră pe autostradă spre Seattle. Odată ajunși într-un cartier de lux al metropolei, Ty parcă mașina și o invită să-l însoțească într-un magazin foarte șic de îmbrăcăminte.

– Ceva pentru concertul simfonic, îi spuse vânzătoarei drăguțe care veni să-i întâmpine. Se întoarse spre Mallory și preciză: Orice dorești.

– Poftim? întrebă ea derutată.

– La licitație. Pachetul de o noapte în oraș.

– Asta trebuia să fie o explicație completă?

– În seara asta e. În seara asta e concertul simfonic.

– Și ce, m-ai răpit ca să mă duci la concert?

– M-am gândit că ți-ar prinde bine o seară liberă. Și mi-ai zis că nu prea ai avut ocazia să ieși la întâlniri. Credeam că femeilor le plac chestiile astea romantice, adăugă Ty nedumerit de lipsa ei de entuziasm.

„Ooo. Fir-ar să fie!" se gândi ea.

– Cum adică, „chestii" romantice?

El se crispă. Pentru prima dată de când îl cunoștea, părea stingherit.

– Ai dreptate, a fost o idee tâmpită. Nu e prea târziu să anulăm toată treaba și să mergem la o pizza și o bere. Orice îți dorești tu.

Crescuse în baze militare, apoi la maturitate adoptase același stil de viață. Mallory știa că se simțea mult mai în largul lui în rolul de tip mare, rău și dur decât în rolul tipului romantic. În mod cert el ar fi preferat pizza și bere în locul unui concert simfonic.

Și totuși, se gândise la ea. Își dorise să-i ofere o seară de relaxare. Își dorise să-i fie alături în acea seară și o adusese într-un magazin plin ochi cu rochii superbe, de designer, ca ea să-și poată alege o ținută pentru concert fără să se streseze că nu avea așa ceva în garderobă. Era un dar de adio, și Mallory o știa. Oricât ar fi fost de dureros, nu avea de gând să-l refuze. Cuibărindu-se în brațele lui, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obrazul fin. Se bărbierise de dragul ei.

– Mulțumesc, îi șopti.

Ty întoarse capul și îi captură gura într-un sărut scurt și fierbinte.

- Nu te grăbi. Am să te aștept.

Măcar de ar fi fost adevărat.

Chiar atunci, o limuzină opri în fața magazinului. Mallory își aminti că pachetul de la licitație includea și o plimbare cu vehiculul de lux.

- O, Doamne!

- Sper ca, până spre sfârșitul serii, să te aud spunând „Oh, Ty", îi susură el la ureche, după care ieși din magazin.

- E nebun, îngăimă Mallory holbându-se în urma lui.

- E o nebunie de tip, o corectă vânzătoarea. Și a spus să îți alegi orice dorești... Arătă în jurul ei. Deci ce ți-ar plăcea?

Treizeci de minute mai târziu, Mallory era înveșmântată într-o rochie roșu aprins, din mătase, cu bretele delicate, care o făcea să se simtă ca o divă sexy. Tot încercase să vadă eticheta de preț, însă vânzătoarea fusese discretă și fermă.

- Domnul a spus că nu aveți voie să vă uitați la prețuri.

Dumnezeule!

Când ieși din magazin, Mallory se simțea ca Cenușăreasa. Prințul ei coborî din limuzină pentru a o întâmpina într-un costum scump și bine croit care aproape o făcu să se împiedice în noile ei sandale cu barete și tocuri înalte. Îl mai văzuse o dată la costum. Îl văzuse și în blugi, în pantaloni de camuflaj și complet gol. Arăta întotdeauna atât de delicios, încât îi lăsa gura apă. Însă în seara aceea avea un aer diferit...

- Uau.

Ignorând reacția ei, Ty o luă de mână și o trase în mașină.

- Mi se taie respirația de cât ești de frumoasă, spuse el simplu.

Și atunci își dădu seama. Era din cauza ochilor lui. O privea altfel. Într-un fel care îi făcu inima să se poticnească.

Cina de la restaurantul franțuzesc o impresionă atât de mult, încât începu să regrete că nu optase pentru un număr mai mare la rochie. Vinul îi alungă rapid orice urmă de anxietate, doar că, venind după o zi obositoare și o noapte nedormită, o făcu să-i pice ochii în gură de somn când ajunseră la sala de concerte. Chiar și așa, acceptă un alt pahar de vin alb înainte de a-și ocupa locul.

Cortina se ridică - și acela avea să fie ultimul lucru pe care și-l amintea Mallory despre concertul simfonic. Când se trezi, teatrul era aproape gol, iar Ty o privea zâmbitor.

- Ce-i? bolborosi ea, clipind confuză. Unde suntem?

Zâmbetul lui se lăți într-un rânjet.

- Sforăi.

- Ba nu! Când se îndreptă în scaun, observă că puținii oameni rămași în jurul lor tocmai plecau. S-a terminat? Am pierdut tot concertul?

- E în regulă, zise el ajutând-o să se ridice. Nu ai ratat partea cea mai interesantă.

- Care e partea cea mai interesantă?

- Mai așteaptă.

O conduse înapoi la limuzină. Ridică paravanul despărțitor dintre ei și șofer, apoi o trase în poala lui.

- Asta e partea cea mai interesantă?

I se tăie răsuflarea când el își strecură mâinile sub rochia ei și îi prinse în palme fesele lăsate libere de chiloțelul tanga din dantelă.

- Mai așteaptă, șopti Ty peste gura ei, fără a înceta să-i mângâie rotunjimile.

- Vreau mai mult, îi ceru ea.

- *Mai așteaptă.*

- Încep să mă satur de cuvintele astea.

Odată ajunși acasă, Ty o conduse înăuntru și începu s-o dezbrace lent de superba ei rochie nouă, de sutien și bikini. Nu-și putu înăbuși un geamăt când o văzu rămasă doar în sandalele cu toc.

- Pe cuvântul meu, nu știu ce-ți fac dacă îmi mai spui să aștept, îl avertiză ea, cu mâinile pe șoldurile goale.

– Dumnezeule, ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. O îmbrânci ușor, făcând-o să cadă pe pat. Știu cât ești de obosită, așa că stai liniștită acolo și relaxează-te.

– Nu sunt obosită. Am tras un pui de somn foarte odihnitor la concert.

Râzând, Ty urcă peste trupul ei, mușcând mărunt de ici și de colo.

– Mă ofer să fac eu toată treaba aici.

– Eu sunt mai degrabă genul de femeie care crede în egalitatea de șanse.

– Chiar așa? zâmbi el. Ei bine, oricum ai vrea să fii, eu sunt perfect de acord. Dar ar trebui să te anunț că acum sunt pregătit pentru partea cea mai interesantă.

– Și eu. Ce anume e? întrebă Mallory entuziastă.

Ty o mușcă de buză, apoi se grăbi să-i aline durerea cu limba. Toate terminațiile nervoase din corpul ei, până la ultima, se treziră la viață și implorară același tratament.

– Tu. Tu ești cea mai interesantă parte.

Inima ei se opri în loc.

– Eu?

– Da, tu, șopti el, apoi se apucă să i-o dovedească.

capitolul 19

Vreau totul. Și vreau să fie înecat în frișcă și ciocolată!

În după-amiaza următoare, Mallory se afla la Urgențe, străduindu-se din tot sufletul să nu se gândească la faptul că Ty se pregătea să plece din oraș din clipă în clipă. Tocmai consulta un pacient pe care șeriful Thompson îl adusese la spital după ce pusese capăt unei încăierări, când fu sunată de Camilla.

– Sunt la Clinică, tocmai făceam ordine după ședința de consiliere pentru adolescenți, spuse tânăra asistentă. Și avem o problemă.

Când Mallory ajunse la Clinică într-un suflet, Camilla îi arătă dulapul încuiat în care se țineau medicamentele.

– Cred că lipsesc patru cutii de Oxycontin.

– Poftim?

– Rezervele noastre pentru o lună.

Șocată, Mallory se holbă la dulăpior.

– *Poftim?*

– Da. Am sunat-o pe Jane. Nu voiam să iasă la iveală mai târziu și cineva să creadă că s-a întâmplat în tura mea. Eu nici măcar nu am descuiat azi dulapul.

Mallory încuviință din cap. Asta însemna că furtul avusese loc în ajun, când *ea* fusese de serviciu. Deschisese dulăpiorul de mai multe ori, din câte ținea minte. Scosese eșantioane de contraceptive pentru Deena și plasturi pentru fumători pe care i-i dăduse lui Ryan. Vitaminele pentru doamna Burland. Își amintea acel moment deoarece fusese și Ty acolo. Ty, care cu alt prilej recunoscuse că ajunsese dependent de analgezice.

„Din senin", spusese el cu un hohot de râs aspru. „Sau mai degrabă din flăcările iadului."

O gheară i se înfipse în piept. Indiferent cine luase acele cutii, era un cunoscător. Nu existau decât două motive pentru a fura Oxycontin. Pentru vânzare sau pentru uz propriu.

Pentru uz propriu, decise ea, amintindu-și cuvintele lui Ty. Furtul fusese un gest disperat, iar dependenții erau disperați.

Și Karen fusese disperată, iar Mallory o dezamăgise. Crunt.

Pe cine altcineva dezamăgea acum?

Se întoarse la Urgențe cu inima grea. Tocmai se ocupa să învețe câțiva pompieri proaspăt ieșiți de pe băncile școlii cum să pună o perfuzie, când fu convocată în biroul lui Bill. Porni într-acolo cu coada între picioare, așteptându-se să încaseze un perdaf zdravăn.

Spre uimirea ei, o așteptau mai mulți membri ai consiliului de administrație, printre care și Jane și Ella.

– Spune-ne cum a fost posibil să se întâmple așa ceva, îi ceru Bill pe un ton sever.

Mallory trase adânc aer în piept.

– Ieri-dimineaţă am primit eşantioane pentru activitatea de weekend a clinicii. Le-am pus personal în dulap şi l-am încuiat.

– Ce cantitate lipseşte, mai exact?

Ştia deja răspunsul. Ştia totul. Doar că voia să o audă pe ea rostind cifra.

– Patru cutii, îi spuse ea. Fiecare reprezenta necesarul pe o săptămână.

– Deci pentru o lună. Ai pierdut necesarul de Oxycontin pe o lună.

Mallory încuviinţă din cap. Era furioasă, speriată, frustrată. Refăcuse inventarul în minte de o sută de ori, sperând că pur şi simplu calculase greşit.

Nici o şansă. Medicamentele lipseau. Cineva i le furase de sub nas. Un gest anxios, torturat, frenetic, al unei persoane pe care cel mai probabil o ştia pe nume.

– Am dori o listă cu toţi cei care au trecut ieri pe la Clinica de Servicii Medicale, îi zise Bill.

Se temuse de asta. Nici nu ştia ce şi-ar fi dorit mai tare, ca Ty să n-o fi vizitat la clinică sau ca altă persoană dragă ei s-o fi făcut.

– Bill, am promis să asigurăm un anonimat deplin.

– Şi tu ai promis să ai grijă ca aşa ceva să nu se întâmple niciodată. Lista, Mallory. O vreau până mâine-dimineaţă.

– Pot să rezolv asta. Lasă-mi...

– Singurul mod în care poţi să rezolvi asta e să-mi respecţi instrucţiunile. Ai înţeles?

– Fireşte. Dar...

– Fără nici un dar, Mallory. Nu-ţi pune în joc şi locul de muncă, în afară de existenţa Clinicii.

Mallory scrâşni din dinţi cu atâta forţă, încât fu surprinsă că aceştia nu se făcură pulbere.

– Sunt sigur că e de la sine înţeles, adăugă Bill, dar până nu lămurim treaba asta, Clinica de Servicii Medicale rămâne închisă.

Mallory avu impresia că cineva o înjunghiase în măruntaie. Nu putu decât să încuviinţeze din cap înainte de a ieşi din încăpere.

La finalul programului de lucru nu voia decât să fie singură, însă mama ei o ajunse din urmă în parcare.

– Ce ne ascunzi, Mallory?

– Ce vrei să zici?

– Scumpo, vorbeşti cu femeia care şi-a petrecut treizeci şi şase de ore în travaliu cu tine. Ştiu când îmi ascunzi ceva.

– Mamă, trebuie să plec.

Ella o privi adânc în ochi şi clătină din cap.

– O, nu. Of, Mallory! Pe cine încerci să salvezi de data asta?

– Mamă, te rog. Întoarce-te la muncă.

– Într-un minut. Ella îi prinse faţa în mâini şi o sărută pe fiecare obraz, apoi pe frunte. Nu poţi să-i salvezi pe toţi. Ştii asta, nu?

– Da. Mallory închise ochii. Nu ştiu ce s-a întâmplat ieri, dar, oricine ar fi fost, e vina mea. Cineva pe care îl cunosc are probleme. Şi se întâmplă din nou exact acelaşi lucru care i s-a întâmplat şi lui Karen.

Hohotul de plâns îi urcă în gât şi o sufocă, împiedicând-o să mai vorbească. Îşi trânti o mână peste gură pentru a şi-l stăpâni.

– O, scumpo. Scumpo, nu, gemu Ella cu ochii plini de lacrimi. Ceea ce i s-a întâmplat lui Karen nu a fost vina ta.

– A venit la mine în noaptea aceea.

– Poftim?

– Karen. A venit la mine în dormitor. Mi-a spus că are nevoie de mine. Mallory înghiţi un nod uriaş. Dar eu... În trecut, când avusesem nevoie de ea, nu-mi fusese alături. Nici măcar o dată. Aşa că m-am descărcat pe ea. I-am spus nişte lucruri oribile. Şi ştii ce-a făcut? Mi-a dat lănţişorul ei. Mi-a spus că mă iubeşte. Şi-a luat adio de la mine, mamă, iar eu nu mi-am dat seama.

– Mallory, ascultă-mă, spuse mama ei cu ardoare. Aveai şaisprezece ani.

– Ea a simţit că era singură, că nu mai avea alte opţiuni. Dar *nu era* singură. Avea o mulţime de opţiuni. Mallory expiră zgomotos. Am dezamăgit-o. Trebuie să trăiesc cu asta. Iar acum încerc doar să mă asigur că nu dezamăgesc şi pe altcineva. Trebuie să mă asigur că nu mai rămâne nimeni fără ajutor.

– Dar cu ce preț? întrebă Ella încet. Ai spus-o chiar tu, Mallory. Sunt unele lucruri pe care oamenii trebuie să le facă singuri. Trebuie să-și găsească propria voință, propria fericire. Propria cale.

– Da, și asta e a mea.

– O, scumpo, oftă Ella îmbrățișând-o. Ești sigură? Pentru că povestea asta o să te coste scump. O să plătești cu slujba și cu reputația ta.

– Deja am plătit. Și da, sunt sigură. Trebuie să fac asta, mamă. Trebuie să deslușesc misterul și să rezolv problema.

Ella încuviință șovăitor din cap, în semn că înțelegea. În clipa următoare, Mallory urcă în mașină și se duse direct la casa lui Ty. La casa lui, nu acasă la el. Pentru că acea casă era doar un popas din drumul lui prin viață, o destinație, nu linia de final.

Admirase acest lucru la el, însă acum o speria.

O mulțime de lucruri o speriau. Cu puțin timp în urmă, îl întrebase de ce îi era teamă, iar el îi spusese că îi era teamă să nu trăiască.

Nu erau chiar atât de diferiți, în fond. Doamne, cât și-ar fi dorit acum o confirmare a acelui fapt!

Ty nu îi răspunse când bătu la ușă. Casa era cufundată în tăcere. Era goală. Își puse o mână pe piept, înțelegând că noaptea trecută fusese un adio. Poate că, fără știrea ei, deja plecase. Pentru o clipă, se panică. În fond, ea îi ceruse să nu-i spună când pleca. O decizie foarte stupidă și pripită din partea ei. Dar când aruncă o privire pe fereastra garajului și o văzu pe Shelby, se înmuie de ușurare.

Ușurare care nu o ținu mult, pentru că habar nu avea unde ar fi putut să dispară Ty într-o seară ca aceasta.

Începuse să se îndrăgostească de un bărbat pe care îl cunoștea prea puțin. Asta da incursiune în partea întunecată a vieții...

Frustrată și iritată, se duse acasă. Nu-și bătu capul cu rutina ei obișnuită. Naiba să le ia de flori. Naiba să le ia pe toate, chiar și pisica. Porni glonț spre dormitor, intenționând să se bage în pat și să-și tragă plapuma peste

cap și să se poarte ca și cum nimic din ziua aceea nu s-ar fi întâmplat în realitate.

Negare deplină. Excela în acest domeniu.

Își lăsase poșeta în camera de zi. Își aruncase adidașii în hol. Intră în dormitor luptându-se cu nasturii puloverului de pe ea. Dându-se bătută, și-l smulse peste cap, însă părul i se încâlci în nasturi.

– Fir-ar să fie!

Tocmai cum stătea acolo cu brațele în sus și fața acoperită de pulover, două mâini puternice îi acoperiră sânii. Se trezi imediat lipită de o siluetă caldă și tare pe care trupul ei ajunsese s-o cunoască la perfecție.

– Ty! icni ea.

– Te așteptai la altcineva? murmură el împingând-o cu spatele până la ușa dormitorului.

– Nu mă așteptam la nimeni. Ajută-mă, m-am încurcat. Cum el, în loc s-o asculte, își strecură genunchiul între coapsele ei, țipă: Ty! Se luptă din nou cu puloverul, dar nu reuși să-și desprindă șuvița de nasture. Au! Nu mă pot descâlci.

– Hmm. Mâinile lui erau ocupate să-i deseneze conturul trupului. Îmi place așa, ușor neajutorată.

– Asta e o atitudine sexistă, bombăni ea continuând să se zbată.

– E sexy, o corectă el. Fără să-i dea drumul, îi descâlci părul și aruncă puloverul buclucaș pe jos. Ce încercai să faci?

– Să mă dezbrac. „Să mă arunc în pat. Să uit." Am fost să te caut.

– M-ai găsit.

Dintr-o mișcare, îi trase în jos pantalonii uniformei.

– Ce faci? se răsti ea.

– Te ajut să te dezbraci. Cu ochii întunecați și pleoapele grele de dorință, își strecură o mână în chiloții ei. Spune-mi de ce m-ai căutat.

– Am vrut să te văd.

Era purul adevăr. Știa în adâncul sufletului că Ty nu ar fi luat acele medicamente. Nu ar fi făcut nimic care să o rănească, niciodată. Știa acest lucru la fel

cum știa că mai aveau foarte puțin timp de petrecut împreună.

– Te doresc, îi șopti.

Ochii lui scânteiară de pasiune și hotărâre când se aplecă s-o sărute. Mallory îi trase limba în gura ei, înghițindu-i geamătul aspru, savurându-i gustul.

– În patul meu. Am nevoie de tine în patul meu. Când traversară împleticit dormitorul și căzură pe saltea, îl îndemnă: Grăbește-te, Ty.

– Atunci dă-ți jos totul, îi ceru el pe tonul calm care o făcea să ardă de nerăbdare să i se supună.

Își smulse tricoul și își desfăcu sutienul. Tocmai se foia să scape de chiloți când atenția îi fu distrasă de faptul că începuse și el să se dezbrace. Ty își trase tricoul peste cap, apoi mâinile lui se opriră pe nasturele de la șliț, dezgolindu-și trupul fabulos cu mișcări rapide și economice. În două secunde era gol-pușcă, cu atenția concentrată în proporție de sută la sută asupra ei. O prinse de glezne și o trase cu forță, făcând-o să cadă pe spate, apoi, într-o clipită, ajunse peste ea.

– Lucram la o mașină, dar nu te vedeam decât pe tine montând conducta de frână, ținând cheia fixă între degete. Asta mi-a provocat o erecție.

Ea își lăsă palmele să-i alunece pe trunchiul musculos, intenționând să coboare și cu limba pe același traseu imediat ce i se oferea ocazia.

– Când îți ating sculele îți provoc o erecție?

– Da. Mâinile tale pe scula mea îmi provoacă o erecție *uriașă*. Când ea izbucni în râs, o mușcă mărunt de umăr și adăugă pe un ton acuzator: Îți simțeam și mirosul, spuse el aproape acuzator. În garaj, plutind în aer, ca și cum ai fi fost chiar acolo, sâcâindu-mă cu toate întrebările tale.

– De unde și până unde....

Buzele lui le capturară pe ale ei într-un sărut lacom, tiranic.

– Îți tot auzeam vocea. Te prefăceai că ești dulce și caldă, când de fapt mă țintuiai la perete și mă călăreai.

– Fă asta pentru mine, îi ceru ea cu răsuflarea tăiată. Țintuiește-mă și călărește-mă, Ty.

El păru sfâșiat între râs și dorința de a-i îndeplini rugămintea.

– M-ai ținut într-un hal fără de hal toată ziua, Mallory Quinn.

– Cât de grav e acel hal?

– *Foarte*. Ca să i-o dovedească, își frecă șoldurile de ale ei. Atât de grav încât n-am fost în stare să funcționez.

– Mmm, gemu Mallory când îi simți erecția. Și atunci ce ai făcut?

– M-am masturbat.

– Ba nu! chicoti ea.

– Ba da.

Aerul sfârâia de electricitate în momentul în care Ty o sărută din nou. Mâinile lui, la fel de lacome ca gura, îi găsiră sânii, se jucară cu sfârcurile ei, se strecurară între picioarele ei, descoperindu-i intrarea fierbinte și umedă.

– Te rog, Ty. Am atâta nevoie de tine!

– Arată-mi.

– Să îți arăt?

– *Arată-mi*.

Știind la ce se referea, Mallory își mușcă buza. Ty tocmai îi mărturisise că se satisfăcuse singur cu gândul la ea; cu siguranță putea face și ea același lucru. La final; el o ajută, împletindu-și degetele cu ale ei și călăuzindu-le spre sâni, unde o îndemnă să-și mângâie sfârcurile.

Încredințat că Mallory continua să se dezmierde, coborî cu sărutări între coapsele ei. Lent, concentrat, o luă în gură și supse, făcând-o să se zvârcolească atât de tare, încât fu nevoit să o imobilizeze. Tălpile i se contractară, ochii i se închiseră, degetele abandonară sânii și se strecurară în părul lui pentru a-l ține fixat acolo, pentru că, Dumnezeule, încă o singură atingere cu limba aceea...

Dar Ty se opri. Pur și simplu își desprinse gura până când ea îl privi.

– Rămâi cu ochii deschiși, îi ceru.

Mallory se supuse, privindu-l în timp ce o ducea din nou pe buza prăpastiei. I se părea o culme a desfrânării să-l urmărească astfel, să fie voyeur în propriul ei pat,

dar, oricât de mult s-ar fi străduit, privirea i se înceţoşă când el o împinse dincolo de pragul orgasmului.

În momentul în care fu din nou capabilă să deschidă ochii, îl văzu pregătindu-se să-şi facă loc între coapsele ei, cu o expresie de pasiune devoratoare pe chip.

Ştia că Ty nu intenţionase niciodată ca lucrurile să ajungă atât de departe. Nici ea. Însă când îl trase spre ea şi îl sărută, simţi cum bunele lor intenţii comune alunecau pe apa Sâmbetei.

Preluând controlul, Ty îşi strecură mâinile sub fundul ei şi se împinse înăuntru dintr-o singură mişcare în forţă.

– Ah, drace! E fantastic în tine.

Era doar pasiunea momentului, încercă Mallory să-şi spună, însă o simţea şi ea până în străfundul sufletului. Îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui laţi şi se topi în contururile solide ale acelui trup de oţel. Năpădită de emoţii, fu nevoită să-şi încleştezc gura pentru a ţine în frâu cuvintele care voiau să-i zboare de pe buze.

– Mallory.

Inima i se strânse violent când îşi aţinti ochii într-ai lui. Ty se împinse din nou în ea, făcând-o să icnească, inundată de plăcere, după care rămase neclintit. Încolăcindu-şi picioarele în jurul taliei lui, îi şopti numele şi îl imploră să se mişte.

În schimb, el coborî capul şi îi desenă cu limba conturul sfârcului. Înnebunită de dorinţă, îşi arcui spatele şi îşi înălţă cu nerușinare şoldurile spre ale lui.

– Ty...

Degetele lui îi parcurseră şira spinării, lăsând în urma lor o dâră de fierbinţeală pe care Mallory o simţi prin tot corpul.

– Sunt aici, murmură el.

Acela fu momentul în care Mallory îşi dădu seama că nu mai putea să dea înapoi. Ty era exact ce îşi dorise, ceea ce nu îndrăznise niciodată până atunci să-şi propună ca obiectiv şi să încerce să obţină. Ce ironie a sorţii! Ty îi oferise o încredere în sine fenomenală, deşi nu asta fusese neapărat intenţia lui. Ce bine ar fi fost dacă

ar fi continuat să o privească aşa cum o privea acum! Pentru totdeauna...

Desigur, asta nu avea să se întâmple. Trebuia să se bucure de momentul prezent. Spunându-şi că era mai puternică decât credea, că putea să o facă, îi prinse faţa în palme şi se abandonă, intrând în ritmul dansului atemporal al amanţilor. Clipa extazului, care sosi neîntârziat, o făcu să se sfărâme în bucăţi şi totuşi, cumva, să se reîntregească.

La un moment dat în noaptea aceea, Ty se trezi încolăcit peste o femeie caldă. Şi nu ea era cea care se agăţa de el. Dimpotrivă, o mână de-a lui se înfipsese în părul ei ciufulit, iar cealaltă, aşezată pe fundul ei gol, o ţinea posesiv şi protector.

Dumnezeule!

Ceea ce se întâmplase în noaptea concertului simfonic fusese o greşeală, şi toată lumea avea dreptul să greşească o dată. Dar dacă dormea cu Mallory şi în noaptea aceea, avea să fie greşeala cu numărul doi.

El nu făcea greşeli, darămite să le repete. Se dădu jos din pat, având grijă să n-o trezească, îşi strânse lucrurile şi ieşi tiptil din dormitor.

În timp ce se apuca să se îmbrace avu un moment de ezitare. Deşi experienţa din armată îl învăţase că ezitarea ucide, se lăsă copleşit de dilema care-i măcina sufletul.

Îşi dorea din răsputeri să se întoarcă în dormitor.

„N-o face, omule." Coborî privirea spre mormanul de haine. Îi lipsea cămaşa. Şi o şosetă. Din buzunarul pantalonilor, telefonul îi pâlpâia. Era Frances, ştia. Pentru că reuşise în sfârşit să ia legătura cu Josh şi deci aflase că aprobarea medicală fusese acordată. Ultimul mesaj pe care îl primise de la ea fusese ceva de genul „Mişcă-ţi fundul înapoi la muncă", urmat de un SMS cu rezervarea unui bilet de avion la clasa întâi, doar dus, cu destinaţia Washington, D.C.

Se lovi cu degetul de la picior în propriul pantof. Înjurând încet, îi dădu un şut, făcându-l să zboare pe hol, apoi încremeni când uşa dormitorului se deschise.

În prag stătea Mallory, clipind somnoroasă, ciufulită, șifonată și nepurtând nimic altceva decât tricoul lui.

– Bună, murmură ea. Ești bine?

– Da. Scuze. N-am vrut să te trezesc.

– Pleci?

– Da, eu... Da, plec.

Trebuia să o facă. Acum. Pentru că altfel se temea că n-ar mai fi fost în stare.

Mallory scoase un icnet. Se uita la blugii lui, aruncați pe podea, și la cele două lucruri care căzuseră din buzunare. Cheile lui și flaconul gol de Vicodin.

Cu mâini tremurânde, se aplecă să ridice flaconul. Ty o văzu studiind data prescrierii, care fusese cu două luni în urmă, și mențiunea că avea dreptul la încă două doze complete, pe care în mod evident nu le folosise. I-l dădu înapoi cu un zâmbet tandru.

– Rămâi, Ty. Rămâi cu mine noaptea asta. Doar noaptea asta.

Nu putea. Să rămână ar fi fost o greșeală.

– Mallory...

Îi acoperi gura cu degetele, apoi îl luă de mână și-l trase înapoi în dormitorul ei, în patul ei și în inima ei caldă și blândă.

capitolul 20

Sportul e un cuvânt deocheat. De câte ori îl aud, îmi clătesc gura cu ciocolată.

A doua zi, Ty și Matt petrecură ceva timp la sală, apoi Matt se duse acasă cu Ty pentru a-și lua mașina.

– Pleci, constată el aruncând o privire prin garajul curat lună.

– De la bun început am fost pregătit de plecare. Îi întinse lui Matt cheile de la Jimmy, însă acesta nu le luă. Chiria pentru casa asta e plătită până la vară, poți s-o folosești dacă vrei. A, și îți las ție sculele.

– O să le păstrez pentru tine. Ai să te întorci. Expresia de pe chipul lui Ty îl făcu pe Matt să ofteze: Dumnezeule!

Spune-mi că n-ai de gând să dispari pur și simplu fără nici un cuvânt și să nu te mai întorci niciodată. Nu ești chiar atât de măgar, nu?

– Vrei să scoți mașina la o probă sau nu?

– *Chiar* ești atât de măgar.

– Ascultă, ea mi-a cerut să-i promit că nu îmi voi lua adio.

– Și tu ai crezut-o? Rahat, credeam că *eu* mă descurc prost cu femeile!

– Chiar așa e.

Ty îi aruncă cheile, forțându-l să le prindă.

Matt cunoștea la perfecție drumurile din zonă, așa că lua virajele în ac de păr fără nici o ezitare. De o parte și de alta a șoselei înguste se înălțau piscuri abrupte atât de bogat îmbrăcate în vegetație – datorită primăverii ploioase –, încât semănau cu o pădure tropicală din America de Sud.

Când asfaltul se sfârși, Matt cuplă tracțiunea integrală a mașinii și înaintă mai departe pe munte.

– Știi unde mergi, orășeanule? îl întrebă Ty.

– Ce, ai impresia că te-ai descurca singur prin munții ăștia? replică Matt aruncându-i o privire piezișă.

– M-aș descurca singur și pe Marte. Deși, dacă ne omori aici, am să te urmez până în adâncurile iadului și am să te omor din nou.

– Ți-am zis, nu toată lumea o să moară și să te lase baltă. Eu al naibii să fiu dacă o voi face.

– Ai grijă să nu.

Matt conduse mai departe până când, în cele din urmă, ajunseră pe un platou. Panorama de trei sute șaizeci de grade era năucitoare. Pe piscurile zimțate ale munților se vedea încă un strat de zăpadă, iar culmile mai joase erau îmbrăcate într-o pătură deasă de verdeață. În imediata lor vecinătate, spre vest, Pacificul scânteia orbitor.

– Beau Point, anunță Matt.

Platoul, de mărimea unui teren de fotbal, oferea o priveliște cuprinzătoare asupra oceanului care își spărgea valurile de stânci la sute de metri sub ei.

– Fain loc.

– Vin frecvent aici ca să-i pun pe fugă pe diverşi adolescenţi idioţi. Profitând de tracţiunea integrală de pe camioneta tăticului lor, vin aici să şi-o tragă. Apoi deşteptii se rătăcesc, iar eu trebuie să le salvez pielea de doi bani.

– Grea muncă.

– O prefer oricând misiunilor de strângere a derbedeilor de pe străzile din Chicago. Şi îmi imaginez că e şi mult mai distractivă decât ce se petrece în Afghanistan sau Irak în perioada asta a anului.

– Nu uita de America de Sud, zise Ty. Este favorita mea.

Matt zâmbi.

– Nimic nu se compară cu umblatul pe străzile din Chicago în toiul verii, în echipament tactic complet.

– Eşti un papă-lapte.

– Sigur. Dacă a fi un papă-lapte înseamnă să rămâi în paradis în loc să-ţi cauţi doza de adrenalină în nu ştiu ce ţară vai de capul ei din Lumea a Treia.

Ty clătină din cap şi îşi aţinti privirea asupra „paradisului".

– Faci vreodată căţărări? îl întrebă Matt.

– Doar când sunt nevoit.

Matt arătă din bărbie spre un perete de stâncă aflat la cel puţin cinci kilometri distanţă în linie dreaptă.

– Widow's Peak. M-am căţărat pe el weekendul trecut. E genul de loc în care îţi limpezeşti toate gândurile.

– Dar aveai gândurile încâlcite?

– Da, ca să fiu sincer. Azi însă, ale tale par să aibă mai multă nevoie de clarificare.

– Gândurile mele sunt perfect limpezi, mulţumesc.

– Da?

– Da.

– Aha, făcu Matt.

– Bun, hai să economisim nişte timp, zise Ty. Ce-ar fi să-mi spui în faţă ce vrei să afli?

– În regulă. Cineva a furat nişte eşantioane de la Clinica de Servicii Medicale, chiar de sub nasul lui Mallory.

Ty simţi un nod în stomac.

– Azi? A fost rănită?

– Ieri, spuse Matt fără să-l slăbească din ochi. Şi nu, n-a păţit nimic.

– Ce a dispărut?

– Analgezice. Problema e că Mallory nu ştie precis când s-a săvârşit furtul.

Ty încremeni amintindu-şi expresia de pe chipul ei când văzuse flaconul gol căzând din buzunarul blugilor lui.

Ştiuse atunci, şi nu suflase nici o vorbă. Oare îl bănuise pe el? Altfel de ce să nu-i povestească despre dispariţia medicamentelor? Cu un nod în stomac, îşi dădu seama că, într-adevăr, îl considerase principalul suspect.

– Are de suferit din cauza asta?

– Se poate spune că da. Clinica a fost închisă temporar, şi e foarte posibil să rămână aşa.

– Mallory nu merită ca vina să cadă pe umerii ei.

– Ea şi-a asumat-o.

– De unde ştii toate astea?

– Fac parte din consiliul de administraţie al spitalului. Deocamdată, doar membrii consiliului sunt la curent. I-au cerut să predea o listă cu cei toţi care s-au aflat la clinică în intervalul în care au dispărut medicamentele, însă ea se opune, pe motiv că se încalcă anonimatul pacienţilor. Aşa riscă să fie dată afară şi de la Unitatea de Primiri Urgenţe, şi de la Clinică.

Ty expiră prelung şi închise ochii.

– Of, Dumnezeule!

– Ce-i?

– Am trecut şi eu pe acolo ieri după-amiază. Deschise ochii şi îl privi pe Matt. Am fost la Clinică.

– Tu ai făcut-o? îl întrebă Matt blând. Tu ai furat medicamentele?

– Pe toţi dracii, nu!

– Nu-mi păreai a fi prost. Şi nu ai semnal la telefon aici, îl informă Matt când Ty îşi scoase telefonul şi încercă să apeleze un număr. Ascultă, situaţia e destul de gravă. Jane, asistenta-şefă, a şters cu ea pe jos, şi...

– Şi?

– Mallory a plecat de la muncă. Şi-a dat demisia.

– Dă-mi cheile, îi ordonă Ty întinzând mâna.
– Poftim?
– Conduc eu înapoi.
Trebuia să o vadă pe Mallory. Acum. *Ieri.*
– De ce? vru Matt să știe.
– Pentru că ne grăbim, iar tu conduci ca o fată.

La jumătatea drumului spre oraș, Ty reuși să prindă semnal și apelă numărul lui Mallory. În timp ce aștepta cu telefonul la ureche, Matt comentă:

– Ai nevoie de o cască bluetooth, altfel ai să te alegi cu amendă.

Ty îl ignoră. O implora în gând să-i răspundă, însă Mallory nu o făcu.

– Probabil e acasă, cu telefonul descărcat, spuse el cu o undă de speranță.

– Nu, nu e acasă, zise Matt. Cum Ty îi aruncă o privire asasină, adăugă zâmbind: A, voiai să știi unde este? Da, cred că vrei. E la cafeneaua Eat Me. Am trecut pe acolo mai devreme și am auzit-o pe Amy răspunzându-i la telefon. Ceva despre o întâlnire a dependenților de ciocolată.

Ty detectă o schimbare în tonul lui Matt când rosti numele lui Amy. Era prilejul ideal ca să schimbe subiectul.

– Deci care-i treaba cu tine și chelnerița cea drăguță?
– Nu e nimic.
– Există cam multă tensiune între voi ca să nu fie nimic. Ai dat-o în bară cu ceva?

Ochelarii de soare ai lui Matt îi ascundeau expresia. Refuzul lui de a răspunde echivala cu recunoașterea vinovăției.

– Ce-ai făcut? îl întrebă Ty.
– Absolut nimic.

„Da, cum să nu." Ty străbătu orașul în viteză și opri în fața cafenelei cu scrâșnet de cauciucuri.

– Poate ai chef să-mi ții companie, îi spuse lui Matt, care abia își revenea după cursa infernală.
– Ca să te păzesc să nu calci pe bec?
– Nu am de gând să calc pe nici un bec.

– Fără îndoială.

Ty clătină din cap și intră în local, care fusese amenajat în spiritul primăverii. Din casetele tavanului atârnau flori și animale din hârtie creponată, iar ferestrele erau înconjurate de fanioane. Nu prea se potrivea cu decorul tipic anilor '50, dar în mod cert atrăgea toate privirile.

Cafeneaua era plină. Ty îi recunoscu aproape pe toți cei prezenți, ceea ce însemna că se afla în Lucky Harbor de mult prea mult timp. O văzu pe Jan cărând o tavă mare la o masă. Ryan se afla într-un colț, alături de doi tipi de la Narcomanii Anonimi. Lucille cea cu părul albastru era și ea acolo, într-un grup de alte cumetre băgăcioase, toate cu părul albastru. Ty trecu pe lângă micul șir de oameni care așteptau să se elibereze un loc, pentru că o zărise pe Mallory la bar. Grace se afla lângă ea, iar Amy era de cealaltă parte a tejghelei.

Mallory avea privirea ațintită asupra unui tort pe care scria „La Mulți Ani, Anderson". Exact atunci, Amy aprinse lumânările.

De peste tot din jurul lor răsuna zarva obișnuită a unei cafenele populare. Vase zăngănind, conversații, râsete – fiecare masă sau grup era pierdut în propria lume. Nici una dintre membrele trioului de la bar nu era câtuși de puțin atentă la ce se petrecea în jur.

Mallory, femeia care pretindea că renunțase la ciocolată, se linse pe buze.

– Ar trebui să sărim peste partea cu lumânările, îi spuse lui Amy. Ai localul plin în momentul de față. Ești prea ocupată pentru asta.

– O, nu, am stabilit. Când se întâmplă chestii nasoale, ne întrunim. Mâncăm. Aprinse și ultima lumânare și le întinse prietenelor sale câte o furculiță. Am sunat-o deja pe Tara și i-am spus că tortul lui Anderson a cunoscut un sfârșit tragic.

– Te-a crezut? o întrebă Grace.

– E prea deșteaptă pentru așa ceva. Amy o privi pe Mallory. Dar a înțeles urgența, și va face un alt tort. Important e să o ajutăm pe Mallory să treacă prin situația asta.

Mallory oftă și se izbi cu fruntea de masă.

Amy se grăbi să tragă tortul într-o parte, împiedicând contactul dintre părul ei și flacăra lumânărilor.

– Deci chiar i-ai spus lui Jane să-și țină clanța?

– Da. Dar nu ăsta e motivul pentru care am rămas fără slujbă. E pentru că i-am spus-o în gura mare, astfel că a auzit toată lumea. Bill mi-a zis că și el și-ar dori ca Jane să-și țină clanța, dar trebuie să învățăm să nu ne înrăutățim soarta atunci când am comis o greșeală. Își făcea curaj să mă concedieze. Nu prea avea încotro, la drept vorbind. Și acela a fost momentul când mi-am pierdut oarecum cumpătul. I-am spus și lui să-și țină clanța, după care am plecat.

– Uau! exclamă Grace. Când te hotărăști să devii rea, mergi până la capăt.

Mallory lăsă să-i scape un hohot aflat pe granița nesigură dintre râs și plâns.

– Și ce plănuiești să faci acum? întrebă Amy. O să-i implori să te primească înapoi?

– O să-mi găsesc o slujbă la un cabinet medical liniștit și o să revin la purtarea mea de dinainte. Mallory luă niște tort în furculiță și și-l îndesă în gură. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Ghinion, spuse Ty.

Mallory se îndreptă brusc și se răsuci pe scaun. Avea ciocolată pe buze, dar îndreptă furculița spre el ca și cum ar fi fost o regină pe tron.

– Trebuie să încetezi să mai faci asta.

– Te-ai ofili și ai muri de plictiseală într-un cabinet medical liniștit, o asigură el.

Îl privi cu ochi scânteietori. Toată lumea se uita la ei, firește. Ei bine, cu excepția lui Amy, care se uita la Matt. Matt se așezase la bar pentru a urmări circul.

Dornic să aibă puțină intimitate cu Mallory, Ty aruncă o privire severă spre clienții cafenelei, însă nimeni nu pricepu aluzia. Firește că nu. Pe vremuri, căutătura lui terorizase ticăloși fără seamăn, dar figura nu-i ieșise și în Lucky Harbor, nici măcar o dată. Dându-se bătut, arătă spre lumânări, ale căror flăcări păreau să crească în intensitate.

– Ar trebui să suflați în ele.

Amy suflă, în timp ce Grace se prefăcea interesată de meniu. Dar rămaseră cu urechile ciulite.

Resemnându-se cu gândul că nu putea să scape de public, Ty o privi pe Mallory.

– De ce nu mi-ai spus despre chestia asta?

– Care dintre ele?

Dumnezeule. Erau mai multe chestii? Lumânările se reaprinseră pe tort, dar el le ignoră.

– Să începem cu medicamentele dispărute.

– Pentru că știu că nu le-ai luat tu. Mallory aruncă o privire spre tort. Ai folosit lumânări magice? o întrebă pe Amy.

– Da. Au rămas de la ziua de naștere a lui Lance. A fost ideea fratelui lui, știi că Tucker are un simț al umorului bizar. Sunt singurele pe care le aveam.

Lucille sări de pe scaunul ei și se apropie.

– Scuzați-mă, dar n-am putut să nu aud ce se discută. Lipsesc niște medicamente?

– Asta nu e o discuție deschisă publicului, Lucille, ripostă Mallory.

– Dar cine ar fura medicamentele de la Clinică? întrebă femeia mai în vârstă. Vreun adolescent? Vreun dealer de droguri? Vreunul dintre frații tăi nebuni?

– Ești la fel de nebună ca Tammy și Joe, și o știi.

– Te obrăznicești cu mine? exclamă Lucille clipind surprinsă.

– Da, răspunse Mallory. Aparent, e noua mea tendință. Dacă îmi pui răbdarea la încercare, am să ajung chiar să țip la tine. Tot o chestie nouă. Acum nu te mai băga în treburile mele, încerc să port o conversație între patru ochi. *Te rog*, adăugă ea politicoasă.

Lucille făcu ochii mari, apoi zâmbi.

– Ei, uite-o în sfârșit. De mult așteptam să văd asta.

– Eu *întotdeauna* spun te rog.

– Nu la asta mă refeream. Ci la coloana ta vertebrală. Ai așa ceva și îți stă grozav, draga mea.

Mallory se holbă la ea, apoi la Ty, însă acesta era încă năucit de ceea ce auzise mai devreme: „Știu că nu le-ai luat tu".

Cumva, în ciuda tuturor eforturilor lui de a se ascunde, Mallory îl cunoștea, știa cine era, pe dinăuntru și pe dinafară, și îl accepta. Așa cum era. Și credea în el, fără a-i pune întrebări.

Ceea ce nu o ajuta acum, pentru că cineva furase totuși medicamentele aflate sub supravegherea ei. Ar fi putut fi oricine. Doar Mallory știa adevărul, iar lui Ty îi fu de ajuns să o privească pentru a se convinge că *într-adevăr* știa. Cunoștea identitatea făptașului și nu voia s-o divulge, ca să-l protejeze. Femeia asta îl scotea pur și simplu din minți.

– Dacă știi că nu eu am fost hoțul, atunci de ce nu ai predat lista cu persoanele care s-au aflat în clădire?

Dintr-un motiv sau altul, întrebarea lui o enervă la culme. Ridicându-se, Mallory îl împunse în piept cu degetul suficient de tare cât să-l facă să se crispeze.

– Ai impresia că ești singurul la care țin?

– Ăăă...

– Nu. Nu ești.

Era mai furioasă decât o văzuse vreodată, în uniforma ei bleu, cu un tricou cu mânecă lungă pe dedesubt – tricoul *lui*, dacă nu cumva se înșela. Buzunarele îi erau umflate cu niște cocoloașe misterioase, iar cineva desenase o inimă roșie pe unul din tenișii ei albi. Încă mai avea ciocolată în colțul gurii, părul îi era complet scăpat de sub control – și era gata să pună la pământ pe oricine i-ar fi stat în cale.

Nu fusese niciodată mai frumoasă.

– Mallory.

Știa cât de mult însemna profesia pentru ea. Cât de mult însemna Clinica. Cât de mult însemna Lucky Harbor.

El avea să plece, dar ea nu. Viața ei era acolo. În clipa aceea, Ty luă decizia pe care o amânase atâta.

– Am profitat de tine, spuse el, având grijă să vorbească suficient de tare ca să-l audă toți cei care trăgeau cu urechea. Am profitat complet de tine.

De la două scaune distanță, Matt gemu:

– Omule, nu. Nu face asta.

– Ce *faci?* îl întrebă Mallory furioasă.

– Încerc să-ți spun ce s-a întâmplat, replică Ty pe un ton calm.

– Ei, ia stai naibii așa. Doamna Burland apăru brusc lângă ei, întinzându-și bastonul spre figura lui Ty. Da, tu, derbedeu mic. Cu tine vorbesc.

„Derbedeu mic"? Avea cu jumătate de metru mai mult în înălțime și cel puțin cincizeci de kilograme în greutate. Se holbă șocat la ea.

Toți clienții cafenelei își ținură respirația, mai puțin Matt, care rânji larg.

– Derbedeu mic, repetă el, rostogolind încântat cuvintele pe limbă. Îmi place.

Ty îi aruncă o privire fioroasă, însă Matt nu păru afectat câtuși de puțin. Trecuse al naibii de mult timp de când nu mai îndrăznise nimeni să-l înfrunte în față, și chiar mai mult timp de când nu fusese numit derbedeu mic. Din câte se părea, doamna Burland încă nu terminase cu el.

– Ce naiba îți închipui că faci?

– Încerc să port o conversație, spuse el. O conversație *privată*.

– Nu există așa ceva în Lucky Harbor, îl informă Lucille îndatoritoare.

Sătulă de întreruperi, doamna Burland izbi cu bastonul în podea de trei ori la rând, până atrase toate privirile din nou asupra ei. Se uită furioasă la Ty.

– Nu ai nici un drept să mărturisești o infracțiune pe care nu ai comis-o.

Aparent, pe lângă faptul că era acră și veninoasă ca un șarpe, bătrâna era și teribil de ageră la minte.

– Nu te băga în asta, mârâi el.

– Încerci să faci pe marele erou. Îți închipui că protejează pe cineva și nu vrei să aibă de suferit.

– Asta faci? îl întrebă uimită Mallory.

Ty deschise gura, dar doamna Burland se îndreptă semeață la înălțimea ei de un metru patruzeci și declară:

– Eu am făcut-o. *Eu* am luat medicamentele. Își plimbă privirea peste mulțime. Nu un adolescent. Nu un dealer de droguri. Și nici unul dintre nebunii frați Quinn. Și nici acest... Arătă spre Ty, iar gura i se strânse

într-o linie dezaprobare. *Bărbat.* O fi el vinovat de o grămadă de lucruri, şi faptul că îţi strică reputaţia ţie, Mallory Quinn, nu e cel mai mic dintre păcatele lui – nu că ar părea să te deranjeze –, dar nu el a luat pastilele. Eu am făcut-o.

– Nu. O tânără se ridică de la o masă din colţ. Ty o recunoscu pe Deena, vânzătoarea de la magazinul de alimente. Am fost ieri la Clinică, spuse aceasta. După pilule contraceptive. *Eu* am luat cutiile de Oxycontin.

– Asta e o minciună, interveni Ryan, de la celălalt capăt al tejghelei. Ştim cu toţii că am o problemă. *Eu* le-am luat.

Mallory rămase cu gura căscată.

Nimic nu îl putea surprinde pe Ty, dar chiar şi el admise că era şocat. Locuitorii oraşelului se ridicaseră în apărarea tinerei femei în singurul mod care le venise în minte. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Amy izbi cu o lingură de lemn în tejghea pentru a capta atenţia tuturor.

– Hei, şi eu am fost acolo! Eu am luat medicamentele.

Privirea ei o susţinu pe a lui Matt, al cărui obraz se încordă.

Mallory rămase cu gura căscată la Amy.

– Nu ai fost acolo...

– O, nu, încetaţi cu toţii! ţipă doamna Burland. Ascultaţi-mă, indivizi egocentrici, narcisişti şi *nebuni* ce sunteţi. Nu mă faceţi să vă bat pe toţi! Spunând acestea, scoase din buzunar o cutiuţă. Un eşantion de Oxycontin. Vedeţi? spuse ea triumfătoare. Sunt la mine. Sunt la mine toate. Le-am luat pentru că am crezut că sunt probiotice pentru constipaţia mea. Cutiile sunt de aceeaşi culoare. Asigurarea mea e de tot rahatul şi, chiar dacă n-ar fi, detest să aştept la rând la farmacie. Mi-am petrecut ultimii zece ani stând la cozi stupide. O coadă ca să fiu examinată de doctor. O coadă ca să primesc medicamente. Pe toţi dracii, am fost nevoită să aştept la coadă chiar şi ca să merg la baie, acum un minut. M-am săturat de asta, şi m-am săturat de voi toţi.

– Nu ai nevoie de probiotice, spuse Lucille. N-ai nevoie decât de prune uscate şi un blender.

– Din cauza *ta* a fost concediată Mallory? o întrebă Amy pe doamna Burland.

– Nu, Mallory a fost concediată din cauza gurii ei mari, răspunse bătrâna.

– Nu am fost concediată, preciză Mallory. Mi-am dat demisia.

– Scuză-mă, dragă, îi spuse Lucille. Dar...

– Nu acum, Lucille. Te rog.

– Da, dar e important.

– Ce e mai important decât asta?

– Lumânările.

Acestea se aprinseseră din nou şi ardeau zdravăn. Teancul de meniuri, aflat chiar lângă tort, luă foc, însă chiar atunci Ty se repezi să toarne peste el paharul de apă al lui Mallory.

Flăcările pâlpâiră şi se stinseră.

Mai puţin cea din mijloc, cea mai mare dintre lumânări. Care se dovedi a fi nu doar o lumânare magică, ci şi un fel de lumânare arteziană, pentru că brusc ţâşni în sus şi se înfipse în tavan ca o... ei bine, ca un foc de artificii.

Se declanşă alarma de incendiu, apoi sprinklerele de deasupra lor se activară simultan, revărsând o ploaie torenţială peste toţi cei aflaţi înăuntru.

capitolul 21

Puterea înseamnă capacitatea de a rupe o bucată zdravănă de ciocolată – şi apoi a te mulţumi să mănânci doar un pătrăţel.

Mallory fu şocată de repeziciunea cu care se instală haosul. Când sprinkerele din tavan începură să reverse apă rece ca gheaţa, oamenii începură să ţipe şi să urle. Toată lumea se îmbrânci să iasă.

Ca pentru a agrava nebunia, decoraţiunile se îmbibară de apă şi începură să cadă, trăgând după ele

și casetele tavanului. Un elefant din hârtie creponată o lovi pe Mallory în cap, cu tot cu placa de care fusese prins. Timp de o clipă văzu stele verzi, apoi se panică. Cineva avea să fie rănit grav. Clipi ca să se scuture de apa care șiroia de sus, căutând în mulțime eventualele persoane care ar fi putut avea nevoie de ajutor. Abia dacă vedea la jumătate de metru în fața ei, dar avea impresia că *toată lumea* avea nevoie de ajutor. Oamenii fie fugeau, fie căzuseră la pământ. Era măcel în toată legea.

Înghiți lacom aer și își împinse părul la o parte de pe față. Când își retrase mâna, era mânjită cu sânge. Obrazul îi sângera, dar înainte să apuce să reflecteze la acest lucru, cineva o înșfăcă în brațe și începu să-și croiască drum furtunos spre ușă. Bineînțeles, era Ty.

– Dă-mi drumul, țipă ea izbindu-l în piept.

– Nu. Vreau să te știu afară în siguranță, *acum*.

– Lasă-mă pe mine, du-te după doamna Burland și Lucille!

– Tu prima, fir-ar să fie!

În clipa următoare, continuând să o țină strâns la piept, Ty o luă pe sus și pe doamna Burland. Lucille nu se vedea pe nicăieri. Printre șiroaiele de apă, Mallory îl văzu pe Matt înșfăcându-le pe Amy și Grace și scoțându-le pe ușă, apoi întorcându-se în local.

Ty nu reuși s-o convingă pe Mallory să rămână afară.

– Trebuie să mă duc acolo. Oamenii sunt răniți, Ty. Pot să ajut.

Maxilarul lui se încleștă, dar se dădu la o parte. Alarma de incendiu urla, apa din sprinklere șiroia în continuare. Mallory reuși să scoată alte câteva persoane până să se ciocnească de Ty din nou. Acesta ținea de mână două bătrâne din grupul lui Lucille, însă îi dădu drumul uneia din ele ca să mângâie părul ud de pe chipul lui Mallory. Se aplecă ușor să-i studieze obrazul însângerat, apoi o privi în ochi. Voia să se asigure că era bine.

O inundă un val de căldură la gândul că ținea la ea. O simțea în fiecare atingere, fiecare privire.

Cu toate astea, Ty avea să plece.

Îi înțelegea argumentele. Nu și-ar fi dorit niciodată să-l rețină de la ceea ce îi alimenta pofta de viață, oricare ar fi fost acel lucru. Dar într-un fel parcă și-ar fi dorit ca *ea* să fi fost cea care îi alimenta pofta de viață.

Până sosiră pompierii, reușiseră să scoată pe toată lumea din clădire. Mai multe persoane erau rănite destul de grav cât să fie nevoie de mai multe ambulanțe, care își făcură apariția imediat după pompieri. Mallory îi ajuta pe cei înșirați pe trotuar. Lângă ea, Matt îi asista pe paramedici. Și Ty părea la fel de în largul lui într-o poziție de autoritate medicală. Îl pusese pe Ryan, care se alesese cu o tăietură urâtă pe un braț, să se așeze pe bordură, și se ghemuise lângă el, aplicând presiune pe rană cu un aer foarte competent.

Peste câteva clipe, Josh își opri vijelios mașina și sări pe trotuar. Ryan era cel mai aproape, așa că se repezi să-l examineze pe el mai întâi.

– E în șoc, îi spuse Ty.

Era adevărat. Ryan tremura, avea ochii sticloși și părea dezorientat. Josh se întoarse la mașina lui și se întoarse cu o trusă de urgență. Ty și Josh îl înfășurară pe Ryan într-o folie de supraviețuire, pentru a-i ține de cald, apoi îi verificară respirația și pulsul. Mallory îi strânse mâna veteranului în timp ce îi privea pe Josh și Ty lucrând împreună, perfect sincronizați, la ajutorarea altor victime.

Când paramedicii îl preluară pe Ryan, Mallory se îndreptă spre ei.

– Dacă tot ai primit aprobarea medicală și stai degeaba toată ziua, îl auzi pe Josh spunându-i lui Ty, măcar atâta ai putea să faci, să te angajezi. Știi că există un post de paramedic pe ambulanța aeriană de la spitalul Seattle General. Unitatea aia funcționează la turație maximă, acolo n-o să duci lipsă de adrenalină. Și, pe toți dracii, uite ce palpitant poate fi chiar și Lucky Harbor.

Ty îl ignoră și se lăsă pe vine la picioarele lui Lucille.

– Ești bine?

– O, sigur, scumpule. Îl bătu pe braț. Ești un băiat foarte bun.

Amuzat, Ty se ridică și se întoarse spre Mallory.

Ea nu fu surprinsă că o localizase. Întotdeauna părea să știe unde se afla.

Cu privirea ațintită la obrazul ei, îi atinse blând rana. Crispându-se, Mallory îi înlătură mâna.

– Rana aia trebuie îngrijită, îi spuse el trăgând-o departe de urechile curioase. Lasă-mă să te ajut...

– Nu. Avea nevoie de mai mult ajutor decât și-ar fi putut el imagina vreodată. Nu știa de unde să înceapă, așa că apelă la metoda tradițională și alese să înceapă cu începutul. Cum se face că un mecanic știe cum să trateze victime cu traume?

– Am fost paramedic în cadrul trupelor SEAL.

– Paramedic. În cadrul trupelor SEAL. Procesă informația și clătină din cap. Asta e amuzant, pentru că aș fi putut să jur că mie mi-ai spus că ai fost mecanic. Mecanic în marină, cu o activitate similară în prezent.

– Nu. Ei bine, da. Recondiționez mașini. Uneori. Dar asta o fac pentru mine, pentru distracția mea.

– Pentru distracție. Făcu o pauză, dar nu reuși să priceapă. Mi te-am imaginat lucrând la vapoare, eventual elicoptere și tancuri. Nu pe trupuri umane. De ce nu mi-ai spus?

– De ce contează ce am fost? replică el.

– Pentru că nu e vorba de ce ai fost, Ty, ci de cine ești. Cum de nu putea să vadă acest lucru? Sau să-i audă inima crăpându-se încet pe mijloc? Ai să te întorci, spuse ea. Ești aici doar până aștepți să primești verde... Se uită fix la el când își aminti cuvintele lui Josh. Deja ai primit verde! O, Doamne. De cât timp știi? Și ce te-a făcut să îmi ascunzi atât de multe?

Însă știa deja răspunsul la această întrebare. Fusese pentru el doar o parteneră de distracție, nimic mai mult.

Și ea era singura vinovată. Simțind că era pe punctul de a ceda nervos, făcu un pas în spate, moment în care se ciocni direct de șeriful Sawyer Thompson.

– Ce naiba s-a întâmplat aici? întrebă acesta cu mâinile în șolduri.

Toată lumea era încă prezentă. Nimeni nu voia să rateze nimic. Absolut toți cei care încă puteau sta pe picioare strânseră rândurile în jurul doamnei Burland, cotoroanța răutăcioasă care nu făcuse niciodată vreun gest amabil pentru vreunul dintre ei. Dimpotrivă, le făcuse viața un chin în sute de moduri diferite. Cu toate astea, începură toți să vorbească deodată, fiecare oferind propria versiune despre furtul de medicamente și despre felul cum ajunseseră să fie inundați de sistemul de stingere a incendiilor din local.

Ca întotdeauna, îl protejau pe unul de-al lor.

Doamna Burland refuza orice protecție. Se ridică anevoie, merse șchiopătând în baston spre șerif și îi întinse încheieturile.

– Arestează-mă, copoiule. Dar să nici nu te gândești să mă perchiziționezi la piele. Am și eu niște drepturi, să știi.

Sawyer o asigură că nu era interesat să o aresteze, pentru că atunci ar fi trebuit să-i aresteze și pe toți ceilalți care mărturisiseră furtul. Cu un aer dezgustat o luă de la capăt, vorbind cu fiecare persoană pe rând.

Într-un târziu, mulțimea începu să se risipească.

Mallory se lăsă să cadă pe bordură și își puse capul pe genunchi, extenuată până în măduva oaselor și mult prea aproape de a-și pierde cumpătul. Ty îi ascunsese atât de multe... Cum era posibil așa ceva? Ea îi oferise toate secretele pe tavă.

Pe de altă parte, Ty nu avea să se schimbe acum. Dumnezeu îi era martor, era pregătită să accepte situația chiar așa ar fi ucis-o.

Dintr-odată, doi bocanci ponosiți apărură în fața ei. Îl simți pe posesorul lor lăsându-se pe vine lângă ea.

Ty, desigur. Doar Ty îi făcea inima să tresară. Își trecu o mână mare și caldă peste spatele ei și, constatând iritat că era udă leoarcă și tremura, o înfășură într-o folie de supraviețuire.

– Sunt bine, spuse Mallory.

– Da. Se așeză alături și o trase lângă corpul lui cald. Extrem de bine. Dar nu asta te întrebam acum.

– Atunci ce mă întrebai?

– Tu să-mi spui.

– În regulă. Nu pricep de ce ai făcut atât de mare secret din faptul că eşti paramedic.

– Nu a fost un secret.

– Mie mi se pare că a fost un secret. În ziua când ai venit la spital să ţi se scoată firele, ai fi putut s-o faci singur.

– Voiam să te văd.

– În regulă, atunci cum rămâne cu ce s-a întâmplat în salon? îl întrebă ea după ce-şi calmă bătăile nebuneşti ale inimii. Când pacientul acela a intrat în stop cardio-respirator? Ai devenit palid şi ai început să tremuri, aproape în şoc, ca şi cum nu ai mai fi văzut niciodată aşa ceva.

Ty îşi studie ghetele pentru o clipă, apoi o privi direct în ochi.

– Vrei să ştii care a fost ultimul lucru pe care l-am făcut în calitate de paramedic al forţelor SEAL? Pe un ton grav, continuă: Mi-am târât colegii de echipă din avionul în flăcări. Tommy era mort deja, dar ceilalţi, Brad, Kelly şi Trevor... Am făcut tot ce am putut, însă n-am reuşit să-i salvez. După aia n-am mai fost în stare să particip la intervenţii.

Mallory îşi simţi măruntaiele încleştându-se de durere.

– Of, Ty!

– Am fost trecut în rezervă, iar următoarea slujbă nu a fost de paramedic. Au trecut patru ani, Mallory, în care nu am pus nici măcar un plasture.

Până nu ajunsese în Lucky Harbor.

– Rana de cuţit a lui Amy, şopti ea.

– A fost prima dată când am deschis o trusă de prim-ajutor după tot acel timp, încuviinţă el cu un aer sumbru.

Acum apăruse iarăşi o criză neaşteptată, iar el îşi asumase responsabilitatea la fel de firesc cum şi-ar fi încălţat o pereche de pantofi vechi şi confortabili. Mallory întrebă dacă Ty conştientizase acest lucru.

– E rândul meu, spuse el. Cum e cu locul tău de muncă? Te-au dat afară?

– Nu, mi-am dat demisia.

Îşi ţinu privirea în pământ până când Ty îşi încolăci degetele în jurul cozii ei de cal şi o trase.

– Mallory, murmură el cu durere în glas. De ce?

De ce? Dintr-un milion de motive, din care nu voia să menţioneze nici unul, pentru că brusc era totul prea mult. Spitalul, Clinica, Eat Me, sentimentele ei faţă de Ty şi revelaţia că el avea să plece oricum. O durea capul şi o durea obrazul. Şi o durea şi inima. Când ochii i se umplură de lacrimi, el scoase un oftat gutural şi o luă în braţe, lăsând-o să-şi îngroape faţa în scobitura gâtului lui.

Ar fi trebuit să ştie că Ty nu avea să fie stingherit de lacrimi. De fapt, cu excepţia propriilor emoţii, nu păreau să existe prea multe lucruri care să-l stingherească.

Cum ajunseseră lucrurile să scape atât de tare de sub control? Nu-şi dorise altceva decât să-şi deschidă aripile. Să trăiască pentru ea însăşi în loc de ceilalţi. Să încerce lucruri noi. O făcuse, şi îi plăcuse la nebunie.

Marea ei greşeală fusese să se îndrăgostească de el.

– Întregul dezastru cu medicamentele Clinicii e din vina *mea*, spuse ea peste câteva clipe. A nimănui altcuiva. Acolo eu am dat-o în bară. Cu ochii plini de lacrimi, adăugă în şoaptă: Cât despre tot restul, mi-am dorit dintotdeauna să fac ceva uşor nebunesc, dar din câte se pare, nu prea mă pricep la asta.

– Nu ştiu ce să zic, replică el cu ochii la cafeneaua devastată. Cred că te descurci mai bine la asta decât ai tu impresia.

Mallory lăsă să-i scape un hohot de râs gâtuit. Îşi dădea seama că, indiferent ce ar fi făcut, el avea să o susţină. Ty îi fusese alături sută la sută. O simţea din fiecare privire a lui, fiecare atingere, fiecare sărut.

– Pur şi simplu mi-am dorit ceva doar pentru mine, spuse ea încet.

– Şi meriţi asta, rosti el cu o convingere absolută.

De la bun început o tratase ca pe o persoană specială, chiar dinainte să-i ştie numele. Îi oferise din curajul lui, din simţul lui de aventură, din forţa lui interioară.

Cu ani în urmă pierduse contactul cu ea însăşi, cu speranţele şi visurile ei, dar situaţia se schimbase. Datorită lui.

Acum se regăsise, însă acest lucru nu era suficient. Nici faptul că îl iubea nu era suficient, din moment ce el urma să plece.

- Ty? Prinzându-i faţa în palme, îi mărturisi: Am dat-o în bară. Mă îndrăgostesc de tine. Îl sărută blând pe gura superbă, împiedicându-l să vorbească. Nu-ţi face griji, ştiu că tu n-ai să-ţi permiţi să cazi în aceeaşi greşeală. Îmi pare rău, nu pot să mai fac asta, şopti ea anevoie, de parcă gâtul i-ar fi fost înfundat cu sticlă pisată.

- Mă părăseşti, Mallory?

Asta făcea? Adevărul era că *el* era cel aflat pe picior de plecare, şi totuşi nu plecase. Urma să se gândească la asta mai târziu, acum avea lucruri mai importante de explicat.

- Nu ai fost niciodată al meu ca să te pot părăsi.

Ty o dezmierdă pe buze cu degetul mare într-un gest tandru care nu făcu decât să-i înteţească durerea. Dădu să spună ceva, habar nu avea ce, dar cineva o bătu pe umăr.

- *Mallory Michelle Quinn!*

O singură persoană îi folosea şi al doilea nume. Mama ei; exact ce îi lipsea. Se şterse la ochi şi se întoarse, recunoscătoare că era atât de udă încât nimeni nu ar fi avut cum să-şi dea seama dacă plângea sau nu.

- Mamă, ce cauţi aici?

- Am auzit ce s-a întâmplat la cafenea. Eşti rănită?

- Nu e momentul potrivit... Îi împinse blând mâna deoparte. Mamă!

- Nu mă lua cu „mamă". Ai o tăietură pe obraz. Şi ai lăsat-o pe Jane să te concedieze?

- În regulă, să-mi dea cineva un megafon! răcni Mallory. Pentru că nu am fost concediată, mi-am dat demisia. E o diferenţă.

Mama ei se uită la ea preţ de o clipă prelungă, timp în care Mallory se strădui din răsputeri să nu-şi trădeze suferinţa. În cele din urmă, Ella dădu din cap.

- Ei bine, sper că ai profitat de ocazie să-i mai retezi din nas lui Jane.

Şocul o făcu pe Mallory să rămână cu gura căscată.

- Nu eşti supărată pe mine?

- Te-a pus la muncă excesiv de mult şi a profitat de abilităţile tale. În consiliul de administraţie se discută deja rechemarea ta. Îţi sugerez să le refuzi prima ofertă. Din câte am auzit întâmplător, cea de-a doua va fi mult mai convenabilă.

- Ai auzit întâmplător? bâigui Mallory.

- În regulă. Am lipit un pahar de uşa lui Bill şi am tras cu urechea. Dar nu sunt mândră de asta. Ella ezită, apoi continuă: În schimb, sunt mândră de tine. Iar Sawyer m-a trimis să te caut. Are nevoie să discute scurt cu tine ca să-şi încheie raportul.

Sawyer, care se apropiase deja, o întrebă cu un aer exasperat:

- Eşti bine?

„Nu."

- Da.

- Bun, pentru că până în momentul de faţă am auzit douăzeci de versiuni diferite. Promite-mi că tu ai să mi-o zici pe cea corectă.

Ea îi relată întreaga poveste cât de bine putu, apoi se întoarse să-l caute pe Ty. Îl zări în compania Ellei, care dădea din mâini şi vorbea însufleţită. Mallory îşi simţi inima cât un purice. Probabil că mama ei îi trăgea o săpuneală zdravănă, sau... pe toţi dracii. Nu-şi putea imagina.

- Trebuie să plec, îi spuse lui Sawyer.

Mama ei o văzu venind şi îi ieşi în întâmpinare.

- Are un fel anume de a te privi, scumpo. Ca şi cum ai însemna ceva pentru el.

- Da, sigur. Despre aţi vorbit?

- Vrei să ştii dacă l-am acuzat că ţi-a distrus reputaţia? Draga mea, mi-ai spus clar ce părere ai despre modul meu de gândire, şi ai avut dreptate. Te-am ţinut prea din scurt, bazându-mă că vei fi oaza de calm din haosul care ne înconjura. Ceea ce a fost nedrept, poate chiar crud. Nu ar fi trebuit s-o fac niciodată. La fel cum

nu ar fi trebuit niciodată să-ți asumi vina pentru Karen. Sau pentru divorțul meu. Sau pentru nebunia generală a familiei noastre.

– Mamă...

– Taci, scumpo. I-am spus că îl aștept la cină, continuă Ella pe un ton indiferent, întinzându-se să-i dea la o parte părul ud de pe față.

– Ce ai făcut?

– S-a purtat frumos cu tine. Vreau să-i mulțumesc. E simplă politețe.

– Vrei să zici simplă curiozitate, replică Mallory.

– În regulă, și asta.

– Mamă, suntem doar... ei bine... prieteni.

– O, te rog, râse Ella. Gogoașa asta n-am înghițit-o nici cu Tammy când a venit acasă cu Zach, și n-am s-o înghit nici de la tine. Oricum, a acceptat.

– Nu, serios, insistă Mallory. Nu avem relația pe care ți-o închipui tu. *A acceptat?*

– Scumpo, ești udă leoarcă și încă tremuri. Ai să prinzi o răceală de moarte aici. Du-te acasă și fă un duș fierbinte, apoi pune-ți ceva peste tăietura de pe obraz.

Ella o îmbrățișă strâns, apoi o împinse spre mașina ei.

Mallory aruncă o ultimă privire asupra cafenelei. Ty se întorsese să mai dea o mână de ajutor și, alături de Matt, căra diverse obiecte din clădirea distrusă. Două exemple deosebit de reușite de utilizare a unor mușchi masculini superbi în serviciul comunității.

– Mallory. Josh arătă spre doamna Burland, care era ghemuită pe trotuar. Refuză să meargă la spital, dar nici n-aș avea motive s-o internez. E doar zdruncinată. Dacă pleci, eventual ai putea să o duci acasă.

Mallory sfârși prin a duce acasă întregul grup de senioare, deoarece Lucille, singura dintre ele care mai avea permis de conducere, se dusese la spital să-și facă o radiografie. Îi luă aproape o oră, pentru că fiecare dintre ele zăbovi o veșnicie până își luă la revedere și coborî din mașină.

După ce se descotorosi în sfârșit de toate, hotărî să nu-și asculte rațiunea și se duse acasă la Ty.

Când îl văzu prin ușa deschisă a garajului sub mult iubita lui Shelby, se gândi că, fără nici o îndoială, în viața lui nu abandonase o mașină.

Mânată de agitație, frustrare și o durere atât de reală încât avea impresia că inima îi fusese spintecată în două, porni furtunoasă spre căruciorul de intervenție și îl lovi ușor pe Ty în gamba expusă.

Ca să fie sinceră, îl lovise destul de tare.

– I-ai spus mamei mele că e în regulă să te invite la cină?

Ty ieși de sub vehicul, cu brațele sprijinite pe șasiu, și ridică privirea spre ea. Alese cu înțelepciune să nu comenteze pe tema coafurii ei, care arăta dezastruos. Fusese stropită de sprinklere, apoi mânjită de praful de ipsos, și întreaga mizerie se uscase natural, fără vreunul dintre produsele ei de combatere a electrizării părului, care oricum nu funcționau niciodată.

– E vreo problemă? întrebă el în cele din urmă.

– O, Doamne! Își aruncă mâinile în aer. Chiar ai făcut-o. Ai acceptat. De ce?

– A promis că va găti drob din carne tocată. Nu cred că am mâncat vreodată așa ceva gătit în casă. Credeam că este un mit al vieții în suburbii.

Mallory nu mai simțise niciodată simultan nevoia de a îmbrățișa și a strangula pe cineva.

– Îți fac *eu* drob din carne tocată!

– Tu mi-ai dat papucii. Și, în plus, tu nu gătești.

Fir-ar să fie. Fir-ar să fie, o scotea din minți! Își apăsă podul palmelor peste ochi, dar nu reuși să îndepărteze prin masaj durerea pe care o simțea acolo. Răsucindu-se pe călcâie, ieși din garaj.

Ty o ajunse din urmă și o trase înapoi. Când îi simți pieptul zguduindu-se, Mallory își dădu seama că râdea de ea.

În clipa în care îi văzu chipul, râsul lui se stinse.

Cu un mârâit frustrat, îl îmbrânci și urcă în mașină, dar, înainte să apuce să închidă portiera, Ty se lăsă pe vine lângă ea, astfel că mușchii coapselor îi ieșeau în evidență sub blugii spălăciți.

- Aici nu e vorba de drob, zise el serios. Nu e vorba nici măcar de mine. Spune-mi care e adevărata problemă.

„Sunt îndrăgostită de tine..."

- Problema mea e că mă împiedici să închid portiera.

- Iar tu încerci să mă ții la distanță.

- Asta e chiar amuzant, venind din partea ta. Te-ai dovedit un maestru incontestabil în a mă ține *pe mine* la distanță.

- Eu nu am făcut-o intenționat.

- Nici eu, spuse ea cu ardoare.

Ty o studie preț de o clipă prelungă.

- Povestește-mi despre noaptea când a murit Karen.

Mallory avu impresia că își băgase mâna în pieptul ei și îi strânsese plămânii în pumn. Nu putea respira.

- Ea nu are legătură cu asta.

- Ba poate că da. Și ea a gustat din plăcerile interzise ale vieții, și n-a avut un deznodământ fericit. Ți-a cerut să îi promiți că vei fi cuminte, iar tu așa ai făcut. Până la mine.

- Cineva are gura mare.

- *Mai mulți* au gura mare, consimți el. Pe de altă parte, îți iubești viața de aici. Îi iubești pe toți acești oameni. Și ei toți te iubesc pe tine.

Mallory își lăsă capul să cadă pe volan.

- De ce nu înțelegi că sunt furioasă pe tine? Aici nu e vorba de mine. Știu că amintirile mele dureroase sunt relative. Duc o viață bună. Sunt norocoasă. Nu sunt pe punctul să mă fac țăndări sau ceva de genul ăsta.

- Firește că nu ești, zise el dezmierdând-o cu o mână pe spate. Doar sprijini volanul cu fruntea pentru o clipă, atâta tot.

Scoțând un hohot de râs gâtuit, Mallory închise ochii.

- Sunt bine.

- Da, ești. Ești mult mai bine decât am fost eu vreodată. Ești cea mai puternică femeie din câte cunosc, Mallory. Știi asta?

- Dar tocmai asta e. Nu sunt deloc puternică. Am crezut întotdeauna că îi pot salva pe toți. Că dacă voi fi cuminte, voi excela. Dacă voi fi cuminte, familia mea va rămâne unită. Dacă voi fi cuminte, nu se va putea întâmpla nimic rău.

Mâna lui Ty avea darul de a o calma. La fel și vocea lui, gravă și liniștită, fără urmă de reproș. Iar acea picătură de afecțiune nu-i strica defel.

- Și ce ți-a adus asta? Toți anii cât ai fost cuminte?

De pe buzele ei zbură un nou hohot lipsit de veselie.

- Nimic. Atâtea eforturi, atâta timp petrecut încercând să le fac tuturor pe plac, și oricum s-au dus de râpă toate. Am dat greș.

- Știi bine că nu e așa.

- Știu? Își încleștă mai tare mâna pe volan. Era singura ei ancoră într-o lume care se învârtea. Nimic nu îi ieșea bine. Nici munca, nici felul în care ar fi vrut să o perceapă oamenii, nici relația ei inexistentă cu Ty. Nu vreau să mai vorbesc despre trecut. Sora mea a făcut o alegere. După aceea, fiecare membru al familiei mele a făcut niște alegeri. Părinții mei s-au ocupat de toate cât de bine au putut, inclusiv când a fost vorba de divorț.

- Poate. Dar remușcările au continuat să te macine până te-au distrus.

- Sunt bine.

- Nu e neapărat nevoie să fii întotdeauna bine.

- Știu asta.

- Atunci spune-o. Elibereaz-o pe copila aia de șaisprezece ani, Mallory. Spune-i că nu e vinovată nici pentru divorțul părinților tăi, nici pentru moartea lui Karen, pentru nimic din toate astea.

- Ty.

- Spune-o.

Mallory înghiți lacom aer, apoi expiră.

- Nu a fost vina mea.

Ty o trase blând de păr până când ea înălță capul și îl privi.

- Așa e. Nu a fost vina ta. Tu ai făcut tot ce a depins de tine, cu mijloacele pe care le aveai. Ai luat decizia de a evolua de la stadiul fetiței care trăia pentru a le face

pe plac altora. Ai ieșit din zona ta de confort și ai luptat pentru ceea ce ți-ai dorit.

Mallory simți fierbințeala inundându-i obrajii. Știau amândoi pentru ce luptase.

Pentru el. Gol. Și îl obținuse.

– Renunță să te mai împovărezi cu responsabilitatea pentru toată lumea, o îndemnă el. Descarcă-te, descarcă-te de toate și fii oricine vrei tu să fii.

– Ai de gând să-ți urmezi propriul sfat? îl întrebă ea zâmbind.

– Lucrez la asta.

– Ești fantastic, știai?

– Da. Îi oferi la rândul lui un zâmbet. Mare păcat că mi-ai dat papucii.

Mallory îl privi cu atenție, apoi spuse:

– S-ar putea să mă fi pripit în privința asta. Deja a doua oară.

– Chiar așa?

– Da.

– Hai încoace, spuse el trăgând-o cu blândețe din mașină.

– Unde mergem? se interesă Mallory cuibărindu-se la pieptul lui.

– Să îți arăt cât fantastic pot fi când suntem amândoi la orizontală.

capitolul 22

Viața fără ciocolată nu e viață.

Când Ty o puse jos pe gresia din baia lui, Mallory se uită în jur confuză.

– Nu sunt la orizontală.

El deschise robinetul de apă fierbinte, după care se dezbrăcă. Dumnezeule, arăta atât de bine fără haine, încât aproape o făcu să uite de problemele ei, inclusiv faptul că *el* era cea mai mare problemă a ei.

– Ce...

– Ești udă și absolut înghețată. Descalță-te.

O dezbrăcă de hainele ude și le lăsă să cadă pe podea. Cât timp atenția ei fu distrasă de corpul lui perfect, Ty verifică temperatura apei la duș, apoi o împinse înăuntru.

Mallory inspiră șuierat când fu izbită de apa fierbinte, și din nou când Ty se întinse după săpun. O spălă cu o eficiență rapidă în timp ce ea se holba la penisul lui erect care-i atingea ocazional abdomenul.

– Ignoră-l, îi ceru el.

Mallory continuă să-l privească și descoperi că se întărea și mai mult.

Ty îi spălă părul, masându-i scalpul până o făcu să geamă de plăcere. După aceea se apucă să se săpunească la rândul lui, cu aceleași gesturi eficiente care n-ar fi trebuit în nici un caz să o excite. Totuși, o stârniră la culme.

El probabil își dădu seama, pentru că ochii i se încinseră de dorință. Oprind apa, o înfășură într-un prosop și o așeză pe blatul căzii. Purtând doar un prosop legat pe șolduri, se lăsă pe vine, scotoci într-un sertar și scoase o trusă de prim-ajutor și o cutie de prezervative. Ambele sigilate. Fără un cuvânt, puse prezervativele pe faianță, lângă șoldul ei.

Mallory se încinse doar privindu-le.

Luând trusa de prim-ajutor, Ty se ridică în picioare și îi dădu la o parte părul ud de pe față ca să-i examineze tăietura.

– O să scapi cu două-trei benzi adezive de sutură, cred.

Îi dezinfectă rana, iar când Mallory scoase un șuierat de durere, se aplecă s-o sărute pe tâmplă.

– Frumos știi să te porți cu pacienții, murmură ea. Ți se întâmplă frecvent să peticești femei ude și goale?

– Aproape niciodată.

Desfăcu atent ambalajul de plastic de pe benzile adezive sterile și începu să acopere rana.

– Ce anume s-a întâmplat de te simți din nou în stare să faci asta? vru ea să știe.

– Ai apărut tu.

– Ei, haide.

– Crezi că eşti singura care face schimbări în viaţa ei? Munceşti pe brânci, oricâte mizerii ai vedea, şi vezi destule. Vrei doar să ajuţi oamenii, să îi faci bine. Şi eu eram aşa cândva. Nu mi-am dat seama cât îmi lipsea genul ăsta de activitate.

– Slujba la care te întorci, înţelese Mallory. Trebuie să fie foarte periculoasă.

– Nu la fel de periculoasă ca operaţiunile forţelor SEAL. Am trăit nişte momente cumplite în perioada aceea.

– Cum ar fi accidentul de avion, murmură ea.

– Da. Cum ar fi accidentul de avion.

– Suferi cumva de Sindromul de Stres Posttraumatic?

– Poate. Ridică din umeri. Probabil, puţin. Nimic care să mă pună la pământ.

Era încă ud de la duş, cu părul dat la o parte de pe faţă. Mallory îi admiră gura deopotrivă severă şi senzuală, bărbia pătrăţoasă, asprită de barba de o zi, pieptul lat, abdomenul plesnind de muşchi... Era superb.

– Chiar îţi lipseşte acţiunea, zise ea în cele din urmă.

– Odată ce devii dependent de adrenalină, nu te mai poţi opri, bănuiesc.

Când termină de pansat tăietura de pe obraz îi ridică mâna, răsucind-o ca să verifice încheietura umflată pe care deja apăruse o vânătaie. Mallory habar nu avea cum de o observase.

– Nu e ruptă, îl asigură.

Ty îi sărută blând încheietura înainte de a o înfăşura într-un bandaj elastic. Remarcând că glezna ei sângera, se lăsă în genunchi şi se ocupă de rană cu acelaşi profesionalism de care dăduse dovadă mai devreme. Capul îi era la acelaşi nivel cu blatul de faianţă pe care era aşezată, iar mâinile lui erau pe piciorul ei gol. Dacă Mallory şi-ar fi mutat piciorul cu doar trei centimetri spre stânga, prosopul i s-ar fi deschis larg, iar el ar fi ajuns cu ochii direct între coapsele ei.

Gândul acela erotic îi stârni o avalanşă de fantezii. Se foi, întrebându-se cum ar fi putut să se descotorosească de prosop fără a-şi trăda prea limpede intenţiile.

– Eşti bine? o întrebă el.

– De ce nu ai plecat când ai primit aprobarea medicală?

– Cred că ştii de ce.

– Din cauza mea.

– Din cauza ta, încuviinţă Ty.

Hotărârea de a-ţi schimba radical viaţa, de a-ţi urmări propria bunăstare în loc să te sacrifici pentru a satisface aşteptările altora aducea unele beneficii, îşi zise Mallory. În primul rând, descoperise o sursă nouă de încredere în sine pe care acum era momentul s-o exploateze. Prin urmare, îşi desfăcu prosopul, lăsându-l să cadă pe blat.

Ty trase aer în piept şi îşi lăsă mâinile să alunece în sus pe picioarele zvelte, apăsând blând până când i se dezvălui priveliştea erotică a feminităţii ei. Depuse câte un sărut pe interiorul coapselor, apoi între ele.

Trupul ei se cutremură, savurând perfecţiunea acelei atingeri. Îl îndemnă să continue, agăţându-se de umerii lui până i se încleştară degetele de la picioare, până îi strigă numele, până nu mai fu în stare să gândească.

Deschise ochii şi îl văzu ridicându-se, cu ochii fierbinţi şi gura umedă. În clipa următoare, spre mirarea ei, se întoarse şi ieşi din baie.

– Ce faci...

Nedumerită, îl urmă în dormitor. Ty îşi aruncă rapid prosopul, dar, în loc s-o invite în pat, îşi trase o pereche de boxeri negri care abia îi cuprinseră erecţia masivă.

– Ce faci?

– E cineva la uşă.

Îşi puse blugii şi se schimonosi când încercă să-i închidă.

Încă euforică după orgasm, Mallory se gândi că i-ar fi plăcut să traseze conturul fiecăreia dintre fibrele muşchilor lui. I-ar fi luat o vreme, dar ar fi meritat cu prisosinţă. Abia peste câteva clipe înţelese ce-i spusese Ty.

– E cineva la uşa ta? N-am auzit nimic.

– Asta pentru că făceai tu mai multă gălăgie decât soneria, replică el cu un zâmbet fin.

– Ba nu făceam... Dumnezeule. Îşi acoperi obrajii încinşi. Cine e?

– Mama ta.

– *Poftim?* țipă Mallory.

– Am văzut-o pe fereastra de la baie când venea spre ușa de la intrare. Coborând privirea spre erecția lui, adăugă: Va trebui să mergi tu să-i deschizi. Și probabil ar trebui să te îmbraci.

– Ce caută mama mea aici?

– A adus drobul.

Uitase complet de drob. Panicată, începu să se învârtă în cerc.

– Uniforma mea e udă leoarcă și zace grămadă pe podeaua băii tale!

– Hidrogen, heliu, litiu...

– Ce faci acum? întrebă ea uluită.

– Trec în revistă tabelul lui Mendeleev ca să pot deschide ușa fără ditamai erecția.

– Nu ți-e de ajuns gândul că pe verandă este mama mea?

– Bine zici.

Culese un trening de pe un scaun și i-l aruncă, apoi ieși din dormitor.

Într-un final Mallory renunță la demnitate și îmbrăcă treningul lui în locul uniformei ude. Îl găsi pe Ty în bucătărie, punând jos o plasă mare.

– N-a vrut să stea. A spus că o să îți ude ea florile și o să-ți hrănească ea pisica, iar tu să stai cuminte pe fundulețul tău obosit și să te odihnești. Pe mine m-a pus să-i promit că o să te supraveghez.

– Mama mea, maestră în manipulare.

– Ți-e obosit fundulețul? Părea amuzat, deși ochii îi erau foarte serioși.

– Nu. Ți-e foame?

– Da, dar nu de mâncare, rosti Ty privind-o lacom. Ție?

– O să mănânc ce mănânci și tu.

Ty așteptase nerăbdător să pună mâna pe Mallory încă de când aflase de la Matt despre dispariția medicamentelor. Pe toți dracii, așteptase nerăbdător să-și pună

mâinile pe ea... dintotdeauna. Ar fi vrut s-o atingă fără încetare.

Se grăbi să o dezbrace de trening, apoi se lăsă în genunchi în fața ei. Când își strecură un deget în ea, bucuros s-o descopere umedă și caldă, Mallory icni și își deschise picioarele și mai larg.

Era o femeie care știa ce voia, iar asta îi plăcea lui Ty la nebunie.

Își înfipsese degetele în părul lui ca și cum i-ar fi fost teamă că avea să se oprească mai repede decât ar fi fost cazul.

Nici o șansă.

Voia să o audă strigându-i numele din nou, voia să o simtă făcându-se țăndări pentru el. Prin urmare, se ocupă de ea cu meticulozitate, ducând-o până în pragul orgasmului înainte de a se retrage. Ea își încleștase și mai tare mâinile în părul lui, străduindu-se din răsputeri să i-l smulgă. Ty zâmbi; peste câteva clipe, limba și buzele lui o împinseră pe aripile extazului.

Mallory încă tremura când Ty se ridică în picioare și o aruncă pe pat. Lungită pe spate, cu brațele întinse pe lângă corp, îi oferi un zâmbet senzual.

– De ce ești încă îmbrăcat? vru ea să știe.

Era o întrebare bună. Se dezbrăcă, înșfăcă un prezervativ și și-l puse, apoi se înfipse în ea dintr-o singură mișcare prelungă.

Nimic nu fusese vreodată mai plăcut decât să se îngroape adânc în trupul lui Mallory. Nimic.

– Ty?

– Da?

– Asta e cu mult mai mult decât m-am așteptat eu să fie.

Știa acest lucru. O știa până în adâncurile sufletului. Cu o mână în părul ei, imobilizând-o într-un sărut apăsat, cu cealaltă închisă peste fundul ei dulce, începu să se miște fără grabă. Uimit, își dădu seama că pentru prima dată în ziua aceea – pe toți dracii, în toată săptămâna –, lumea lui începea să capete sens.

Încă din copilărie nu avusese parte de prea multă afecțiune. Ocazional își făcuse timp pentru câte

o relație, deși nici una nu fusese serioasă; în nici una nu se implicase destul timp cât să îl afecteze la un nivel profund. În mod cert, nici o relație anterioară nu corespunsese definiției pe care o dădea el iubirii.

Mallory era altfel. Încă din acea primă noapte furtunoasă, legătura dintre ei fusese de netăgăduit. Se formase într-o secundă și nu făcuse decât să se întărească în timp. Voia să fie cu ea. Să vorbească, să se atingă, să se sărute, să și-o tragă – orice, pentru că Mallory alunga întunericul din el. Însă era o sabie cu două tăișuri, pentru că fiecare clipă pe care și-o petreceau împreună îi schimba radical modul de a privi viața.

Ea îl făcea să tânjească după lucruri pe care nu și le mai dorise până atunci: un cămin, o familie, iubire. Ce știa el despre toate acestea?

Tot ce știa era că acel moment – cu gura ei deschisă peste a lui, cu trupul ei cald și moale și primitor, cu mâinile ei alunecându-i în sus pe piept – era perfect. Real.

– Ai grijă, murmură el sărutând-o pe obrazul umflat, apoi pe încheietura bandajată. Nu mă lăsa să te rănesc.

– Tu m-ai vindecat, acum lasă-mă să te vindec și eu pe tine.

Mâinile ei alunecară în jos pe spatele lui, apoi reveniră spre umeri, provocându-i o plăcere incredibilă. În clipa următoare își încolăci picioarele pe după talia lui și se arcui, dându-și capul pe spate, cu ochii închiși și dorința întipărită pe chip.

– Oh, Ty...

Ty se abandonă torentului de senzații: carnea ei fierbinte strângându-se în jurul lui ca o menghină, parfumul ei, mirosul excitației lor, răsuflările lor sacadate combinându-se cu rugăminți fără cuvinte. Mallory își legănă șoldurile venindu-i în întâmpinare, iar gemetele ei răsunară cu ecou în gura lui când se înfipse și mai adânc, apoi și mai adânc.

Se cutremură în brațele lui când se prăbuși în abisul orgasmului, trăgându-l și pe Ty după ea.

Era atât de bine. Fu singurul lui gând când își dădu drumul. Atât de bine, atât de al naibii de bine...

*

Părul ei îi acoperea toată fața, dar Ty nu îndrăznea nici să respire pentru că nu voia să o deranjeze. Trupul ei, încă supraîncălzit și umed, era lipit de al lui. Avea un picior cățărat peste el, obrazul lipit de pectoralul lui, mâna pe partea lui favorită din corp, ca și cum ar fi fost a ei.

Și într-adevăr era a ei. La fel cum ale ei erau și inima, și sufletul lui.

Dumnezeule! Totul începuse atât de inofensiv. Chiar inocent. În regulă, nu inocent. Făcuseră sex acea primă noapte în pod. O partidă de sex absolut fantastică.

La vremea respectivă nu se simțise suficient de bun pentru o femeie precum Mallory, capabilă să-și rupă de la gură pentru cineva complet străin.

Dar când o privea, când era cu ea, se simțea bun. Demn.

Nu îi venea să creadă că această femeie fusese în stare să facă așa ceva, dar o făcuse.

Cum urma să continue de acolo? Nu intenționase niciodată să însemne pentru Mallory mai mult decât o distracție, dar chiar și cele mai bune planuri...

Poate că ar fi trebuit să fugă mâncând pământul încă din acea primă noapte, dar găsise ceva în ea, ceva care îl captivase.

Chiar și atunci când plătise scump, cu locul ei de muncă, cu relațiile dintre ea și restul familiei sale, Mallory nu ezitase niciodată. Îi oferise tot ceea ce avea. Și, în schimb, îi ceruse un singur lucru. Doar unul.

„Nu-ți lua adio. Doar pleacă."

Brațele lui se strânseră involuntar în jurul ei. Deși scoase un oftat ușor și se cuibări mai adânc la pieptul lui, Mallory nu se trezi. Și nu se clinti nici când, într-un final, Ty se forță să-i dea drumul și să se strecoare din pat.

Mallory deschise ochii gândindu-se la ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă. Închiderea Clinicii, demisia ei, distrugerea cafenelei... felul în care Ty le rezolvase

pe toate. În plus, noaptea trecută îi oferise exact lucrurile după care tânjea. Îi fusese alături fără s-o sufoce, o încurajase să vorbească atunci când avusese nevoie și o lăsase să tacă atunci când își dorise asta.

Se întinse, simțind în mușchi o durere de-a dreptul delicioasă. Ty îi adorase trupul aproape până în zori.

Nu fusese doar sex. La drept vorbind, pentru ea nici prima dată nu fusese doar sex, dar nu fusese sigură ce simțise și Ty.

Până noaptea trecută.

Noaptea trecută, felul în care o atinsese, felul în care o privise în momentul climaxului, felul în care îi revendicase trupul și i-l oferise pe al lui... fusese un mod excepțional de a face dragoste. Zâmbind la această amintire, se rostogoli și se întinse spre el, însă constată că era singură în pat. Perna lui era rece.

Cu sufletul înghețat de spaimă, înșfăcă de pe noptieră telefonul care zbârnâia. Îl pusese acolo înainte să adoarmă, după cum obișnuia. Își spuse că poate era Ty, însă era un mesaj de la Jane:

Bill ți-a refuzat demisia. În plus, datorită unei noi donații pentru Clinică, s-a decis prelungirea funcționării ei cu șase luni. Mai mult, vei fi plătită pentru munca pe care o prestezi acolo. Intri în tură mâine la opt. Să nu întârzii, Mallory.

O nouă donație... Ce mai făcuse Ty acum? Pe măsură ce se plimba prin casă, înfășurată în cearșaful lui, starea ei de spirit devenea tot mai sumbră. De la bun început nu existaseră acolo prea multe semne ale prezenței lui, dar chiar și acele câteva urme dispăruseră. Hainele lui, geanta de voiaj de pe scaun, iPhone-ul.

Dispăruseră.

Se repezi în garaj și aprinse lumina. Shelby era tot acolo, frumoasă și strălucitoare.

Derutată, Mallory se întoarse în dormitor. Acolo găsi bilețelul care probabil se aflase pe perna lui, dar alunecase pe podea, ținut doar sub greutatea unei chei. O cheie de mașină. În bilețel scria:

Mallory,

Și pentru mine a fost mult mai mult decât mă așteptasem.

Ți-am lăsat-o pe Shelby. Vinde-o, valorează suficient cât să-ți poți căuta liniștită un nou loc de muncă. Matt o să se ocupe să-ți obțină un preț corect. Dacă o păstrezi, nu o parca pe stradă.

Fără regrete.

Cu iubire,

Ty

Mallory se holbă la bucata de hârtie preț de vreo zece minute. Îi lăsase mașina lui iubită? Îi dăduse voie să o vândă ca să nu fie nevoită să-și facă griji pentru bani?

Apoi semnase bilețelul „Cu iubire"?

Lăsă să-i scape un hohot de râs, apoi, simțind că o năpădea plânsul, își trânti mâna peste gură.

O iubea. Neghiobul! Sau poate ea era neghioaba, ținând cont de halul în care se îndrăgostise de el.

– Fără regrete, șopti, strângându-și degetele în jurul cheii.

capitolul 23

Viața e ca o cutie de bomboane – nebunie curată.

Așezată în biroul lui Bill, Mallory se holba la el, nevenindu-i să creadă.

– Stai așa, mai spune-mi o dată ultima parte. Ty a încercat să îți ofere o nouă donație, iar tu l-ai refuzat?

– Da, răspunse Bill. A făcut destule pentru Clinică, și spun asta în cel mai bun sens posibil.

Mallory înghiți un nod. Era adevărat. Făcuse multe și pentru ea. Și chiar și atunci când se întorsese la viața

lui avusese grijă ca ei să-i fie bine. Și-ar fi dorit să fie încă acolo ca să-i poată da o palmă. Apoi să-l îmbrățișeze.

– Ai refuzat banii? se miră ea. Tu nu refuzi niciodată banii.

– Nu totul se rezumă la calcule. Vezi, chiar și un câine bătrân poate învăța trucuri noi, spuse Bill zâmbind.

– Dar Jane mi-a spus că s-a făcut o donație.

– Da. Am primit într-adevăr o altă donație. Doamna Burland a donat o sută de mii de dolari și... Când Mallory icni, Bill ridică o mână ca să continue neîntrerupt: Și a insistat ca toată lumea să fie informată despre gestul ei. A zis, și citez: „Vreau să dați sfară-n țară că eu am fost cea care a salvat Clinica de Servicii Medicale".

– Doamna Burland, murmură Mallory șocată. Femeia care ne urăște pe toți, în special pe mine?

– Da. Deși pe tine nu cred că te urăște la fel de tare ca pe noi, restul. Nu știu dacă ți-a spus Jane despre clauza aferentă donației.

– Cea referitoare la angajarea mea?

– Da. Consideră că salariul pentru munca de la Clinică e o mărire, pentru că bugetul nu îmi permite să-ți acord una pentru slujba ta de asistentă la Urgențe.

– Dar mi-am dat demisia.

– Atunci retrage-ți-o. Acum că existența Clinicii e asigurată și la fel și locul tău de muncă, șterge-o din biroul meu și treci la treabă.

– Așa o să fac, zise ea fără să stea pe gânduri, după care se ridică și porni spre ușă.

– A, Mallory, spuse Bill făcând-o să se întoarcă din prag. Să nu-ți mai dai demisia niciodată. Și mesageria vocală și inbox-ul contului meu de e-mail sunt pline până la refuz cu mesaje de la toată lumea din oraș, cerându-mi să te chem înapoi. Mama ta îmi stă întruna pe cap de când ai plecat. Pe toți dracii, chiar și mama *mea* îmi stă pe cap. Înțelegi?

Pentru prima dată în ziua aceea, Mallory reuși să zâmbească.

– Înțeleg.

*

O săptămână mai târziu, viața lui Mallory arăta bine – în teorie. Își recăpătase locul de muncă, viitorul Clinicii era asigurat și se bucura de susținerea întregului oraș.

Singurul lucru care îi lipsea era Ty.

„Trebuie să te obișnuiești cu asta", își spuse, dar sâmbătă se dădu jos din pat cu o lipsă categorică de entuziasm. Făcuse ceea ce își dorise. Ieșise din zona ei de confort, fusese egoistă și trăise viața la care visase, iar totul se dovedise mai palpitant decât și-ar fi putut imagina vreodată.

Cum putea să redevină fata cea bună și cuminte?

Nu avea s-o facă, hotărî ea. Pentru prima dată de când se știa, își pusese în joc inima, însă fusese alegerea ei.

„Fără regrete."

Aceea fu ziua când primi pachetul – un plic gros, cu adresa de retur imposibil de descifrat. Când scoase dinăuntru cutiuța ambalată cu grijă și dădu la o parte hârtia fină, rămase cu privirea ațintită la superba brățară cu talismane pe care și-o dorise atât la licitația caritabilă.

Nu era însoțită de nici un bilețel, dar nici nu era necesar. Știa cine o trimisese, se gândi ea apăsându-și o mână pe inima îndurerată.

Ty, desigur. El o înțelesese ca nimeni altul. Înțelesese că sufletul ei era în orașul acela, că brățara aceea avea o semnificație aparte pentru ea. Mai adăugase și el un talisman, un Shelby din '68. Mallory habar nu avea de unde făcuse rost de el sau cât îl costase.

Ce însemna?

Însemna că ținea la ea. Profund. Însemna că se gândea la ea, poate chiar îi era dor de ea.

Și ei îi era dor de el, atât de dor!

Cu un nod în gât, își puse brățara, își înghiți lacrimile și își întări hotărârea de a continua să-și întindă aripile.

Două săptămâni mai târziu, Ty se afla în avion, întorcându-se în Statele Unite după o misiune de escortare a unor diplomați la niște negocieri de pace în Somalia.

Echipa fusese alcătuită din oameni bine pregătiți, soldați cu experiență în afară de unul, care tocmai

terminase armata. În prima lor noapte existase o tentativă de răpire, însă o înăbușiseră fără probleme.

Nimeni din echipă nu fusese rănit, dacă nu-l punea la socoteală pe novice. La finalul operațiunii acesta fusese atât de copleșit de emoții, încât vomitase și avusese nevoie de o perfuzie pentru rehidratare. Ty îl îngrijise cu competența lui obișnuită.

– Scuze, îi șoptise puștiul în seara aceea, privindu-l stingherit cum îi scotea perfuzia. Mi-am pierdut cumpătul.

– Se mai întâmplă, zisese Ty clătinând din cap.

– Dar nu și ție, așa-i?

Ty se simțise perfect în largul lui în toate misiunile pe care le efectuase până la accidentul de avion. Știa că asta era menirea lui, să facă tot posibilul pentru a salva vieți.

După prăbușirea avionului, nu își pierduse doar patru prieteni. Pierduse și ceva din el. Capacitatea de a se apropia de oameni. De a se atașa.

Până ajunsese în Lucky Harbour. Până dăduse peste oamenii aceia băgăcioși cărora le păsa de toți și toate câte le ieșeau în cale. Inclusiv de el.

Și Mallory. Dumnezeule, Mallory. Ea reușise să-i pună la loc ultima bucățică din sufletul lui făcut zob.

– Pe toți dracii, da, mi se întâmplă și mie.

Puștiul păru surprins să îl audă recunoscând așa ceva, dar dădu din cap admirativ.

– Pot face asta, spuse el pe un ton hotărât. Sunt pregătit pentru orice ni se arată.

Însă nu li se arătă nimic.

Își petrecură două săptămâni întregi nefăcând nimic altceva decât să aștepte în tufișurile africane. Cel mai palpitant eveniment fu să privească prin luneta puștii cum o femelă elefant își aducea pe lume puiul.

Ty își reluase activitatea fiind convins că avea nevoie de adrenalina pe care i-o oferea aceasta ca să fie fericit.

Atunci, pe toți sfinții, unde naiba era fericirea lui?

Știa răspunsul. Era la mii și mii de kilometri depărtare, alături de femeia care îi demolase toate zidurile pe care și le construise cu grijă în jurul inimii. Și acela fu momentul în care revelația îl izbi din plin. Nu munca îi alimenta pofta de viață, nu munca îl ajuta să nu înnebunească, ci Mallory. *Ea* era echipa lui. Ea și Lucky Harbor. Când era acolo cu ea, îl completa. Îl făcea întreg.

Dumnezeule, cât de greu se prinsese! Era probabil prea târziu pentru astfel de revelații. Ca un neghiob ce era, întorsese spatele celui mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, iar Mallory nu prea avea toleranță față de neghiobi.

Se uită pe fereastra avionului pe când se pregăteau să aterizeze la Washington, D.C. În mod normal, în momentul acela s-ar fi gândit la prioritățile lui: să doarmă două zile, să bage în stomac mâncare de calitate și eventual să își găsească o femeie caldă și doritoare.

Era de acord cu partea cu somnul și mâncarea, însă nu se putea gândi decât la o singură femeie, singura pe care o voia.

Plecase din Lucky Harbor convins că viitorul lui consta în acea muncă periculoasă și nomadă căreia i se dedicase toată viața. Își spusese că proceda corect, că nu mai așa putea da un sens morții echipei sale. În plus, nu ar fi putut să-i ofere niciodată lui Mallory genul de viață pe care și-o dorea ea. Pur și simplu nu i se potrivea așa ceva.

Se înșelase în toate privințele. Înțelegea acum. Moartea lui Brad, Tommy, Kelly și Trevor avea să însemne întotdeauna ceva. Viața lui însemna și ea ceva. Probabil că știuse tot timpul acest lucru, dar mintea îi fusese copleșită de confuzie. Acum i se limpezise.

Prezentarea raportului dură mult prea mult. Frances îl aștepta. O blondă înaltă, cu un corp atrăgător, avea picioare kilometrice care arătau atât de bine în costumul sever, încât erau singura armă pe care o folosea șefa lui pentru recrutare.

La un moment dat, îl recrutase și pe Ty de nu se văzuse.

Acum nu mai exista nimic între ei în afară de un amestec bizar de ostilitate și afecțiune. Frances îl studie din cap până în picioare, apoi ridică privirea spre fața lui.

- Arăți ca dracu'.
- O! Mulțumesc.

Fără să ia în seamă gluma, Frances se mulțumi să-l cerceteze în continuare.

- Nu rămâi, ghici ea.
- Nu, nu rămân, răspunse el aruncându-i pe masă legitimația.
- Chiar crezi că un orășel ca Lucky Harbor are ce să-ți ofere?

Știa că da. Acolo își crease legături, legături adevărate, se gândi Ty îndreptându-se cu pași mari spre ușă.

- Fir-ar să fie, Ty, oftă ea. La un moment dat trebuie să încetezi să mai fugi.
- Exact asta fac.

Ty se îmbarcă pe un zbor de noapte spre Seattle, iar la aterizare accesă pagina de Facebook a orașului Lucky Harbor. Simți un zâmbet curbându-i buzele la vederea celei mai recente postări.

Ați aflat deja cu toții despre donația de 100 000 USD a doamnei Burland în beneficiul Clinicii de Servicii Medicale. De una singură, venerabila noastră concetățeană a reușit să salveze clinica, să o convingă pe Mallory Quinn să se întoarcă ȘI să aducă pacea pe pământ.

De-acord, poate nu chiar pacea pe pământ, dar adevărul e că adorăm și pământul de sub picioarele ei. (Am nimerit-o, Louisa?)

În fine, la loteria de săptămâna trecută s-au strâns alte 5 000 pentru spital. Îi mulțumim dragei noastre Mallory Quinn pentru eforturile neobosite. Marele premiu – o întâlnire cu administratorul spitalului, Bill Lawson – a fost câștigat de Jane Miller, asistenta-șefă. Se zvonește că a existat și un sărut de noapte bună. Oare Bill s-o fi lăsat înduplecat? Sursele susțin că da. Așteptați-vă la o nuntă de vară...

Zorii tocmai colorau cerul spre est când Ty intră în Lucky Harbor la volanul unei mașini de închiriat.

Se întrebă dacă Mallory încă dormea în patul ei, caldă și moale. Singură.

Dumnezeule, așa spera. Nu trecuseră decât două săptămâni, dar plecase brusc. Cu cruzime. Nu avea nici un drept să se întoarcă, absolut nici un drept să o roage să-l ierte.

Totuși, exact asta intenționa să facă.

Oceanul era încă de un violet-închis când ajunse în dreptul debarcaderului. Observând că Shelby se afla în parcarea cafenelei, frână brusc și parcă, apoi, cu inima cât un purice, intră în local.

Era curat lună și mirosea a proaspăt vopsit, remarcă el. Le găsi pe Amy, Grace și Mallory așezate la bar, mâncând clătite cu fulgi de ciocolată.

Sau cel puțin asta făcuseră până îl văzură, moment în care trei furculițe încremeniră în aer.

Privirile lui Grace și Amy alunecară spre Mallory, însă aceasta nu le băgă în seamă. Se holba la Ty, cu furculița pe jumătate ridicată spre gură.

Ty trecuse pe sub ploi de gloanțe mai calm decât era acum. Totuși, îl încurajă vedere brățării cu talismane scânteind la încheietura ei.

- Asta e o întrunire privată, îl informă Grace. Exclusiv localnici.
- Grace, murmură Mallory fără a-și desprinde privirea din ochii lui.

Ty nu-și putea da seama ce-i trecea prin minte; expresia întipărită pe fața ei nu spunea absolut nimic – o lecție pe care probabil o învățase de la el.

capitolul 24

Dacă viața e ca un platou de fursecuri, prietenii și iubiții sunt fulgii de ciocolată.

Pe Mallory o apucă ameteala. Identifică repede cauza: pur și simplu, uitase să respire.

- Credeam că voi, dependentele de ciocolată, vă întâlniți la tort, spuse Ty.

Două săptămâni. Trecuseră două săptămâni de când nu-l mai văzuse, iar el voia să vorbească despre tort. Îl măsură lacomă din cap până în picioare. Purta o pereche de blugi ponosiți și o cămașă albă, arătând la fel de bine ca întotdeauna. Însă slăbise puțin, iar privirea îi era evazivă.

– Ni s-a interzis să mai mâncăm tort, zise Grace. Din cauza lumânărilor.

– Iar ai de gând să intri și să ieși din viața ei? îl întrebă Amy îndreptând furculița spre el.

– Doar să intru. Cu ochii la Mallory, Ty adăugă: Trebuie să vorbim.

– Atunci vorbește, îl îndemnă Grace, cu asentimentul tacit al lui Amy.

Mallory se ridică în picioare și li se adresă prietenelor ei:

– Știți ce vă roagă. Lăsați-ne un minut.

– În regulă, dar asta e a treia oară când ne întrerupe, remarcă Amy. Și...

– *Vă rog*, insistă Mallory.

Printr-un gest elocvent, Amy îl avertiză pe Ty că era cu ochii pe el, după care se îndepărtă alături de Grace.

Năpădită de un val de fierbințeală, Mallory îl sorbea pe Ty din priviri. Habar nu avea de ce se întorsese, dar spera din tot sufletul că făcea și ea parte din motiv.

– Încă mai încerci să mă salvezi? o întrebă el încet.

Inima i se zbătea atât de zgomotos, încât nu se auzi vorbind:

– Se pare că nu mă pot abține.

– Nu am nevoie să fiu salvat.

Nu. Nu, în mod cert nu avea nevoie. Era puternic și perfect capabil să-și poarte singur de grijă.

– Atunci de *ce* anume ai nevoie?

– De tine, rosti el simplu. Doar de tine.

– O, exclamă Grace din spatele lor. O, asta este minunat!

Mallory și Ty se întoarseră și descoperiră că cele două femei se furișaseră suficient de aproape cât să tragă cu urechea. Grace ridică o mână în semn de scuză:

– Îmi pare rău. Continuați.

Ty îi prinse mâna într-a lui, mare și caldă, și i-o duse la piept, îngăduindu-i să-i simtă bătăile inimii.

– Știu că l-ai tot căutat pe Tipul Perfect, apoi pe Tipul Defect. Mă întrebam dacă nu cumva ai fi interesată de un Tip... Obișnuit.

Mallory simți un nod în gât.

– Ar fi grozav, reuși ea să spună. Dar nu văd nici un tip obișnuit stând în fața mea. Zâmbetul lui o făcu să se topească, dar refuză să se lase distrasă în momentul acela de gândul că era incredibil de atrăgător. Și munca ta?

– Păi, credeam că munca e cea care mă împinge înainte, care îmi oferă ceea ce aveam nevoie. M-am înșelat, Mallory. Tu ești aceea. *Tu* îmi oferi împlinire, cum n-a făcut-o niciodată nimeni și nimic altceva. Tu mă faci întreg.

Se auzi un smiorcăit din spatele lor. Apoi încă unul. Mallory le ignoră, chiar dacă îi venea și ei să se smiorcăie.

– N-o să-ți ieși din minți aici?

– Există în Seattle un post de paramedic pe ambulanța aeriană. În plus, mi-ar plăcea să lucrez cu veteranii care vin la Clinică. Cred că aș putea să-i ajut. Iar dacă mă plictisesc și simt nevoia de niște acțiune adevărată, am oricând la dispoziție sala de jocuri.

Mallory avu impresia că un bloc de beton i se ridicase de pe piept.

– Și pe mine, șopti ea. Ai putea să te bucuri de ceva acțiune și cu mine. Știi tu, din când în când.

– Mallory, spuse el cu o emoție uriașă în glas. Dumnezeule, am fost atât de prost. M-am prins atât de greu. Nu știam ce să fac cu tine. Am încercat să păstrez distanța, dar lumea mea nu funcționează în lipsa ta.

Mallory se topi. Judecând după suspinele înăbușite din spatele ei, nu era singura.

– Dar o să te satisfacă munca de paramedic de urgență?

– Există lucruri mai importante pentru mine decât fiorul dat de adrenalină. Există lucruri mai importante

decât *orice* muncă. Dar nu există nimic mai important decât tine. Mallory, te iu...

– *Stai!* Amy o privi pe Mallory. Îmi pare rău, dar nu crezi că ar trebui să-i spui despre mașină înainte să termine propoziția?

– Nu, mârâi Mallory încruntată.

Voia să audă și restul propoziției lui Ty, fir-ar să fie!

– Ce e în neregulă cu Shelby? se interesă el.

– Nimic, se grăbi Mallory să-l asigure.

– Nimic, confirmă Grace. În afară de îndoitura de pe portieră de când a parcat prea aproape de cutia poștală.

– O, Doamne, pufni Mallory. Ce ești tu, poliția mașinilor?

– Poliția mașinilor *de colecție*, precizează Amy plină de sine.

– Ai parcat-o pe Shelby pe stradă? Ty era șocat. Când Mallory se mulțumi să ridice din sprâncene, așteptă să-și regleze respirația, apoi spuse: În regulă. E în regulă. Nu contează mașina.

– Pe ea o țin eu, anunță Grace, petrecându-și un braț pe după Amy și în același timp acoperindu-i gura. Continuați.

Ty o dădu jos pe Mallory de pe scaunul înalt și îi atinse cicatricea mică de pe obraz înainte de a se apleca să o sărute.

– Te iubesc, Mallory, rosti el solemn. Te iubesc îngrozitor de mult.

– Știu, murmură ea înfiorată de emoție.

– Știi?

– Da.

– Ei, pe toți dracii, făcu el clătinând din cap. Ai fi putut să-mi spui, așa am fi economisit o grămadă de timp.

– Ce-ar fi să-ți spun altceva? Și eu te iubesc.

Ultimele temeri pe care le nutrise înainte de a veni acolo i se risipiră.

– Spune-mi ce vrei de la mine ca să putem fi împreună, îi ceru el.

Speranța ei înflori ca o orhidee superbă.

– Vrei să fim împreună?

– Vreau să fim împreună. Spune-mi, Mallory.

– Îmi place cum am fost înainte. Să ne regăsim după o zi grea, eventual să luăm cina în oraș. Aia a fost plăcut. Am putea sări peste partea cu orchestra simfonică.

– Mallory, o dojeni el amuzat. Spune-mi că-ți dorești de la mine mai mult de-atât.

Ea își mușcă buza de jos, însă rânjetul obraznic îi scăpă oricum.

– Ei bine, poate că puțin mai mult.

O trase la pieptul lui și o sărută apăsat, împletindu-și mâinile în părul ei.

– Ce-ai zice să batem totul în cuie cu un inel?

Toate cele trei femei icniră.

– Poftim? țipă Mallory. Te referi la un inel de logodnă? Să ne căsătorim?

– Da, spuse el. Tu ești femeia aceea pentru mine, Mallory. Tu ești totul.

Vorbea serios, își dădu ea seama, așa că răspunse:

– Mi-ar plăcea.

– Bun. Mai avem ceva de lămurit?

Doar o sută de chestii. Unde avea să locuiască? La ea acasă, se gândi Mallory. Voia să-l aibă tot timpul alături. Dar asta însemna că trebuia să învețe să gătească? Ar fi fost dificil. Și nu avea loc în dulap cât să-i lase și lui. Și avea și pisica. Dacă Dulceață îi lăsa un rahat în bocanci?

Ty îi prinse fața în palme și o forță să-l privească în ochi. Acolo găsi adevărul. Toate aceste griji erau lipsite de importanță. Nu contau. Nimic nu conta în afară de iubirea lor.

În plus, avea timp să-i facă loc în dulap. Pisica avea timp să se obișnuiască treptat cu el. Aveau timp să le rezolve pe toate, pentru că Ty îi spusese că era al ei și era un bărbat care își respecta cuvântul.

– Am tot ce-mi trebuie, îi zise ea într-un final.

El se aplecă și o sărută din nou, apoi îi trecu pe după ureche o șuviță rebelă de păr.

– Vreau să știi. Ești cea mai bună alegere pe care am făcut-o vreodată.

– Fără regrete?
– Fără regrete.

Cu inima atât de plină că stătea să-i plesnească, Mallory îl trase în jos şi îl sărută pe bărbatul alături de care avea să-şi petreacă tot restul vieţii.

În aceeaşi colecţie au apărut:

1. Danielle Steel, *O femeie împlinită*
2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
3. Nora Roberts, *Vis în alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăieşte clipa*
6. Nora Roberts, *Fericiţi pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moştenirea*
9. Danielle Steel, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, *Comori tăinuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steel, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, *O nouă viaţă*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Mary Jo Putney, *Pasiune şi onoare*
18. Danielle Steel, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopţii*
20. Eloise James, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânie*
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, *Zeiţa răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steel, *Conacul*
26. Sandra Brown, *Furtună în paradis*
27. Danielle Steel, *Îngerul păzitor*
28. Nora Roberts, *Vieţi la limită* – vol. 1
29. Nora Roberts, *Vieţi la limită* – vol. 2
30. Fern Michaels, *Un Crăciun de neuitat*

Mallory Quinn s-a plictisit să fie un model de cumințenie și generozitate. Ca asistentă medicală și fiică devotată, are grijă de toată lumea, în afară de ea însăși. Cunoscută în micul Lucky Harbor drept fata bună a orășelului, a visat toată viața să-și găsească bărbatul perfect, dar acesta nu și-a făcut încă apariția în preajmă. În schimb, misteriosul Ty Garrison, despre care nimeni nu știe nimic și toată lumea dorește să-i afle secretele, reprezintă partenerul ideal pentru o aventură. Se află în oraș doar în trecere, iar trupul lui atletic și zâmbetul sexy promit să-i asigure lui Mallory niște amintiri de neuitat.

Pentru prima oară de când se știe, Ty nu se îndură să plece mai departe. Nu și-ar fi imaginat niciodată cât de palpitantă poate fi misiunea de a ajuta o fată naivă și bună ca pâinea caldă să-și descopere latura sălbatică. Pe de altă parte, cum să-și abandoneze cariera în domeniul operațiunilor de securitatede dragul unei vieți tihnite, într-un orășel unde nu se întâmplă nimic? Când ceea ce începe ca o simplă distracție devine pe zi ce trece ceva tot mai serios, Mallory și Ty se întreabă dacă sunt pregătiți pentru mai mult decât o pasiune trecătoare. Doar dragostea le poate oferi un răspuns...

Jill Shalvis este autoarea unui număr impresionant de bestselleruri, majoritatea regăsindu-se în topurile *New York Times*. De asemenea, a câștigat de mai multe ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1427-8
9 786063 314278
Lira